Ὀρθόδοξος Τύπος

Ἑβδομαδιαία Ἔκδοσις τῆς Πανελληνίου Ὀρθοδόξου Ἑνώσεως (Π.Ο.Ε.)

ΠΛΗΡΩΜΕΝΟ ΤΕΛΟΣ Ταχ. Γραφείο ΚΕΜΠΑ Αριθμός Αδείας 3645 ΚΩΔΙΚΟΣ 013053

PRESS POST X+7 ΕΛΤΑ Hellenic Post

ΕΤΗΣΙΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ: ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: ΕΥΡΩ 50,00. ΚΥΠΡΟΥ: ΕΥΡΩ 90,00. ΕΥΡΩΠΗΣ: ΕΥΡΩ 90,00. ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΚΑΙ ΑΛΛΩΝ ΧΩΡΩΝ: ΕΥΡΩ 100,00. ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ: ΕΥΡΩ 1,20

ΙΔΡΥΤΗΣ † Ἀρχιμ. Χαράλαμπος Δ. Βασιλόπουλος | 7 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 2017 Γεωργίου Ὁσίου Ἐπισκόπου Μυτιλήνης, Καλλιοπίου Μάρτυρος, Ἀκυλίνης Μάρτυρος | ΕΤΟΣ ΝΖ΄ ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 2160

Στιγμιότυπον ἀπὸ τὸ ἑπταετές μνημόσυνον τοῦ μακαριστοῦ π. Μάρκου Μανώλη.

Οἱ Ἅγιοι Γέροντες π. Σίμων καὶ π. Μᾶρκος χαράσσουν τὴν γραμμὴν τοῦ «Ο.Τ.»

Σχετικῶς μὲ τὴν στάσιν τοῦ Ο.Τ. ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τῆς διακοπῆς μνημοσύνου ἐνημερώνομεν ἅπαντας ὅτι ἀκολουθοῦμεν τὴν γραμμὴν δύο ἁγίων μορφῶν, αἱ ὁποῖαι ἔχουν σημαδεύσει τὴν πορείαν καὶ καθορίσει τὸ πνεῦμα τοῦ Ο.Τ. Παραθέτομεν αὐτούσιον τὴν μαρτυρίαν τοῦ μακαριστοῦ πνευματικοῦ πατρός μας π. Μάρκου Μανώλη προσθέτοντες ὅτι ὁ μακαριστὸς π. Ἐπιφάνιος Θεοδωρόπουλος πληροφορηθεὶς τὴν γραμμὴν αὐτὴν τοῦ γέροντος π. Σίμωνος ἐξεπλάγη διὰ τὴν εὐθυκρισίαν του καὶ ἔσπευσε νὰ τὸν συναντήση. Ἀκουλουθεῖ ἡ γραφὶς τοῦ π. Μάρκου:

«Τὸ 1965 ἤμουν μοναχός, ἀδελφός τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Πετράκη καὶ ἱεροδιάκονος αὐτῆς. Τὸ 1967 εἶχα μεταβεῖ στὸ Ἅγιον Ὄρος γιὰ προσκύνημα μαζὶ μὲ τὸν Γέροντά μας πατέρα Χαράλαμπο καὶ τὸν ἀείμνηστο συνεργάτη τοῦ «Ὀρθοδόξου Τύπου» Νέαρχο Μαρτάκο. Ὁ Γέροντας μὲ τὸν Νέαρχο Μαρτάκο ἐπέστρεψαν στὴν Ἀθήνα.

Ἐγὼ παρέμεινα περισσότερο στὰ Ἅγιον Ὄρος· πρῶτα στὴν Ἱερὰ Μονὴ Ξενοφῶντος καὶ ἀργότερα στὰ Κατουνάκια μαζὶ μὲ τὸν ἀείμνηστο, ἐπίσης, Γέροντα Ἐφραὶμ τὸν μεγάλο. Φιλοξενήθηκα μία ἑβδομάδα στὴν καλύβη του, καὶ ἤθελα νὰ παραμείνω κοντά του, ἐκεῖ στὴν ἡσυχία. Ὁ μακαριστὸς Γέροντας Ἐφραίμ μοῦ εἶπε: «δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ παραμείνεις, διότι εἶσαι μεγαλόσχημος καὶ ὁ Γεροντάς σου θὰ ἀνησυχεῖ».

Ἔτσι, ἐπέστρεψα στὸν κόσμο μὲ μεγάλη μου λύπη καὶ ἔμεινα στὴν Ἱερὰ Μονὴ Πετράκη, ὅπου εἶχα καὶ κελλί. Ἀλλὰ ποθοῦσα νὰ βρίσκομαι σ' ἕνα ἡσυχαστήριο. Μὲ πολλὲς παρακλήσεις, ἐπέτρεψε ὁ Γεροντάς μου καὶ Ἡγούμενος τῆς Μονῆς Πετράκη π. Χαράλαμπος νὰ παραμείνω τὸν χειμώνα τοῦ 1967 στὸ μετόχι τοῦ Ἁγίου Παντελεήμονος στὴ Βουλιαγμένη. Ἀλλά ἀργότερα, πρὸς τὸ Πάσχα

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

Η ΕΓΕΡΣΙΣ ΤΟΥ ΛΑΖΑΡΟΥ

Τό Σάββατον πρό τῶν Βαΐων ἑορτάζομεν τήν ἔγερσιν τοῦ ἐν τάφῳ τετραημέρου, ἁγίου καί δικαίου φίλου τοῦ Χριστοῦ Λαζάρου.

Τοιχογραφία Ἱ. Μ. Ἁγ. Ἰωάννου Μακρυνοῦ, Μέγαρα.

ΟΧΙ ΕΙΣ ΤΑΣ ΑΠΟΤΕΙΧΙΣΕΙΣ!

ΠΟΛΕΜΟΣ ΚΑΤΑ ΤΗΣ «ΑΝΤΙ-ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ»

Τὸ ἑπταετὲς Μνημόσυνον τοῦ μακαριστοῦ Ἱερομονάχου π. Μάρκου

Τὸ Σάββατον 1ην Ἀπριλίου εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἁγίου Γεωργίου Διονύσου, μετὰ τὴν θείαν Λειτουργίαν, ἐτελέσθη τὸ ἑπταετὲς μνημόσυνον διὰ τὴν ἀνάπαυσιν τῆς ψυχῆς τοῦ μακαριστοῦ πνευματικοῦ μας ἱερομονάχου π. Μάρκου Μανώλη.

Τῆς θείας Λειτουργίας καὶ τοῦ ἱεροῦ μνημοσύνου προέστη ὁ ἱεροκήρυξ τῆς Ἱ. Μ. Κηφισίας Ἀρχιμ. π. Ἰωακεὶμ Ἀρχοντός. Συνελειτούργησαν ὁ Ἀρχιμ. π. Ἀρσένιος, Δικαῖος τῆς Σιναϊτικῆς Ἀδελφότητος, ὁ π. Ἠλίας Ζωγράφος, ὁ π. Δανιὴλ Τερπέα καὶ οἱ ἐφημέριοι τοῦ Ἱ. Ν. π. Εὐθύμιος Μουζακίτης καὶ π. Παναγιώτης Κωστέλης. Ἐντός τοῦ ἱεροῦ Βήματος παρέστησαν συμπροσευχόμενοι, ὁ ἡγούμενος τῆς Ἱ. Μ. Ἁγ. Παρασκευῆς Ἐορδαίας Ἀρχιμ. Μάξιμος Καραβᾶς, καὶ οἱ πρωτοπρεσ. π. Βασίλειος Βολουδάκης καὶ π. Θεόδωρος Ἀηδονόπουλος.

Εἰς τὸ θεῖον κήρυγμα ὁ ἱεροκήρυξ π. Ἰωακεὶμ ἀναφερόμενος εἰς τάς ἀρετάς τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου λόγῳ τῆς ἑορτῆς τοῦ Ἀκαθίστου Ὕμνου ἀνεφέρθη καὶ εἰς τὰς ἀρετάς, αἱ ὁποῖαι ἐκόσμουν τὴν προσωπικότητα τοῦ π. Μάρκου. Ἐπίσης διὰ τὴν ζωὴν καὶ τὸ ἔργον τοῦ π. Μάρκου ὡμίλησεν ὁ παλαιὸς συνεργάτης του, Δικηγόρος κ. Λουκᾶς Παπαγγελῆς, ὁ ὁποῖος ἐτόνισε τὴν ἀπέραντον ἀγάπην καὶ ἀνεξικακίαν τοῦ μακαριστοῦ πνευματικοῦ μας πρὸς τούς διώκτας του.

Ὁ σοφὸς λόγος του, οἱ καθημερινὲς θεῖες Λειτουργίες, ἡ ἀπέραντος ἀγάπη του πρὸς τὸν Κύριον μας καὶ τοὺς ἀνθρώπους, ἡ βαθεῖα εὐλάβεια του, ἡ ἀκρίβεια πρὸς τὰ δόγματα καὶ τὴν διδασκαλίαν τῆς Ἐκκλησίας μας, ἡ ἄκρα καθαρότης τῆς ψυχῆς του, ἡ φιλάνθρωπος γνώμη του, ὡδήγησαν πλῆθος πιστῶν εἰς ὁδὸν σωτηρίας.

Ἡ προσέλευσις τῶν πολυαρίθμων πνευματικῶν του παιδιῶν, ὅπως πάντοτε, ἦτο πολὺ μεγάλη. Κατὰ τὸ τρισάγιον εἰς τὸν τάφον τὸ «αἰωνία ἡ μνήμη» ἀντήχησεν εἰς τὴν γύρω περιοχήν. Κατόπιν παρετέθη τράπεζα ἀγάπης εἰς τὸ Ἀρχονταρίκι τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ, ὅπου ὁ Διευθυντής τοῦ Λυκείου τῶν φυλακῶν Αὐλῶνος κ. Πέτρος Δαμιανὸς ἀνεφέρθη εἰς τὸ ἔργον τοῦ π. Μάρκου εἰς τὰς φυλακάς, τὸ ὁποῖον συνεχίζεται ἀπὸ τὰ πνευματικά του παιδιά.

Ὡς εὐλογία ἐδόθη τὸ προσφάτως ἐκδοθὲν ὑπὸ τῶν Ἐκδόσεων τοῦ «Ὀρθοδόξου Τύπου» ἐπίκαιρον τευχίδιον «Ὁμιλίαι τοῦ π. Μάρκου εἰς τὴν Μ. Ἑβδομάδα» .

Τέλος προσκυνήσαμε τὸν τάφον του καὶ τὸν παρεκαλέσαμε νὰ δέεται εἰς τὸν φιλεύσπλαγχνον Κύριόν μας, εἰς τὴν Ὑπεραγίαν Θεοτόκον καὶ εἰς ὅλους τούς ἁγίους, ἡ μικρὴ ποίμνη τῶν πνευματικῶν του παιδιῶν νὰ ἀξιωθῇ νὰ τὸν συναντήση εἰς τὴν Βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν. Ἀμὴν γένοιτο!

* * *

Ἡ κατὰ Χριστὸν ἀγαμία

Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον παραθέτομεν μίαν μνημειώδη ἀνέκδοτον ἐπιστολὴν τοῦ π. Μάρκου τοῦ ἔτους 1968, ἡ ὁποία ἀναφέρεται

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

Ὁ χαλινὸς καὶ ἡ ἐλπίς

Τοῦ πρωτοπρεσβυτέρου π. Διονυσίου Τάτση

Η ΠΑΝΤΑΧΟΥ παρουσία τοῦ Θεοῦ πρέπει νά εἶναι τό κυρίαρχο συναίσθημα στόν πνευματικό ἀγωνιστή. Αὐτό πρέπει νά καλλιεργεῖται καί ἀπό αὐτό ὠφελεῖται μέ δύο κυρίως τρόπους. Ὁ ἀείμνηστος ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Καντιώτης, ὁ θερμός ἀγωνιστής καί ἀσυμβίβαστος μέ τόν κόσμο, ἔλεγε: «Ἡ συναίσθηση τῆς πανταχοῦ παρουσίας τοῦ Θεοῦ εἶναι χαλινάρι κατά τοῦ κακοῦ. Εἶναι ὅμως καί ἐλπίδα καί παρηγοριά καί ἐνίσχυση. Ξέρεις τί εἶναι νά ξέρεις ὅτι εἶναι κοντά σου ὁ Θεός;» (Ἐμπνευσμένα κηρύγματα ὀρθοδόξου ὁμολογίας καί ἀγιοπατερικῆς πνοῆς, ἔκδοση «Ὀρθόδοξης Κυψέλης», 2011, σελ.32).

Ἔχοντας πάντα στό νοῦ ὅτι ὁ Θεός εἶναι παντοῦ, ἄρα καί δίπλα σου, ἀντιμετωπίζεις τούς πειρασμούς καί ἀποφεύγεις τό κακό καί τήν ἁμαρτία. Διερωτᾶσαι: Πῶς νά ἁμαρτήσω, ὅταν μέ βλέπει ὁ Θεός; «Ὑπάρχει ἕνα μάτι πού τά βλέπει ὅλα, ὑπάρχει ἕνα αὐτί πού τά ἀκούει ὅλα καί ὑπάρχει ἕνα χέρι πού τά γράφει ὅλα» (ὅπ. παρ., σελ 33). Μέ τόν τρόπο αὐτό θεωρεῖς τόν κόσμο ὅτι εἶναι τοῦ Θεοῦ καί πρέπει νά εἶσαι ταπεινός καί προσεκτικός σέ κάθε σκέψη, σέ κάθε ἐπιθυμία καί σέ κάθε πράξη. Παράλληλα εὐχαριστεῖς τό Δημιουργό καί Προνοητή, γιατί τό περιβόλι του εἶναι ἀνοιχτό καί μπορεῖς νά ἀπολαμβάνεις τούς καρπούς του.

Ἀλλά τό συναίσθημα τῆς πανταχοῦ παρουσίας τοῦ Θεοῦ εἶναι καί πηγή ἐλπίδας, παρηγοριᾶς καί ποικίλης ἐνίσχυσης. Ὁ πιστός ἀγωνίζεται τόν καλό ἀγώνα χωρίς νά ἀπελπίζεται καί νά βυθίζεται στή θλίψη. Τά κύματα τῶν πειρασμῶν τά ξεπερνάει μέ τό χέρι τοῦ Θεοῦ καί τά μαῦρα σύννεφα τῆς ἀπελ-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

Ἀποτειχίσεις ἄστοχοι

Αὐτὴ τὴν ἐποχὴ ἐκλεκτοὶ Πατέρες καὶ ὁλόκληρες ἀδελφότητες μὲ ἀφορμὴ τὴ «Σύναξη τοῦ Κολυμβαρίου», ἀποφασίζουν νὰ προβοῦν στὴν πρᾶξι τῆς ἀποτειχίσεως. Προφανῶς, ἡ κυρία αἰτία τῆς ἀποτειχίσεως εἶναι ἡ διάδοσις τῆς ἰδέας τῆς **Οἰκουμενιστικῆς Πανθρησκείας.** Νομίζουμε ὅτι οἱ κρυφοὶ καὶ φανεροὶ πρωτοστάτες τῆς αἱρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ μᾶλλον τρίβουν τὰ χέρια τους, στὴν περίπτωσι ποὺ ἡ ἀποτείχισις δὲν γίνει **λαίλαπα καὶ καταιγίδα** νὰ σαρώση τὰ πάντα. Ἐὰν παραμείνῃ μεμονωμένη κίνησις τῶν ὀλίγων Πατέρων, τότε πιθανόν, αὐτοί θὰ παραγκωνιστοῦν καὶ θὰ ἀπομονωθοῦν, ὥστε ἡ πνευματικὴ ἰσχύς τους νὰ ἀτονήσῃ.

Οἱ Οἰκουμενιστὲς ἐπαναλαμβάνουν τὴν ἰδίαν μέθοδον, πού θέλησαν νά ἐφαρμόσουν οἱ Φαρισαῖοι ἐναντίον τοῦ Κυρίου. Ἐκεῖνοι προσεπάθησαν νὰ ἀπομακρύνουν τόν Κύριο ἀπὸ τὸ λαό, ἀπό τό Ἰσραηλιτικὸ ἐθνικὸ καὶ θρησκευτικὸ πλαίσιο, **κατηγορῶντάς Τον, ὅτι δῆθεν κατέστη Σαμαρείτης,** δηλαδὴ αἱρετικὸς καὶ ἀντεθνικός. Φυσικά ὁ Κύριος δέν ἔπεσε στήν πονηρή παγίδα καί στήν καταχθόνιο μεθόδευσί τους.

ΣΗΜΕΡΟΝ ΕΙΣ ΤΟΝ «Ο.Τ.»

- **Ὁ διάλογος διὰ τὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν. Τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ναυπάκτου καί Ἁγίου Βλασίου κ. Ἱεροθέου.** Σελ. 5
- **Διωγμὸς ἐν Ἁγίῳ Ὄρει ἐν ἔτει 2017.** Σελ. 5
- **Λόγοι Μεγάλης Ἑβδομάδος. Τοῦ Πανοσ. Ἀρχιμ. Κωνσταντίνου Γ. Χαραλαμποπούλου, Πρωτοσυγκέλλου Ἱ. Μ. Κηφισίας, Ἀμαρουσίου καί Ὡρωποῦ.** Σελ. 6
- **Ἡ μέση καὶ βασιλικὴ ὁδὸς κατὰ τὸν μακαριστὸν π. Ἐπιφάνιον. Γράφει ὁ Μοναχὸς Ἀρσένιος.** Σελ. 7
- **Ἀπειλεῖται ἡ Ἐκκλησία μας μὲ σχίσμα! Γράφει ὁ Πρεσβύτερος π. Εὐστάθιος Κολλᾶς.** Σελ. 8

Τοῦ Ἀρχιμανδρίτου Ἱεροθέου Ἀργύρη, Ἱεροκήρυκος

Νομίζουμε ταπεινῶς ὅτι στὴν δολία παγίδα ποὺ δὲν ἔπεσε ὁ Κύριος παρασύρονται οἱ ἀποτειχιζόμενοι Πατέρες. Οἱ Οἰκουμενισταί, εὔκολα θά τοὺς κατηγοροῦν ὅτι εἶναι ἔξω ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία, ὅτι εἶναι ξένοι, σχισματικοί καὶ ἐχθροί τῆς Ὀρθοδοξίας. Ἂς **φωτίση** ὁ Θεὸς τούς Πατέρες καί τίς διάφορες Ἀδελφότητες νὰ πράξουν κατὰ τὸ Ἅγιο Θέλημά Του.

Ἐμεῖς, ταπεινά δηλώνουμε ὅτι θά εἴμαστε μέσα στό Πύρινο Τεῖχος τῆς Ἐκκλησίας, τό ὁποῖο εἶναι ὁ ἴδιος ὁ Κύριος:

«Καὶ ἐγὼ ἔσομαι αὐτῇ, λέγει Κύριος, τεῖχος πυρὸς κυκλόθεν καὶ εἰς δόξαν ἔσομαι ἐν μέσῳ αὐτῆς». (Ζαχ. Β΄ 9) (Καί ἐγώ, θά εἶμαι δι' αὐτήν (τήν Ἱερουσαλήμ, τήν Ἐκκλησία, τήν Ἑλλάδα) λέγει ὁ Κύριος, ὡς πύρινο τεῖχος ὁλόγυρά της ἄμαχον καί ἀνυπέρβλητον καί δόξα ἰδική της ἀνάμεσά της).

Κατωτέρω προβαίνουμε σέ μία σύντομο ἀνάλυσι τῶν θεμάτων πού ἀφοροῦν τούς **ἐσωτερικούς ἐχθρούς τῆς Ἐκκλησίας** καί τῆς Ἑλλάδος, γιά τά γίνη πιό κατανοητή ἡ θέσις μας γιά τό ζήτημα τῆς ἀποτειχίσεως.

"Ἀντι- Εκκλησία" ἤ Ἐκκλησία;

Ὅταν **ὁ Μέγας τῶν Ἐθνῶν Ἀπόστολος Παῦλος** ἐκήρυσσε σὲ ὅλον τὸν τότε γνωστὸ κόσμο τὸ Ἱερό Εὐαγγέλιο, τότε, μερικοὶ ἐκ Φαρισαίων Χριστιανοὶ προσεπάθησαν νὰ διαλύσουν τὸ ἔργο του, νὰ σμικρύνουν τὸν Χριστιανισμό, νὰ τὸν κάνουν μία Ἰουδαϊκὴ ἐθνικὴ θρησκεία, μὲ περιτομὲς καὶ Μωσαϊκὲς διατάξεις. Τότε, ὁ θεῖος Παῦλος ἀντελήφθη ἐγκαίρως τὸν μέγα κίνδυνο τῆς **«Ἀντι-Ἱεραποστολικῆς»** μεθοδεύσεως. Ἐδημιούργουν μία «Ἀντι-Εκκλησία» μέσα στὴν ἴδια τήν νεοσύστατο Ἐκκλησία, ἀλλά ἐκεῖνος δέν τό ἐπέτρεψε.

Αὐτὴ ἡ μέθοδος τῆς καταχθονίου δημιουργίας μιᾶς «Ἀντι-Εκκλησίας» ἐπανελήφθη πολλές φορὲς ἀνὰ τοὺς αἰῶνες:

Ἐσχάτως στὴν ἀθεϊστικὴ **Σοβιετικὴ Ἕνωση,** ἐδημιουργήθη καὶ δευτέρα ψεύτικη «Ἐκκλησία», ἡ λεγομένη **«Ζῶσα Ἐκκλησία»,** σύμμαχος τοῦ Κομμουνισμοῦ καὶ ἐλεγχομένη πλήρως ἀπὸ τὴν ὑλόφρονα πανίσχυρη ἐξουσία, ἀντίθετη στήν ἀληθινή **"Ἐκκλησία τῶν Κατακομβῶν".**

Κατά τὴν ἐποχὴ μας ἐδημιουργήθη μία νέα φοβερή, δολία «Ἀντι-Εκκλησία» μὲ τὴ μορφὴ τοῦ **Οἰκουμενισμοῦ** καὶ μὲ τὴν ἐωσφορικὴ μάσκα τῆς δῆθεν ἀγάπης.

"Ἀντι-Ελλάς"

Ὅλοι οἱ Ἕλληνες Ὀρθόδοξοι ἔχουμε συνείδησι ὅτι, ὁ Ἑλληνισμὸς ἑταύτισε τὴν πορεία του μὲ τὸ Χριστιανισμὸ ἀρχικῶς καὶ μὲ τὴν Ὀρθοδοξία κατόπιν.

Ἡ «Ἀντι-Εκκλησία» τῶν Οἰκουμενιστῶν προσπαθεῖ νὰ ἀλώση τὸ κάστρον τῆς Ἐκκλησίας

Γνωρίζουμε δέ καλῶς ὅτι πολλάκις ἐδημιουργήθη μέσα στήν Ἑλληνορθοδοξία, ὄχι μόνον μία «Ἀντι-Εκκλησία», ἀλλά καί μία **«Ἀντι-Ελλάς»,** μέσα στὴν σάρκα τῆς Ἑλλάδος, ἀπὸ τοὺς ποικιλωνύμους καί ποικιλοχρώμους Προδότες, τοὺς Πράκτορες καὶ τοὺς Προσκυνημένους (Π-Π-Π).

Εἶναι χαρακτηριστικά τά φλογερά λόγια τοῦ **Θ. Κολοκοτρώνη,** μέ τό φοβερό σύνθημα **«Φωτιὰ καὶ τσεκούρι στοὺς προσκυνημένους».** Φωτιά, θάνατος καί ἀμείλικτος τιμωρία στούς Μωραΐτες τούς ὑποτασσομένους στόν κατακτητή καί εἰσβολέα, στὸν Ἰμπραὴμ. Τὸ ἴδιο σύνθημα ἐχρησιμοποίησε καὶ ὁ ἐμπνευσμένος **Γ. Καραϊσκάκης,** ὅταν ὁ Κιουταχής μοίραζε προσκυνοχάρτια σὲ λίγους δειλοὺς ἀπὸ τοὺς ἐπαναστατημένους Ἕλληνες.

Γιὰ νὰ συνδέσουμε δὲ τὴν «Ἀντι-Εκκλησία» καὶ τὴν «Ἀντι-Ελλάδα» καταγράφουμε ὅτι, αὐτὲς συνήθως, συναπαρτίζονται ἀπὸ τὰ ἴδια πρόσωπα, ποὺ χαρακτηρίζονται ἀπὸ πνεῦμα **ἀντορθόδοξο,** καὶ ἔχουν στό αἷμα καί στό μυαλό τους τό δηλητήριο τῆς **ἀνθελληνικότητος,** ἐνῶ ἐξωτερικῶς φέρουν τὸ σχῆμα τοῦ Ὀρθοδόξου καὶ τοῦ Ἕλληνος. Οἱ διεφθαρμένοι ἄρχοντες, οἱ κακοί κληρικοί, οἱ αἱρετικοί, οἱ ἀνήθικοι, οἱ φιλόδοξοι, ἐδημιούργησαν μία «Ἀντι-Αυτοκρατορία» μέσα στήν ἔνδοξη Βυζαντινή Αὐτοκρατορία.

Αὐτὴ τὴ μάστιγα καὶ νεοπλασία, τήν **«Ἀντι-Ελληνο-Εκκλησία»,** τήν «Ἀντι-Αυτοκρατορία» τήν "Ἀντί...", τήν ἀντιμετωπίζει ἡ Ἑλληνορθοδοξία ἀπὸ τὴν πρώτη Χριστιανικὴ ἐποχή. Θά μνημονεύσουμε ἀρχικῶς, μόνον τὸ **Μονοφυσιτισμὸ, ποὺ διέσπασε τὸ Χριστιανισμὸ** καὶ τὸν Ἑλληνισμὸ θανάσιμα στὴν Ἀνατολή. Ἔτσι ἐδημιούργησε εὔκολες τίς συνθῆκες εἰσβολῆς καί ἐπικρατήσεως τοῦ θανατηφόρου τέρατος τοῦ **Ἰσλαμισμοῦ.**

Στὴν συνέχεια, ἀπὸ τὴν ἐποχὴ **τοῦ Μεγάλου Φωτίου** καὶ ἐντεῦθεν, ἡ «Ἀντι-Ελληνο-Εκκλησία», ἀποτελεῖ μόνιμο ἐπικίνδυνο καί θανάσιμο καθεστώς. Ἡ "Ἀντί..." δρᾶ διαρκῶς καί καταχθονίως. Μνημονεύουμε τίς κοσμογονικές συμφορές πού προεκάλεσε:

Τήν Ἅλωση τῆς Κωσταντινουπόλεως, ἀπὸ τοὺς Σταυροφόρους **Λατίνους** τὸ 1204.

Τίς φοβερές ἐκκλησιαστικές διαμάχες, μέ τούς **ἐμφυλίους** πολέμους ἐπί τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ.

Τίς προδοτικές κινήσεις τῶν Ἑνωτικῶν, πού προετοίμασαν καί προεκάλεσαν τήν μαύρη Ἅλωση τῆς Πόλεως ἀπὸ τοὺς Ἀγαρηνούς τό 1453.

Μετὰ τὴν ἀπελευθέρωση ἡ «Ἀντι-Ελληνο-Εκκλησία» δραστηριοποιεῖται καί πάλιν λίαν δολίως καὶ καταχθονίως. Ὑπάρχουν διάφορες φάσεις καὶ σημαντικά γεγονότα. Ἂς ἀναφερθοῦμε στά πιό πρόσφατα, στοὺς ὑποστηριχτὲς τοῦ **σχεδίου Ἀνάν** γιὰ τὴν Κύπρο, στοὺς θιασῶτες τῶν **Μνημονίων στὴν Ἑλλάδα** καὶ στοὺς κάθε εἴδους **Οἰκουμενιστὲς** στὸν ἐκκλησιαστικὸ χῶρο.

Ἀλλά ἐμεῖς γνωρίζουμε ὅτι ὁ Κύριος θά μᾶς προστατεύη, ἀπό τούς ἁμαρτωλούς, κατά τήν ὑπόσχεσί Του: «Κατανοεῖ ὁ ἁμαρτωλὸς τὸν δίκαιον καὶ ζητεῖ τοῦ θανατῶσαι αὐτόν, ὁ δὲ Κύριος οὐ μὴ ἐγκαταλίπῃ αὐτὸν εἰς τὰς χεῖρας αὐτοῦ οὐδὲ μὴ καταδικάσῃται αὐτόν, ὅταν κρίνηται αὐτῷ» (Ψαλμ. λστ' 32-33). (Παρακολουθεῖ καί παραμονεύει ὁ ἁμαρτωλός τόν δίκαιον, καί ζητεῖ εὐκαιρίαν, διά νά τόν θανατώση. Ἀλλά ὁ Κύριος δέν θά ἐγκαταλείψη τόν δίκαιον στά χέρια τοῦ ἁμαρτωλοῦ, ὥστε νά τόν καταδικάση, ὅταν ἔρχεται εἰς διαμάχη μαζί του.)

Ποῖοι συνιστοῦν τούς «Ἀντί ...»

Ὅταν ὁ Κύριος ἠρωτήθη ἀπὸ τοὺς Ἀποστόλους, ποιὸς ἀνάμεσά τους θὰ τοὺς προδώσει, Ἐκεῖνος δὲν ἀπήντησε **«ὁ Ἰούδας»,** γιὰ νὰ μὴ φανῆ ὅτι ὁ ἴδιος τὸν σπρώχνει πρός τὴν αἰσχρή πρᾶξι. Φιλανθρώπως ποιῶν, δὲν τὸν κατωνόμασε, δὲν τὸν κατέδειξε σαφῶς, γιὰ νὰ τοῦ δώση μία τελευταία εὐκαιρία, ὥστε νὰ μετανοήση καὶ νὰ ἀλλάξη τήν καρδιά του καί τὸ σχεδιασμό του. Ἔδωσε ὅμως **«μυστηριώδη» ἀπόκριση** μὲ δύο τρόπους, λέγοντας, «αὐτὸς ποὺ θὰ τοῦ δώσω τὸ **ψωμί»,** φιλοφρονῶντας τον καὶ προσπαθῶντας νὰ τὸν συγκινήση. Καί ἀκόμη, προσέθεσε, «αὐτὸς ποὺ **θὰ βουτήξει τὸ ψωμὶ** μαζί Μου στὸ πιάτο μὲ τὸ ζωμὸ».

Αὐτές οἱ **Μυστηριώδεις καὶ Ὑπερβατικὲς ἀπαντήσεις,** ὑπῆρξαν ἀκατάληπτες ἀρχικὰ γιὰ τοὺς Μαθητές, ἀλλὰ λίαν ξεκάθαρες καὶ σαφεῖς, μετὰ τὸ ξετύλιγμα τῶν γεγονότων τοῦ Θείου Πάθους.

Κατ' ἀναλογίαν, οἱ γνωρίζοντες καλῶς τά κρίσιμα ζητήματα περί τῶν «Ἀντὶ... », δρῶντες **σκοπίμως ἐθνοσυμφιλιωτικῶς, δέν τούς κατονομάζουν, ἀλλά τούς καταγράφουν κωδικῶς:**

Οἱ «Ἀντὶ... » εἶναι αὐτοὶ, ποὺ «παραλαμβάνουν τὸ **ψωμὶ τῆς ἐξουσίας** ἀπό ξένα ἐχθρικά Κέντρα καί χέρια».

Εἶναι ἐκεῖνοι, ποὺ «βουτοῦν τὸ ψωμὶ στόν ἄνομο **πλοῦτο** ἐξαγορᾶς καί στὸ ζωμό τῶν ἀνθελληνικῶν καὶ ἀντιχριστιανικῶν Ἰδεολογιῶν καὶ **Καταπιστευμάτων».**

Εἶναι ὅσοι «κάθηνται καί εἰσάγουν **τά δάκτυλά τους στό πλῆρες αἵματος πιάτο** τῶν σκοτεινῶν Μυστικῶν Παγκοσμίων Ὀργανώσεων», τῶν θεωρουμένων ὑπερεγκεφάλων τῆς Οἰκουμένης, **α) τοῦ κλάμπ τῆς Μπίλντεμεργκ β) τοῦ Φόρουμ τοῦ Νταβός, γ) τῆς Τριμεροῦς Ἐπιτροπῆς δ) τῆς**

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

ἐπιφυλλίδες τοῦ Ὀρθοδόξου Τύπου

Ἱερομόναχος Ἀμφιλόχιος Μακρῆς

Ὁ εὐπατρίδης Γέρων καί τό πολύκορφον ὄρος τῆς Πάτμου

47 ἔτη ἀπὸ τὴν κοίμησίν του (16.4.1970)

Τοῦ κ. Γεωργίου Θ. Μηλίτση, διδασκάλου

2ον

Ἡ ὁσιακή του κοίμησις

Ἡ εἴδηση ὅτι ὁ Γέροντας εἶναι βαριά ἄρρωστος διαδόθηκε ἀστραπιαῖα παντοῦ. Τά πνευματικοπαίδια του ἀπό ὅλα τά σημεῖα τοῦ πλανήτη κατέφθασαν στό ἱερό νησί τῆς Ἀποκαλύψεως. Ἄν καί δέν εἶχε δυνάμεις δέν ἔπαψε νά δίνει τίς τελευταῖες του συμβουλές.

Ἔδωσε σέ ὅλους τίς συμβουλές πού ὁ καθένας εἶχε ἀνάγκη. Ὁ π. Ἀμφιλόχιος εἶχε τό προορατικό χάρισμα. Στήν προσπάθεια τῶν πνευματικῶν του παιδιῶν νά τόν κρατήσουν μέ ὁρούς λίγες μέρες στή ζωή, παρακαλοῦσε κι ἔλεγε: -ἀφῆστε με, καλά μου παιδιά, νά φύγω, ἤρθε ἡ ὥρα μου.

-Γιατί, Γέροντα, τοῦλεγαν, δέ μένεις μαζί μας καί τοῦτο τό Πάσχα; Δίσταζε νά ἀπαντήσει. Μετά ἀπό ἐπίμονες ἐρωτήσεις εἶπε, στόν π. Παῦλο: -Εἶδα τήν Παναγία καί τόν Θεολόγο πρό ὀλίγου καί τούς παρεκάλεσα νά μείνω κοντά σας κι αὐτό τό Πάσχα, ἀλλά μοῦ εἶπαν δέ γίνεται ἄλλο, ἐλήφθη ἡ ἀπόφαση, Πάσχα θά κάμεις στούς Οὐρανούς μαζί μας. Αὐτό τό λέγω σάν ἐξομολόγηση, ἐπειδή μέ πιέζετε, μή τό πεῖτε σέ ἄλλους.

Λίγο πρίν ἀπό τήν κοίμησή του χρειάσθηκε νά κάνει μία ἐξέταση αἵματος. Μικροβιολόγος δέν ὑπῆρχε στήν Πάτμο καί ἔτσι τοῦ πῆραν αἷμα καί τό μετέφεραν σέ ἕνα μικροβιολόγο στή Λέρο, γιά νά πραγματοποιήσει τήν ἐξέταση. Ὅταν ἔφθασε τό αἷμα στό ἰατρεῖο καί ὁ ἰατρός τό ἄνοιξε, βρέθηκε πρό ἐκπλήξεως τόσο ὁ ἴδιος ὅσο καί αὐτός πού τό μετέφερε. Τό αἷμα εὐωδίαζε, ἀνεξήγητα γιά τήν ἀνθρώπινη λογική, ὄχι ὅμως καί γιά τή θεία, πού οἰκονομεῖ τά πάντα ὥστε νά μαρτυρεῖ, κατά τήν ὑπόσχεση τοῦ Θεοῦ, καί νά ἀναδεικνύει ὅλους τούς ἐκλεκτούς δούλους του, μέ τόν τρόπο πού Ἐκεῖνος γνωρίζει.

Ὁ ἀλησμόνητος Γέροντας στίς 16 Ἀπριλίου 1970 μέ πλήρη διαύγεια τῶν αἰσθήσεών του ἔφυγε ἀπό τόν μάταιο τοῦτο κόσμο γιά τήν οὐράνια πατρίδα πού τόσο ποθοῦσε κι ἐπιθυμοῦσε καί πῆγε νά πάρει ἀπό τά χέρια τοῦ ἀδέκαστου Κριτῆ τό στεφάνι τῆς ἁγιότητος.

Ἔφυγε ὁ Γέροντας ἀπό τή ζωή αὐτή, ἀφοῦ ἔδωσ

ΓΕΓΟΝΟΤΑ καὶ ΣΧΟΛΙΑ

Συμπορευθῶμεν Αὐτῷ

ΜΕ ΤΗ χάρη τοῦ Θεοῦ, εἰσερχόμαστε, ἀγαπητοί μας ἀναγνῶστες, στὴν Ἁγία καὶ Μεγάλη Ἑβδομάδα, γιὰ νὰ συμπορευτοῦμε μὲ τὸν Λυτρωτή μας Χριστὸ στὰ σωτήρια Πάθη Του. Νὰ βιώσουμε τὸ κατανυκτικὸ κλῖμα αὐτῆς τῆς ἱερώτερης χρονικῆς περιόδου τοῦ ἔτους, ἀφήνοντας κατὰ μέρος τὴν πνιγηρὴ καθημερινότητα, ἔστω καὶ προσωρινά, ἡ ὁποία μᾶς ἀποκόβει ἀπὸ τὴν οὐρανοδρόμο πορεία μας. Ἡ ἁγία μας Ἐκκλησία φρόντισε γι' αὐτό. Μὲ τὶς ἱερὲς ἀκολουθίες, τὴν ἄφθαστη ὑμνογραφία καὶ τὰ ἱερὰ δρώμενα δημιουργεῖται ὄντως μία συγκλονιστικὴ πνευματικὴ ἐμπειρία σὲ ὅσες ψυχὲς θέλγονται ἀπὸ ἀγάπη γιὰ τὸν Μεγάλο Ἐλκόμενο, τὸν δι' ἡμᾶς παθόντα, σταυρωθέντα, ταφέντα καὶ ἀναστάντα Χριστό. Ἡ Ἁγία καὶ Μεγάλη Ἑβδομάδα εἶναι ἡ ἀναπαράσταση τῶν τελευταίων σωτηριωδῶν γεγονότων τοῦ Κυρίου μας ἐπὶ γῆς, ποὺ ὅμως, μὲ τὸν «λειτουργικὸ χρόνο» της, ἡ Ἐκκλησία μας τὰ μεταβάλλει σὲ ζωντανὴ βίωσή τους ἀπὸ τοὺς πιστούς. Ὅταν ἀκοῦμε τὸν θαυμάσιο ὕμνο «Σήμερον κρεμᾶται ἐπὶ ξύλου», ἢ «Σήμερον ὁ Ἅδης στένων βοᾶ» ὁ πιστὸς ζεῖ στὸ παρὸν αὐτὴ τὴν πραγματικότητα. Δὲν ἔχουμε παρὰ νὰ γίνουμε καὶ ἐμεῖς, αὐτὲς τὶς Ἅγιες Ἡμέρες, κοινωνοὶ τῶν Παθημάτων τοῦ Σωτήρα μας Χριστοῦ. Νὰ τὸν ἀκολουθήσουμε στὸ σταυρό, σταυρώνοντας τὸν κακὸ ἑαυτό μας, διότι ἔτσι θὰ ἑορτάσουμε θεοπρεπῶς τὴ λαμπροφόρο Ἀνάσταση! Καλὴ καὶ εὐλογημένη Μεγάλη Ἑβδομάδα!

Συγκλονιστικὸν εὕρημα ἀνθρωποθυσίας

ΟΙ ΛΟΓΗΣ χριστιανομάχοι, μὲ ἐπικεφαλῆς τοὺς νεοπαγανιστές, προσπαθοῦν νὰ «ἀποθεώσουν» τὸ προχριστιανικὸ παρελθόν, μὲ στόχο νὰ πλήξουν τὸν Χριστιανισμό. Κάνουν λόγο γιὰ «λαμπρὴ περίοδο» τῆς ἱστορίας, τὴν ὁποία κατέλυσε ὁ «βάρβαρος» Χριστιανισμὸς καὶ ἔφερε τὸν «σκοταδισμὸ καὶ τὴ βαρβαρότητα» στὴν ἀνθρωπότητα! Ἀλλὰ εὐτυχῶς τὰ εὑρήματα, ὄχι ἀπλὰ τοὺς διαψεύδουν, ἀλλὰ τοὺς γελοιοποιοῦν! Δεῖτε ἕνα πρόσφατο εὕρημα: μία μούμια στὴ Νότια Ἀμερική, μιᾶς τραγικῆς νέας, ἡ ὁποία εἶχε θυσιαστεῖ στοὺς δαιμονικοὺς «θεοὺς» τῶν ἐκεῖ προκολομβιανῶν παγανιστῶν: «Ἡ ἄτυχη κοπέλλα εἶχε ἐπιλεχθεῖ ἀπὸ τὴ φυλή της νὰ ζήσει μὲ τοὺς θεούς, στὴν πραγματικότητα ὅμως τὴ θυσίασαν στὴν κορυφὴ τοῦ ἡφαιστείου, ποὺ βρίσκεται σὲ ὕψος 6739 μέτρων. Τὸ σῶμα της ἔχει διατηρηθεῖ σὲ πάρα πολὺ καλὴ κατάσταση, σίγουρα ξεγελώντας γιὰ τὴν πραγματικὴ ἡμερομηνία τοῦ θανάτου της, 500 χρόνια πρὶν δηλαδή. Σύμφωνα μὲ τὴν παράδοση, πολλὰ παιδιὰ ὁδηγοῦνταν σὲ ψηλὲς κορυφές, τὰ τάιζαν φύλλα κακαόδεντρου καὶ στὸ τέλους τοὺς ἔδιναν νὰ πιοῦν δηλητήριο. Γιὰ νὰ ὁλοκληρώσουν τὸ ἔργο, οἱ ἱερεῖς τὰ στραγγάλιζαν ἢ τὰ χτυποῦσαν στὸ κεφάλι, ἐνῶ σὲ ὁρισμένες περιπτώσεις ἁπλὰ τὰ ἄφηναν νὰ πεθάνουν ἀπὸ τὸ κρύο» (Ἱστ. Ξυπνῆστε Ρέ)! Αὐτὴ τὴν «λαμπρὴ» πραγματικότητα βρῆκε ὁ Χριστιανισμός, τὸ σβήσιμο τῆς δίψας τῶν δαιμονοθεῶν μὲ τὸ αἷμα ἀθῴων ἀνθρώπων καὶ τὴν κατήργησε! Ἔχετε νὰ πεῖτε τίποτε συμπατριῶτες μας νεοπαγανιστὲς γιὰ τὸ συγκλονιστικὸ αὐτὸ εὕρημα καὶ γιὰ τὶς χιλιάδες περιπτώσεις ἀνθρωποθυσιῶν ἀνὰ τὸν κόσμο καὶ βεβαίως στὴν «πολιτισμένη» προχριστιανικὴ Χώρα μας;

Προετάθη νὰ ἀφορισθῶμεν εἰς τὴν «Σύνοδον» τῆς Κρήτης!

ΑΝ ΚΑΙ πέρασαν μῆνες ἀπὸ τὸ «μεγάλο» γεγονὸς τῆς «Συνόδου» τοῦ Κολυμβαρίου, συνεχίζουν νὰ ἔρχονται στὸ φῶς τῆς δημοσιότητας ἀπίστευτα δρώμενα καὶ λεγόμενα σὲ αὐτή. Ἐκεῖ «κεκλεισμένων τῶν θυρῶν», εἰπώθηκαν πράγματα ποὺ δὲν μποροῦμε νὰ φανταστοῦμε. Πρόσφατα ἀποκάλυψε ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἀλεξανδρουπόλεως κ. Ἄνθιμος, πὼς ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἀλβανίας κ. Ἀναστάσιος κατέθεσε τὴν πρόταση νὰ καταδικαστοῦν οἱ ἀντιοἰκουμενιστὲς ὡς αἱρετικοί! Δεῖτε τὴν εἴδηση: «Ὁ Μητροπολίτης Ἀλεξανδρουπόλεως τὸ Νοέμβριο τοῦ 2016 δημοσίως δήλωσε τὰ ἑξῆς: "Ὅταν ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀλβανίας πρότεινε στὴν Κρήτη (σ.σ. τὴν "Ἁγία" καὶ "Μεγάλη" "Σύνοδο" τοῦ Κολυμπαρίου ἐννοεῖ) νὰ καταδικάσουμε τὸν ἀντι-οἰκουμενισμό, ὡς αἵρεση καὶ κάποιοι τὸ θεώρησαν ὑπερβολικό, τότε ὁ Ἀναστάσιος εἶπε: "…νὰ ἀφήσουμε, λοιπόν, τὸ Πνεῦμα νὰ πνέει καὶ σήμερα στὴν Ἐκκλησία, ὅπως θέλει, κι ὄχι νὰ ἀντιγράφουμε μονίμως τὸ παρελθόν"» (Ἱστ. Πατερικὴ Παράδοση)! Μάλιστα, ἐκεῖ ποὺ ἔπρεπε νὰ καταδικασθεῖ ἡ σύγχρονη αἱρετικὴ πανσπερμία (παπικῶν, ἀγγλικανῶν, μονοφυσιτῶν, προτεσταντῶν, κ.λπ.,), προτάθηκε νὰ καταδικαστοῦν οἱ Ὀρθόδοξοι! Ἐκεῖ ποὺ θὰ ἔπρεπε νὰ καταδικαστεῖ ἡ παναίρεση τοῦ οἰκουμενισμοῦ (Ἅγ. Ἰουστῖνος Πόποβιτς), προτάθηκε νὰ καταδικαστεῖ ὁ ἀντιοἰκουμενισμός, δηλαδὴ ἡ προσήλωση στὴν Ὀρθοδοξία! Ἀλλὰ γιατί μιλᾶμε γιὰ καταδίκη τῶν αἱρετικῶν, ἀφοῦ αὐτοὶ ἦταν ἐπισήμως προσκεκλημένοι ὡς «ἀρχηγοὶ ἀδελφῶν Ἐκκλησιῶν»; Ἰδοὺ γιατί εἶναι καταφανῶς λῃστρικὴ ἡ «Σύνοδος» αὐτή!

Καρναβαλικαὶ ἐκδηλώσεις εἰς ναούς!

ΔΕΙΤΕ ὅμως ποιὲς εἶναι οἱ «Ἐκκλησίες» ποὺ οἱ ἡγέτες τους «τίμησαν» μὲ τὴν «ὑψηλὴ» παρουσία τους τὴν «Σύνοδο» τῆς Κρήτης: «ἐόρτασαν» τὶς ἀπόκριες μασκαρεμένοι μέσα στοὺς ναούς τους! Ὁ λόγος γιὰ τοὺς αἱρετικοὺς Ἀγγλικανούς. Ἀναρτήθηκε στὸ διαδίκτυο ἐκτενὲς ρεπορτὰζ καὶ εἰκόνες ἀπὸ ἀγγλικανικὸ ναό, ὅπου, ἐν ὥρᾳ «θείας λειτουργίας», «γιόρταζαν» καὶ τὸν ἀποκριάτικο καρνάβαλο! Τόσο οἱ «ἱερεῖς» ὅσο καὶ οἱ πιστοὶ εἶχαν ντυθεῖ «ντόμινα» μὲ μάσκες. Ὁ ναὸς εἶχε διαμορφωθεῖ ἀνάλογα μὲ τὸ «κλῖμα τῶν ἡμερῶν»! Τὴν ὥρα τῆς «θείας κοινωνίας» οἱ πιστοὶ προσέρχονταν μὲ τὶς μάσκες, γιὰ νὰ «κοινωνήσουν»! Ἀλλὰ αὐτὰ τὰ δαιμονικὰ εὐτράπελα συμβαίνουν καὶ στὴ «μάνα» τοῦ Ἀγγλικανισμοῦ, τὴν παπικὴ «Ἐκκλησία». Σὲ παλιότερη καρναβαλικὴ ἐκδήλωση, ὁ «ἀλάθητος» μασκαρεύτηκε καὶ ὡς κλόουν χαριεντίζονταν μὲ ἡμίγυμνους καρναβαλιστές, (βλ. Ἱστ. Πατερικὴ Παράδοση)! Τὸ ἐν λόγῳ ἱστολόγιο μᾶς πληροφορεῖ πὼς καὶ ὁ δικός μας κ. Βαρθολομαῖος ἔστειλε ἀντιπροσώπους ἱερεῖς σὲ ἀποκριάτικη ἐκδήλωση! Μὲ ἄλλα λόγια: τὸ θανατερὸ μικρόβιο τῆς πλήρους ἐκκοσμικεύσεως εἶναι οἰκουμενιστικῆς προελεύσεως! Ἡ σύγχρονη ἀναβίωση τῆς ἀρχαίας χυδαίας εἰδωλολατρίας (αὐτὰ εἶναι τὰ καρναβάλια), ξαναζοῦν καὶ στοὺς χριστιανικοὺς ναούς! Ἀλίμονο!

Ἡ σημασία τῆς Μεγάλης Ἑβδομάδος κατὰ τὸν Ἱερὸν Χρυσόστομον

ΠΑΡΑΘΕΤΟΥΜΕ ἕνα μικρὸ ἀπόσπασμα ἑνὸς καταπληκτικοῦ λόγου τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου γιὰ τὴν σημασία τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Ἑβδομάδος: «Μεγάλη τὴν ὀνομάζουμε τὴν Ἑβδομάδα ὄχι γιατί οἱ ἡμέρες της ἔχουν πιὸ πολλὲς ὧρες, οὔτε ἐπειδὴ ἔχει περισσότερες ἡμέρες· τὶς ἴδιες ἡμέρες ἔχει αὐτὴ ἡ ἑβδομάδα ὅπως καὶ οἱ ἄλλες. Τότε γιατί τὴν ὀνομάζουμε μεγάλη; Ἐπειδὴ μεγάλα καὶ ἀπόρρητα ἀγαθὰ συνέβησαν μέσα σ' αὐτήν. Τὴν ἑβδομάδα αὐτὴ ὁ χρόνιος πόλεμος λύθηκε, ὁ θάνατος σβήστηκε, ἡ κατάρα ἀφαιρέθηκε, ἡ τυραννία τοῦ διαβόλου διαλύθηκε, τὰ σκεύη του ἁρπάχτηκαν, εἰρήνευσε ὁ Θεὸς μὲ τοὺς ἀνθρώπους, ἄνοιξαν οἱ οὐρανοί, οἱ ἄνθρωποι μὲ τοὺς ἀγγέλους ἀντάμωσαν, ἐνώθηκαν τὰ διεστῶτα, τὰ τείχη ἔπεσαν, οἱ κλειδαριὲς ἄνοιξαν, ὁ Θεὸς τῆς εἰρήνης ἔνωσε τὸν οὐρανὸ μὲ τὴν γῆ. Γι' αὐτὸ καὶ τὴν ὀνομάζουμε Μεγάλη Ἑβδομάδα, ἐπειδὴ τόσο μεγάλο πλῆθος δωρεῶν μᾶς χάρισε ὁ Δεσπότης μας Χριστός. Γι' αὐτὸ καὶ πολλοὶ ἐπιτείνουν τὴν νηστεία καὶ τὶς ἀγρυπνίες καὶ τὶς ἱερὲς παννυχίες, καὶ κάνουν ἐλεημοσύνες καὶ ἔτσι μὲ ὅ,τι κάνουν δείχνουν τὴν εὐλάβειά τους ποὺ ἔχουν γιὰ τὴν ἑβδομάδα αὐτή. Ἂν ὁ Κύριος μᾶς δώρισε μέσα στὴν ἑβδομάδα αὐτὴ τόσα ἀγαθά, πῶς ἐμεῖς νὰ μὴ ἀποτίσουμε, ὅσο μποροῦμε, σεβασμὸ καὶ τιμή;» (Ἀπόδοση π. Σεβ. Τοπάλη). Ἂς συνειδητοποιήσουμε καὶ ἐμεῖς τὸ ὑπέρτατο μέγεθος τῶν δωρεῶν, ποὺ ἀπορρέουν ἀπὸ τὰ Θεῖα Πάθη, ἂς προβληματιστοῦμε αὐτὲς τὶς ἅγιες ἡμέρες καὶ ἂς ἀποφασίσουμε νὰ ἀλλάξουμε πορεία ζωῆς. Αὐτὴ θὰ εἶναι ἡ μεγαλύτερη τιμὴ πρὸς τὸν δι' ἡμᾶς παθόντα Κύριό μας!

Πάπας Φραγκίσκος: «Καλύτεροι οἱ ἄθεοι ἀπὸ τοὺς κακοὺς Χριστιανούς»!

ΣΕ ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ προηγουμένου σχολίου μας γιὰ τὴν ἀναίσχυντη ὑποκρισία τοῦ «ἀλάθητου», ὁ ὁποῖος, ἀπὸ τὴν ἐκλογή του ὡς ἀρχηγοῦ τοῦ κρατικοῦ του δείγματος, προσπαθεῖ νὰ δημιουργήσει ἕνα «νέο» προφὶλ τοῦ «Ρωμαίου Ποντίφικα», μοντέρνο καὶ ἀποδεκτὸ ἀπὸ τὸν σύγχρονο ἀποστατημένο κόσμο καὶ φυσικὰ ἀπομακρυσμένο ἀπὸ τὴν γνήσια χριστιανικὴ παράδοση. Δὲν θέλει ἁπλὰ νὰ γίνει ἀρεστὸς στοὺς θρησκευόμενους, πάσης θρησκείας καὶ θρησκευτικῆς πίστεως, ἀλλὰ καὶ στοὺς ἀθέους! Δὲν εἶναι ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ἐγκωμιάζει μὲ τὸν πλέον χυδαῖο τρόπο τὴν δῆθεν «φιλανθρωπία» τῶν ἀθέων. Σύμφωνα μὲ τὴν ἀνωτέρω εἴδηση: «Στὸ παρελθὸν ὁ πάπας ἔχει καλέσει τοὺς Χριστιανοὺς νὰ θεωροῦν τοὺς ἄθεους καλοὺς ἀνθρώπους ἂν κάνουν καλὲς πράξεις» (Ἱστ. Tribune.gr). Γιὰ ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος τὸ «παίζει» καὶ «ἐπίσκοπος τῆς καθολικῆς ἐκκλησίας», δὲν παίζει ἰδιαίτερο ρόλο ἡ πίστη στὸ Θεό, ἀλλὰ οἱ «καλὲς πράξεις»! Ὡς «σκράπας» στὴ θεολογία, δὲν γνωρίζει τὸ λόγο τοῦ Χριστοῦ: «ὁ πιστεύων εἰς ἐμὲ ἔχει ζωὴν αἰώνιον» (Ἰωάν. 5, 24), πὼς ὅποιος δὲν πιστεύει σ' Αὐτὸν «κατακριθήσεται» (Μᾶρκ.16,16), πὼς Αὐτὸς εἶναι ἡ μοναδικὴ «θύρα τῆς σωτηρίας» (Ἰωάν. 10, 7) καὶ ἐκτὸς Αὐτοῦ δὲν ὑπάρχει σωτηρία (Πράξ. 4,12)! Σὲ ἀντίθεση μὲ τὴν ρητὴ χριστιανικὴ διδασκαλία καὶ παράδοση ὁ «ἀντιπρόσωπος τοῦ Χριστοῦ στὴ γῆ» κ. Φραγκίσκος ἔχει ἄλλη ἄποψη, πὼς οἱ ἄθεοι εἶναι καλλίτεροι ἀπὸ τοὺς «κακοὺς» χριστιανούς! Μὲ ἄλλα λόγια ὁ «ἀλάθητος» διδάσκει «ἕτερον εὐαγγέλιον» (Γαλ.1, 6), ἀδιαφορώντας ὅτι ἀναθεματίζεται ἀπὸ τὸν ἀπόστολο Παῦλο! Ἀλλὰ ποιὸς λογαριάζει τὸν Παῦλο!

Ο ΑΓΙΟΣ ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ

Ο ΑΓΙΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΜΥΤΙΛΗΝΗΣ

ΣΤΙΣ 7 ΑΠΡΙΛΙΟΥ ἡ Ἐκκλησία μας τιμᾶ τὴν μνήμη τοῦ ὁσίου πατρός ἡμῶν Γεωργίου, ἐπισκόπου Μυτιλήνης. Ὁ ἅγιος Γεώργιος ἐπίσκοπος Μυτιλήνης ἀπό μικρός εἶχε πόθο νά ἀφιερωθῆ στόν Κύριο, γιά αὐτό ἐκάρη μοναχός σέ νεαρά ἡλικία. Μέ τήν βοήθεια τοῦ Θεοῦ ἔγινε δοχεῖο τοῦ ἁγίου Πνεύματος καί διακρίθηκε μέ τίς ἀρετές του μεταξύ τῶν ἀνθρώπων καί ἰδιαίτερα μέ τήν ἐλεημοσύνη, τήν ἀγάπη καί τήν ταπείνωση. Ἔτσι χειροτονήθηκε ἀρχιερέας στήν ἐπισκοπή τῆς νήσου Μυτιλήνης, ὅπου ἔλαμψε τήν περίοδο τῆς εἰκονομαχίας, ἐλέγχοντας τούς κακοδόξους εἰκονομάχους μέ τήν σοφία του ἀλλά καί μέ τίς γνώσεις του. Ἀφοῦ ἔζησε ὡς ἄγγελος μεταξύ τῶν ἀνθρώπων, μέ ὑπερβολικές ἀσκήσεις καί προσευχή, ἀνεχώρησε γιά τά οὐράνια σκηνώματα. Καί μάλιστα ὁ Κύριος ἀνήγγειλε τήν ὥρα τῆς ἐκδημίας του μέ τήν ἐμφάνιση ἑνός θείου ἀστέρος. Ἀλλά καί μετά τήν κοίμησή του τά θεῖα λείψανά του ἦσαν πηγή ἰάσεων καί θαυμάτων.

Ἱερομόναχος Ἀμφιλόχιος Μακρῆς

ὑπάρχοντα ἐρειπωμένα κτήρια πού ἀνακαινίσθησαν προστέθηκαν καί νέα καί στό χῶρο ἐγκαταστάθηκαν οἱ πρῶτες μοναχές ὑπό τήν καθοδήγηση τῆς Γεροντίσσης Εὐστοχίας. Ἡ Μονή, πού πῆρε μεγάλη πνευματική ἀνάπτυξη χάρη στό ἄγρυπνο καί ἀνύστακτο ἐνδιαφέρον τοῦ π. Ἀμφιλοχίου, διαδραμάτισε σημαντικό ρόλο κατά τήν Ἰταλική κατοχή, καθώς οἱ μοναχές στήν προσπάθειά τους νά διατηρήσουν τήν Ἑλληνική γλώσσα ἵδρυσαν «κρυφά σχολεῖα» σέ ὅλους τούς συνοικισμούς τῆς Πάτμου καί παράλληλα ἀσχολήθηκαν μέ τή διδασκαλία της στά μικρά παιδιά.

Ἡ ἐθνική του δρᾶσις

Τό 1923 τά Δωδεκάνησα περνοῦν στήν κυριαρχία τῶν Ἰταλῶν μέ πρῶτο κυβερνήτη τόν Μάριο Λάγκο. Ὁ Ἰταλός κυβερνήτης τά πρῶτα διατάγματα πού ἔβγαλε εἶχαν ὡς στόχο τήν ἀπόπειρα ἀλλοίωσης τῆς ἐθνικῆς συνείδησης καί ἐξιταλισμοῦ τῶν Δωδεκανησίων. Σύμφωνα μέ διάταγμα τοῦ 1925, οἱ κάτοικοι θεωροῦνταν Ἰταλοί πολίτες, ἐνῶ τό 1926 ὁρίστηκε σχολικός κανονισμός βάσει τοῦ ὁποίου ἡ διδασκαλία τῆς ἰταλικῆς γλώσσας ἦταν ὑποχρεωτική, ἱδρύθηκε δέ Διδασκαλεῖο γιά τήν ἐκπαίδευση τῶν δασκάλων. Ἀπό τό 1929 γιά τήν ἄσκηση ἑνός ἐπαγγέλματος πού ἀπαιτοῦσε πανεπιστημιακές σπουδές, ἔγινε ὑποχρεωτική ἡ φοίτηση ἤ τουλάχιστον ἡ μετεκπαίδευση στό Πανεπιστήμιο τῆς Πίζας· γιά νά διευκολύνει τή φοίτησή τους τούς ἔδινε ὑποτροφίες.

Παράλληλα, ἔγινε προσπάθεια νά ἀποδυναμωθεῖ ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία. Στήν ἀρχή μέ διάταγμα τοῦ 1926 ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία ἔχασε τήν ἐποπτεία τῶν κοινοτικῶν σχολείων. Τό 1928 ἱδρύθηκε ἀρχιεπισκοπή τῆς Καθολικῆς ἐκκλησίας μέ ἕδρα τή Ρόδο κι ἀμέσως ἐνισχύθηκε ὁ ρόλος της στήν ἐκπαίδευση. Τήν ἐποχή ἐκείνη στά Δωδεκάνησα ὅπως εἶναι φυσικό ἡ διδασκαλία στά σχολεῖα γινόταν στήν ἰταλική γλώσσα μέ ἀποτέλεσμα τά ἑλληνόπουλα νά κινδυνεύουν νά μή μιλοῦν τά ἑλληνικά.

Τό γεγονός αὐτό δέν ἄφησε ἀμέριμνο τόν π. Ἀμφιλόχιο. Ἡ ἑλληνική του συνείδηση δέν τοῦ ἐπέτρεπε νά μείνει ἀδρανής, γι' αὐτό ἀποφάσισε νά κάνει ὅ,τι ἔκανε ἡ Ἐκκλησία κατά τήν τουρκοκρατία· ἵδρυσε κρυφά σχολεῖα.

Μέ τήν προτροπή του δημιουργήθηκαν σέ ὅλα τά νησιά κατηχητικά σχολεῖα, στά ὁποῖα τά ἑλληνόπουλα μαζί μέ τήν ὀρθόδοξη κατήχηση διδάσκονταν τήν ἑλληνική γλώσσα καί τήν ἱστορία.

Ἡ μακαριστή Παιδαγωγός Μαρία Πετρούτσου γράφει γιά τήν περίοδο αὐτή: «Συνδεθήκαμε ἰδιαίτερα μέ τόν π. Ἀμφιλόχιο καθώς συνεργαστήκαμε στό «Κρυφό Σχολειό», ὅταν τό 1937 ἡ Ἰταλική Κυβέρνηση κατάργησε τήν Ἑλληνική Παιδεία καί στά σχολεῖα τά Ἑλληνόπουλα τῆς Δωδεκανήσου διδάσκονταν μόνο τήν Ἰταλική γλώσσα.

Ὁ Γέροντας ὑπῆρξε τότε γιά μένα τό στήριγμα, ὁ ἀπεσταλμένος τοῦ Θεοῦ κι ὁ σοφός συμπαραστάτης. Ὅταν ἡ δική μου συνείδηση ἐπαναστατοῦσε γιά τά ὅσα ἤμουν ὑποχρεωμένη νά λέω ἤ νά κάνω στό δημόσιο τότε Σχολεῖο, ὅταν ἄγρια τρικυμία ἀναστάτωνε τό εἶναι μου, ἔτρεχα στό Γέροντα νά βρῶ ἀνακούφιση. «Δέν ἀντέχω ἄλλο, Γέροντα!», τοῦ ἔλεγα μέ λυγμούς, «θά παραιτηθῶ!». Ἐκεῖνος, μέ ἄκουγε ψύχραιμος, ἀλλά κατά βάθος ὑπέφερε μαζί μου. Μοῦ ἔλεγε: «Ἔ, ἔ! Νά παραιτηθεῖς, Μαρία! Νά μείνουν τά ἑλληνόπουλα μόνα τους μαζί μέ τούς Ἰταλούς δασκάλους (ἤμουν ἡ μοναδική ἑλληνίδα στό δημόσιο σχολεῖο). Ἐσύ θά ἡσυχάσεις κι ἐκεῖνα δέν θά βλέπουν πιά ἕνα ἄνθρωπο δικό τους νά βρίσκεται κοντά τους!». Ἔτσι, μέ βοηθοῦσε νά βλέπω τό βαθύτερο νόημα τοῦ σταυροῦ μου καί νά τόν αἰσθάνομαι ἐλαφρύτερο. Ὅταν ἦταν ἀργία, πήγαινα μέ τά παιδιά στήν ἐξοχή, γιά νά μαζέψουμε χόρτα καί ἀγριολούλουδα, μέ σκοπό νά περάσουμε κι ἀπό τήν Μονή τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, γιά νά τόν συναντήσουμε, νά τά συμβουλέψει, νά τά ἐξομολογήσει. Ἡ Γερόντισσα τῆς Μονῆς τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, Εὐστοχία, μᾶς μάθαινε τραγούδια ἐθνικοῦ καί θρησκευτικοῦ περιεχομένου καί ἐκκλησιαστικούς ὕμνους. Μερικοί τούς ἔλεγαν ὅτι οἱ ἐπισκέψεις μας ἐκεῖ στό Μοναστήρι ἦταν ἐπικίνδυνο πρᾶγμα. Ἀλλά ἐκεῖνοι δέν λογάριαζαν τίποτα.

Ἡ πατρίδα μας ὀφείλει πολλά στόν Γέροντα τῆς Πάτμου, π. Ἀμφιλόχιο, γιά τή δράση του κατά τήν περίοδο τῆς Ἰταλικῆς κατοχῆς. Ὁ Γέροντας, ὄχι μόνο μέ τήν ἵδρυση «κρυφῶν σχολείων» ἀλλά καί μέ τίς συμβουλές καί κυρίως μέ τό παράδειγμά του κράτησε ζωντανό τό ἐθνικό φρόνημα τῶν κατοίκων τῶν Δωδεκανήσων καί ἀναπτέρωσε τίς ἐλπίδες τους ὅτι σύντομα τά νησιά θά ἑνωθοῦν μέ τή μητέρα πατρίδα, τήν Ἑλλάδα.

Πολύ θλίβονταν, ὅταν ἀντίκρυζε ἀπό τήν Πάτμο τά βουνά τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, ὅπου ὑπάρχουν οἱ ἑπτά σβησμένες Λυχνίες τῆς Ἀποκαλύψεως, δηλαδή ἡ Ἔφεσος, ἡ Σμύρνη, ἡ Πέργαμος, τά Θυάτειρα, οἱ Σάρδεις, ἡ Φιλαδέλφεια καί ἡ Λαοδίκεια. Ἡ μόνη Λυχνία πού ἦταν ἀναμμένη ἤτανε ἡ Λυχνία τῆς Ἀποκαλύψεως (στήν Πάτμο).

Σέ ὁμαδα προσκυνητῶν εἶπε: «Ἔχουμε ἕνα ἀνεξόφλητο χρέος πρῶτα πρός τούς κρυπτοχριστιανούς ἀπέναντι, οἱ ὁποῖοι περιμένουν μέχρι τώρα κάτι ἀπό ἐμᾶς καί δεύτερο στόν τουρκικό λαό, ὁ ὁποῖος στό σύνολό του μᾶλλον περίπου κατά τό 50% εἶναι Ἕλληνες ἐξισλαμισθέντες.

Ὁ π. Ἀμφιλόχιος πίστευε ἀκράδαντα πώς ἡ Ἑλλάδα μποροῦσε νά παίξει σπουδαῖο ρόλο στίς μέρες μας, διότι ἡ πανοπλία της εἶναι ἡ Ὀρθόδοξη πίστη μας, ἡ ὁποία, μόνον αὐτή, μπορεῖ νά δώσει ζωή στήν πεθαμένη πνευματικά Εὐρώπη καί στήν ταλαιπωρημένη Μικρὰ Ἀσία καί ὄχι ὁ καλπάζων τεχνικός πολιτισμός.

Πρωτότυπον ἐπιτίμιον

Ἡ ἱερά νῆσος τῆς Πάτμου ἔχει ἔδαφος βραχῶδες καί ἄγονο καί τό πράσινό της ἀκόμα καί σήμερα εἶναι ἐλάχιστο. Ὁ μακαριστός π. Ἀμφιλόχιος γνωρίζοντας τήν ἀξία πού ἔχει γιά ἕνα τόπο ἕνα δένδρο ἄρχισε νά φυτεύει δένδρα καί νά τά περιποιεῖται. Τήν ἀγάπη του αὐτή πρός τά φυτά προσπάθησε νά τήν περάσει καί στά πνευματικά του παιδιά. Αὐτό τό κατόρθωσε μέ τόν ἑξῆς τρόπο: Ὅταν τά πνευματικοπαίδια του πήγαιναν νά καταθέσουν στό πετραχήλι του τίς πτώσεις τους, ἄν ἔπρεπε σύμφωνα μέ τούς κανόνες τῆς Ἐκκλησίας νά τούς βάλει κάποιο ἐπιτίμιο, αὐτός γιά κανόνα τούς ἔβαζε νά φυτέψουν ἕνα ἤ δύο δένδρα καί νά τά περιποιοῦνται μέχρι νά μεγαλώσουν. Μ' αὐτόν τόν πνευματικό τρόπο ἄρχισε νά πρασινίζει τό νησί καί νά ἀλλάζει ἡ ὄψη του.

Ἱεραπόστολος

Ὁ Γέροντας Ἀμφιλόχιος, ὅπως προαναφέραμε, ἔδρασε σέ ὅλη του τή ζωή καί σέ ὅλους τούς τομεῖς πού τοῦ ἀνέθεσε ἡ Ἐκκλησία ἱεραποστολικά. Δεχόταν μέ τήν ἴδια ἀγάπη καί τούς Ὀρθόδοξους καί τούς ἑτερόδοξους, χωρίς αὐτό, φυσικά, νά σημαίνει ὅτι ἔκαμνε ὁποιαδήποτε ὑποχώρηση δογματική ἤ στά τῆς πίστεως. Οἱ ἑτερόδοξοι μπροστά του ἔκλιναν τό γόνυ τους καί ἀρκετοί μεταστράφηκαν στήν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, τήν Ὀρθοδοξία μας.

Ἕνα, ἀπό τά πολλά, παράδειγμα εἶναι καί τό παρακάτω. Μία Ἀγγλίδα καθηγήτρια πανεπιστημίου χάρι στόν Γέροντα βαπτίσθηκε Ὀρθόδοξη· ὅταν τή ρώτησαν -τί ἦταν αὐτό, πού τήν ἔκανε νά ἔρθει στήν Ὀρθοδοξία, ἀπάντησε: «Δύσκολη ἡ ἐρώτησή σας. Ἄν, ὅμως ἐπιμένετε νά σᾶς ἀπαντήσω, σᾶς λέω ὅτι γιά μένα Ὀρθοδοξία εἶναι αὐτός ὁ Γέροντας».

Ὁ ἐπίσκοπος Διοκλείας Καλλίστος Γουέαρ μετεστράφη στήν Ὀρθοδοξία μετά τή γνωριμία του μέ τόν Γέροντα. Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Μαυροβονίου κ. Ἀμφιλόχιος (Ράντοβιτς) ὁμολογεῖ ὅτι ἀποφάσισε νά γίνει κληρικός μετά τήν ἐξομολόγηση πού ἔκανε στό Γέροντα καί τήν προτροπή του νά εἰσέλθει στίς τάξεις τοῦ κλήρου.

Ὁ π. Ἀμφιλόχιος συμβούλεψε τόν μακαριστό ἱεραπόστολο π. Χρυσόστομο Παπασαραντόπουλο νά πάει στήν Οὐγκάντα καί νά ἐργασθεῖ ἱεραποστολικά.

Ὁ Σεβ. κ. Ἀμφιλόχιος (Τσοῦκος) πού διακόνησε τήν Ἐκκλησία ὡς ἱεραπόστολος στήν Ἀφρική, μέ τήν προτροπή τοῦ Γέροντα, καί σήμερα εἶναι Μητροπολίτης Νέας Ζηλανδίας ὅπου καί ἐργάζεται στήν εὐρύτερη περιοχή της ἀθόρυβα ἱεραποστολικά ἦταν πνευματικοπαίδι τοῦ π. Ἀμφιλοχίου.

Ἡ μοναχή Ἐμμέλεια, εἴχαμε τήν εὐλογία νά τή γνωρίσουμε, πού γιά χρόνια ἐργάστηκε μέ αὐταπάρνηση καί θεῖο ζῆλο στό Ὀρφανοτροφεῖο θηλέων τῆς Ρόδου, ἐκτός ἀπό τή διοίκηση τοῦ Ὀρφανοτροφείου, ἀνέπτυξε παράλληλα μεγάλη ἱεραποστολική δραστηριότητα στή Ρόδο κάνοντας κατηχητικά καί κύκλους συμμελέτης τῆς Ἁγίας Γραφῆς. Οἱ Ροδίτες ἀκόμα τήν ἐνθυμοῦνται καί τή φέρνουν σάν παράδειγμα πρός μίμηση.

Νέος Ἅγιος τῆς Ἐκκλησίας

Ὅσοι γνώρισαν τό σεμνό καί φωτισμένο κληρικό, τόν π. Ἀμφιλόχιο Μακρῆ, ὁμολογοῦν ὅτι ἦταν ἕνας ἅγιος ἄνθρωπος. Οἱ πιστοί ὅταν εἶχαν προβλήματα καί δυσκολίες κετέφευγαν σ' αὐτόν νά τά ξεπεράσουν. Μ' ἕνα τηλέφωνο ἤ μ' ἕνα γράμμα γνώριζαν στό Γέροντα τό πρόβλημά τους καί τόν παρακαλοῦσαν νά προσευχηθεῖ γι' αὐτούς. Οἱ προσευχές του πάντα ἔφερναν τό ποθούμενο ἀποτέλεσμα, ἀρκεῖ

Η στηλη της «Πανελληνιου Ενωσεως Θεολογων»

Ἀποκλείουν τήν Π.Ε.Θ. ἀπό τόν διάλογον διά τά Θρησκευτικά!

Ἐπιστολὴ τῆς Π.Ε.Θ. πρὸς τὴν Ἱεραρχίαν

Ἀθήνα, 28 Μαρτίου 2017, Ἀριθμ. Πρωτ. 43

Πρὸς τὸν Μακαριώτατο Ἀρχιεπίσκοπο Ἀθηνῶν καὶ Πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερώνυμο καὶ ἅπαντες τούς Ἱεράρχες τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος

Μακαριώτατε, Ἅγιοι Ἀρχιερεῖς,

Κάθε δημόσια τοποθέτηση καὶ ἀπαξίωση προσώπων, ἀλλὰ κυρίως ἀγώνων, ἀπαιτεῖ καὶ δημόσια ἀπάντηση. Εἴμαστε ὑποχρεωμένοι, λοιπόν, μετὰ καὶ τὶς τελευταῖες ἐξελίξεις ποὺ ἔλαβαν χώρα κατὰ τὴ σύγκληση τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος (9/3/2017), κατόπιν τῶν εἰσηγήσεων καὶ συζητήσεων, ἀλλὰ καὶ τῶν ἀποφάσεων ποὺ ἐλήφθησαν γιὰ τὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν, νὰ δηλώσουμε δημόσια καὶ κατηγορηματικὰ ὅτι:

1. Ὁ ἀποκλεισμὸς τῆς ΠΕΘ ἀπὸ τὸν διάλογο γιὰ τὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν εἶναι μονομερής, ἄδικος καὶ ἐπιζήμιος

Διαμαρτυρόμαστε ἔντονα γιὰ τὸν ἀποκλεισμὸ τῆς Πανελληνίου Ἑνώσεως Θεολόγων (ΠΕΘ), τοῦ ἐπιστημονικοῦ καὶ συνδικαλιστικοῦ ὀργάνου τῶν Θεολόγων ἀλλὰ καὶ τῶν εἰδικῶν ἐπιστημόνων τῆς Παιδαγωγικῆς καὶ Διδακτικῆς ἐπιστήμης -οἱ ὁποῖοι βρίσκονται σὲ συμφωνία μὲ τὶς θέσεις τῆς ΠΕΘ- ἀπὸ τὸν διάλογο ποὺ διεξάγει γιὰ τὸ μάθημά μας ἡ ἐξ Ἀρχιερέων Ἐπιτροπὴ μὲ τὸ Ἰνστιτοῦτο Ἐκπαιδευτικῆς Πολιτικῆς. Πιστεύουμε ὅτι ἡ ἀπόφαση αὐτὴ ζημιώνει τὴν ἴδια τὴν ποιμαίνουσα Ἐκκλησία, διότι οἱ θεολογικὲς καὶ παιδαγωγικὲς θέσεις τῆς ΠΕΘ εἶναι καὶ ἐπιστημονικὰ ἐμπεριστατωμένες καὶ συνάδουν μὲ τὶς ἔως τώρα ληφθεῖσες συνοδικὲς θέσεις γιὰ τὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν. Ὁ ἀποκλεισμὸς τῆς ΠΕΘ εἶναι ἄδικος, διότι δὲν προέκυψε ἀπὸ κάποια ἀντικειμενικὰ κριτήρια. Τοῦτο ἀποδεικνύεται ἀπὸ τὸ γεγονὸς ὅτι δὲν ἐτέθη ὡς Ὅρος ἡ μὴ συμμετοχὴ καὶ τῶν δύο Συλλόγων (ΠΕΘ καὶ Καιροῦ) στὸν διεξαγόμενο διάλογο, μὲ ἀποτέλεσμα οἱ θιασῶτες τῶν νέων Προγραμμάτων (ποὺ ἀνήκουν στὸν Καιρὸ) νὰ συμμετέχουν κανονικὰ στὸν διάλογο γιὰ τὰ Θρησκευτικά, ἐπηρεάζοντας καὶ διαμορφώνοντας ἀποτελεσματικὰ τὴν ἔκβαση τοῦ διαλόγου, ἐνῷ ἡ ΠΕΘ εἶναι ἡ μόνη ποὺ ἐξαιρέθηκε. Πρέπει νὰ ληφθεῖ ὑπ' ὄψιν ὅλων ὅτι οἱ ὑποστηρικτὲς τῶν νέων Προγραμμάτων συμμετέχουν διπλά, διότι, ἀφενὸς ἡ Ἐκκλησία συμφώνησε(;) τελικὰ νὰ ἀποδεχθεῖ ὡς βάση τοῦ διαλόγου τὸ νέο Πρόγραμμα ποὺ εἶναι ἔργο τους, ἀφετέρου συζητᾶ χωρὶς καμιὰ ἀντίρρηση ἢ ἔνσταση μὲ τοὺς συντάκτες τῶν Προγραμμάτων αὐτῶν καὶ μάλιστα μὲ ἐκείνους, πού, κατὰ τὴν ἀρχιεπισκοπικὴ ρήση, «ἔβλαψαν τὴν Ἐκκλησία». Ἂν ἡ Ἐκκλησία, ὄντως, ἤθελε διάλογο χωρὶς τὴ συμμετοχὴ τῶν Συλλόγων ἔπρεπε ἡ ἀπόφασή της νὰ ἀφορᾶ καὶ στὶς δύο πλευρὲς καὶ νὰ μὴ ἰσχύει μονομερῶς.

2. Ἀποκλείονται ἀπὸ τὸν διάλογο οἱ εἰδικοὶ γνῶστες τοῦ θέματος

Ἀκόμη δὲν γνωρίζουμε τί ἐπιδιώκεται τελικὰ μὲ αὐτὸν τὸν διάλογο, ὅταν ἀποκλείονται ἀπὸ αὐτὸν ὅλοι σχεδὸν οἱ εἰδικοί τῆς Διδακτικῆς καὶ τῆς Παιδαγωγικῆς. Σὲ ἀνάλογη περίπτωση, θὰ ἦταν ἀδιανόητο νὰ γίνεται ἕνας διάλογος γιὰ θέματα ποὺ ἀφοροῦν στὸ δόγμα καὶ νὰ ἀποκλείονται οἱ εἰδικοί τῆς Δογματικῆς μὲ κριτήριο ποιοὶ εἶναι περισσότερο ἀρεστοὶ σὲ αὐτοὺς ποὺ παίρνουν τὶς ἀποφάσεις. Ἂν δεχθοῦμε κάτι τέτοιο, καταργοῦνται συνολικὰ τὰ διαχρονικὰ κριτήρια τῆς Ἐκκλησίας ποὺ ἴσχυσαν σὲ ὅλους τούς ἀγῶνες καὶ τοὺς διαλόγους της. Σὲ αὐτοὺς ἡ Ἐκκλησία δὲν ἀπέκλειε παρὰ μόνον τοὺς αἱρετικούς. Ἐξάλλου, δὲν εἶναι κατανοητὸ πῶς πρόσωπα ποὺ ἐπιλέχθηκαν ἀπὸ τὴ Σύνοδο τὸ 2016, αἴφνης νὰ ἀποκλείονται ἀφοριστικὰ ἀπὸ τὴν ἴδια τὸ 2017, διότι εἶναι μέλη τῆς ΠΕΘ. Ἐπίσης, μέλη ποὺ ἐπιλέχθηκαν καταρχάς γιὰ τὸν διάλογο νὰ ἀποκλείονται τὴν τελευταία στιγμὴ προφανῶς ὡς μὴ ἀρεστά. Γιατί γίνονται ὅλα αὐτά; Γιατί ἡ Ἐκκλησία κάνει τέτοιες διακρίσεις; Τί θέλει νὰ ἐπιτύχει; Νὰ πετύχει ἴσως ἕνα συμβιβασμὸ, ποὺ θὰ τὸν ἐμπόδιζαν ὅσοι θεωροῦν ὅτι τὰ Προγράμματα αὐτὰ πρέπει νὰ καταργηθοῦν, γιατί εἶναι ἐπικίνδυνα; Ποιὰ ἡ σκοπιμότητα τῆς ἀναζήτησης τῶν «θετικῶν» τῶν νέων Προγραμμάτων ἀπὸ τὴν Ἐπιτροπὴ τῆς Ἐκκλησίας; Πιθανὸν καὶ οἱ αἱρέσεις ποὺ ταλάνισαν τὴν Ἐκκλησία ἐπὶ αἰῶνες νὰ εἶχαν κάποια «θετικά». Δὲν τὰ ἀναζήτησαν, ὅμως, οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας ποὺ ἀνέλαβαν τὸν ἀντιαιρετικὸ ἀγώνα. Ἢ μήπως δὲν βρισκόμαστε μπροστὰ σὲ ἕνα πλῆθος αἱρέσεων ποὺ θὰ κάνουν τὴν ἐμφάνισή τους, ἐφόσον ὁ κάθε μαθητὴς καλεῖται νὰ κάνει τὶς δικές του ἐπιλογὲς ἀπὸ θρησκευτικὰ στοιχεῖα ποὺ ἐπίτηδες ἐμφανίζονται μεμονωμένα, ἐκτὸς τῶν ὀργανωμένων θρησκειῶν στὶς ὁποῖες ἀνήκουν. Ἀκόμη, δὲν σᾶς κρύβουμε ὅτι μᾶς δημιουργοῦνται ἐρωτηματικὰ γιὰ τοὺς λόγους ποὺ ἐπέβαλαν τὴν ἀντικατάσταση τῶν Ἀρχιερέων ποὺ εἶχαν ἀναλάβει ἀρχικὰ τὸν διάλογο μὲ τὴν Πολιτεία (7/10/2016).

Ἐμεῖς, πάντως:

α) Θεωροῦμε ὅτι τέτοιου εἴδους ἀποκλεισμοὶ ἀποτελοῦν ξεκάθαρες διακρίσεις, ποὺ ἀντιβαίνουν σὲ κάθε κανόνα δικαίου καὶ δημοκρατικῶν διαδικασιῶν.

β) Δὲν θὰ μπορούσαμε ποτὲ νὰ διανοηθοῦμε πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ στοχοποιοῦνται καὶ νὰ ἀπαξιώνονται ἐπιστήμονες καὶ ἀγῶνες στὸν βωμὸ κάποιας πολιτικῆς.

3. Ἄλλαξε ἡ ἀρχικὴ ἀπόφαση τῆς Ἐκκλησίας ὡς πρὸς τὴ βάση τοῦ διαλόγου

Ἔκπληκτοι παρατηροῦμε ὅτι ἄλλαξε ἡ ἀρχικὴ ἀπόφαση τῆς Ἐκκλησίας ὡς πρὸς τὴ βάση τοῦ διαλόγου. Ἐνῷ ἡ συμφωνία Ἀρχιεπισκόπου καὶ Πρωθυπουργοῦ προέβλεπε νὰ ἀρχίσει ὁ διάλογος ἀπὸ μηδενικὴ βάση, ξαφνικὰ πληροφορούμαστε ὅτι ἡ νέα ἀπόφαση τῆς Ἐκκλησίας εἶναι νὰ συνεχιστεῖ ὁ διάλογος, ἔχοντας ὡς βάση πλέον τὰ νέα Προγράμματα! Δυστυχῶς, αὐτὴ ἡ ἀπόφαση δὲν εἶναι καθόλου θετικὴ γιὰ τὴν τελικὴ ἔκβαση τοῦ διαλόγου, διότι ἀποτελεῖ ἕνα βῆμα πρὸς τὴν ἀποδοχὴ τῆς πολυθρησκειακῆς – συγκρητιστικῆς δομῆς τοῦ μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν, χαρακτηριστικὸ τῶν νέων Προγραμμάτων.

4. Τὰ νέα Προγράμματα εἶναι ἀκατάλληλα καὶ ἐπικίνδυνα

Ὀφείλουμε ἐπίσης νὰ τονίσουμε ἐμφαντικὰ ὅτι τὰ ἐπίδικα νέα Προγράμματα δὲν εἶναι εὔκολο νὰ κατανοηθοῦν ἀπὸ μὴ εἰδικοὺς ὡς πρὸς τὰ παιδαγωγικά, κυρίως, θέματά τους, ὅπως αὐτὸ τῆς πολυθρησκειακῆς δομῆς ἢ τῆς μαθησιακῆς καταλληλότητας σὲ κάθε ἡλικιακὸ ἐπίπεδο. Πέραν τῶν ἀμέτρητων παιδαγωγικῶν καὶ θεολογικῶν σημείων ποὺ καθιστοῦν τὰ νέα Προγράμματα ἀκατάλληλα καὶ ἐπικίνδυνα, ἀλλὰ καὶ ἀντίθετα μὲ τὸν ὀρθόδοξο προσανατολισμὸ τοῦ μαθήματος, ὑπάρχουν καὶ πάρα πολλὲς ἐλλείψεις. Ὑπάρχουν δηλαδή, θεμελιώδη στοιχεῖα τῆς ὀρθόδοξης παράδοσης ποὺ δὲν συμπεριελήφθησαν στὰ νέα Προγράμματα. Ἐπειδὴ ἀκόμη παρατηροῦμε ὅτι σὲ ὅλα τὰ ἔγγραφα ποὺ ἀφοροῦν στὰ νέα Προγράμματα προβάλλεται ὡς ἀναγκαία καὶ ὀρθόδοξη ἡ ἀνάμειξη τῆς διδασκαλίας τῆς πίστεώς μας μὲ τὶς διδασκαλίες τῶν θρησκειῶν, ἐπαναλαμβάνουμε γιὰ πολλοστὴ φορὰ ὅτι αὐτὸ τὸ συνονθύλευμα ποὺ ἐπιχειροῦν εἶναι ξένο πρὸς τὴν ὀρθοδοξία καὶ ὅτι στοχεύει στὴν ἀποδόμηση τῆς ὀρθόδοξης πίστης καὶ τῆς παράδοσής μας, μέσῳ τοῦ συγκρητισμοῦ καὶ τῆς συγχύσεως. Ἄλλωστε αὐτὴ ἦταν καὶ ἡ θέση ποὺ ἐκφράσατε τὸν περασμένο Σεπτέμβριο καὶ ἐσεῖς Μακαριώτατε γιὰ τὰ νέα Προγράμματα.

5. Δὲν ἔχει προταθεῖ στὸ διάλογο τὸ θέμα τῆς ἀνισονομίας

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 4ην ΣΕΛ.

Ἡ ἀγάπη ἀπομακρύνει τὸν φόβον

● Ὁ Ἀπόστολος Ἰωάννης μᾶς δίνει ἕνα τρόπο πῶς νὰ ἀπαλλαγοῦμε ἀπὸ τὸν φόβο. Λέγει: «φόβος οὐκ ἔστιν ἐν τῇ ἀγάπῃ, ἀλλὰ ἡ τελεία ἀγάπη ἔξω βάλλει τὸν φόβον, ὅτι ὁ φόβος κόλασιν ἔχει, ὁ δὲ φοβούμενος οὐ τετελείωται ἐν τῇ ἀγάπῃ» (Α΄ Ἰω. δ΄, 18). Δηλαδή, φόβος τοῦ Κριτοῦ ἐξ αἰτίας ἐνοχῆς, διὰ τὴν ὁποίαν θὰ μᾶς δικάση δὲν ὑπάρχει σὲ ἐκεῖνον ποὺ ἀγαπᾶ, ἀλλὰ ἡ ἀγάπη ὅταν εἶναι τέλεια, ἀπομακρύνει καὶ βγάζει ἔξω ἀπὸ τὴν ψυχὴ τὸν φόβο. Διότι ὁ φόβος προκαλεῖ βάσανο καὶ τιμωρία, λόγῳ τῆς ποινῆς, τὴν ὁποίαν μετὰ τρόμου περιμένει ὁ ἔνοχος νὰ τοῦ ἐπιβάλη ὁ Κριτὴς διὰ τὶς ἁμαρτίες του. Ἐκεῖνος δὲ ποὺ φοβᾶται ἐξ αἰτίας τῆς ἐνοχῆς του, δὲν ἔχει γίνει τέλειος στὴν ἀγάπη.

● Γι' αὐτὸ καὶ ὁ Ἅγιος Ἀντώνιος ἔλεγε. «Ἐγὼ δὲν φοβοῦμαι πλέον τὸν Θεό, ἀλλὰ τὸν ἀγαπῶ».

Ὅταν δὲ κάποτε τὸν ρώτησε ὁ Ὅσιος Ἀμμοῦν ὁ Νιτριώτης καὶ τοῦ εἶπε: «Ἐγὼ καταβάλλω περισσότερους ἀσκητικοὺς κόπους ἀπὸ σένα, γιατὶ λοιπὸν οἱ ἄνθρωποι μεγαλύνουν περισσότερο τὸ ὄνομά σου ἀπὸ τὸ δικό μου;»

Ὁ Ὅσιος ἀπάντησε: «Ἐπειδή, ἐγὼ ἀγαπῶ τὸν Θεὸν περισσότερο ἀπὸ σένα».

● Ὁ δὲ Ἅγιος Μάξιμος λέγει ὅτι ἐκεῖνος ποὺ ἀγαπᾶ τὸν Θεό, ζῆ ἐπάνω στὴν γῆ ὡς Ἄγγελος. Δηλαδὴ νηστεύει, ἀγρυπνεῖ, ψάλλει καὶ προσεύχεται καὶ σκέπτεται πάντοτε τὸ καλὸ γιὰ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους.

● Κάποτε ἕνας Ἀσκητὴς Γέροντας, ὅταν κόντευε νὰ πεθάνη, συγκεντρώθηκαν ὅλοι οἱ ἀδελφοὶ τῆς Σκήτης καὶ μὲ δάκρυα στὰ μάτια ἑτοίμαζαν τὰ ἀναγκαῖα γιὰ τὴν ταφή.

Σὲ κάποια στιγμὴ ὁ ἑτοιμοθάνατος Γέροντας ἄνοιξε τὰ μάτια του καὶ γέλασε.

Μετὰ ἀπὸ λίγο γέλασε γιὰ δεύτερη φορά. Μετὰ πάλι ἀπὸ λίγο γέλασε καὶ τρίτη φορά. Αὐτὸ προκάλεσε τὴν περιέργεια τῶν ἀδελφῶν καὶ ἕνας ἀπὸ αὐτοὺς τὸν ρώτησε:

Πές μας, Γέροντα, γιατὶ ἐσὺ γελᾶς, ἐνῶ ἐμεῖς κλαῖμε;

Ὁ Γέροντας ἀπάντησε:

-Τὴν πρώτη φορὰ γέλασα, γιατὶ ὅλοι φοβόσασθε τὸν θάνατο.

Τὴν δεύτερη φορά, γιατὶ δὲν εἴσθε ἕτοιμοι, νὰ τὸν ἀντιμετωπίσετε.

Καὶ τὴν τρίτη, γιατὶ φεύγω ἀπὸ τὸν τόπο τοῦ κόπου καὶ τῶν βασάνων καὶ πηγαίνω σὲ τόπο ἀναπαύσεως.

Μόλις ὁ Γέροντας εἶπε αὐτά, ἀμέσως ἐκοιμήθη.

● Λέγει ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος: «Δὲν ὑπάρχει κακό, ποὺ νὰ μὴ τὸ σβήνη ὁ φόβος τοῦ Θεοῦ.

Ἀλλ' ὅπως ἀκριβῶς ἡ φωτιά, ὁποιοδήποτε στραβὸ σίδερο κι ἂν λάβει ἡ γεμάτο ἀπὸ σκουριά, τὸ καθιστᾶ καὶ λαμπρὸ καὶ φωτεινό, καθαρίζοντάς το καὶ διορθώνοντας τελείως τὸ στράβωμά του, ἔτσι κι ὁ φόβος τοῦ Θεοῦ καὶ σὲ σύντομο χρόνο ὅλα τὰ κατορθώνει, καὶ δὲν ἀφήνει νὰ ὑποσκελίζωνται ἀπὸ κανένα ἀνθρώπινο ἐκείνους ποὺ ἐμποτίστηκαν ἀπὸ αὐτόν.

Δὲν ἦταν ἀσθενὴς ὁ Τιμόθεος; Δὲν ζοῦσε διαρκῶς μέσα στὶς ἀρρώστιες καὶ τὶς ταλαιπωρίες; Τί λοιπὸν ὑπῆρξε μακαριώτερο ἀπὸ ἐκεῖνον; Τί δὲ ὁ Ἰώβ; Πές μου. Δὲν ἔπεσε σὲ φτώχεια; Δὲν ἔχασε τὰ παιδιά του; Δὲν γέμισε τὸ σῶμα του ἀπὸ πάρα πολὺ φοβερὲς πληγές; Δὲν ζοῦσε μέσα στοὺς χλευασμούς, μέσα στὴν περιφρόνηση, μέσα στὶς κακολογίες, μέσα στὴν πεῖνα, μέσα σ' ὅλα τὰ ἀνθρώπινα κακά; Ἀλλ' ὅμως καὶ αὐτὸς ἔγινε μακαριώτερος ἀπ' ὅλους. Γιατὶ ὄχι μόνο τίποτα ἀπ' αὐτὰ δὲν τὸν ἀνέτρεψε, ἀλλὰ καὶ τὸν ἔκανε στερεώτερο. Καὶ ἡ γυναίκα του δὲ μαζί μ' ὅλα ἐκεῖνα καταφερόταν ἐναντίον του καὶ τὸν χλεύαζε, κι ὅμως διέλαμψε μέσα ἀπ' ὅλα αὐτά».

(Ἀπ' τὴν Ὁμιλία του «Εἰς τὸν ΡΚΖ΄ Ψαλμόν»)

ΤΟ ΑΓΙΟΝ ΠΑΣΧΑ
16 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 2017
Ἀπόστολος: Πράξ. α΄ 1 - 9
Εὐαγγέλιον: Ἰωάν. α΄ 1 - 17
Ἦχος: α΄ .– Ἑωθινόν: -
ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ ΕΚ ΤΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ

«οἷς καὶ παρέστησεν ἑαυτὸν ζῶντα μετὰ τὸ παθεῖν αὐτὸν ἐν πολλοῖς τεκμηρίοις»

Τὸ μοναδικὸν γεγονός

Ἂν ὁ ἄνθρωπος προσπαθοῦσε νὰ ἀξιολογήσῃ τὰ γεγονότα ποὺ ἔχουν συμβῆ στὴν ἀνθρωπότητα ἀπὸ γενέσεως κόσμου ἕως καὶ σήμερον, δὲν θὰ μποροῦσε νὰ μὴ παραδεχθῇ ὅτι τὸ κορυφαῖο καὶ ἀσύγκριτο καὶ ἀπλησίαστο σὲ ἀξία, εἶναι ἡ **Ἀνάστασις τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ.** Εἴτε τὴν δέχεται, εἴτε τὴν ἀπορρίπτει, εἴτε τὴν πιστεύει, εἴτε τὴν ἀρνεῖται, δέχεται ὅμως ὅτι, ἐὰν ὄντως συνέβη, εἶναι τὸ μοναδικὸ γεγονός, ἐνώπιον τοῦ ὁποίου, ὁποιοδήποτε ἄλλο ὠχριᾷ καὶ ὑποχωρεῖ.

Ἕνεκα, συνεπῶς, αὐτῆς τῆς μοναδικότητος τὴν ὁποίαν κατέχει, τὸ γεγονὸς αὐτὸ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου μας, ἀπὸ τὴν στιγμὴ ποὺ συνέβη ἕως σήμερον ποὺ γράφονται αἱ παροῦσαι σκέψεις, εὗρεν ἀπείρους ἀρνητὰς καὶ ἀμφισβητητὰς ἀλλὰ καὶ πλήθη ἀναρίθμητα ὑπερασπιστῶν καὶ πιστῶν προσκυνητῶν. Εἶναι τὸ **«σημεῖον ἀντιλεγόμενον»** ἐνώπιον τοῦ ὁποίου, ἄλλοι προσκυνοῦν ... καὶ ἄλλοι μαίνονται καὶ βλασφημοῦν. Εἶναι ὁ ἀκρογωνιαῖος ἐκεῖνος λίθος, ἐπί τοῦ ὁποίου ἄλλοι θὰ στηρίζωνται καὶ θὰ ἐνισχύεται ἡ πίστις των καὶ ἄλλοι θὰ συντρίβωνται στὴν προσπάθειάν των νὰ συντρίψουν καὶ νὰ ἐξαφανίσουν τοῦτο τὸ γεγονός.

Ἡ ἀποσιώπησις καὶ συκοφάντησις

Ἀπὸ τὴν στιγμὴν τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Σωτῆρός μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἤρχισεν ἡ προσπάθεια ἀποσιωπήσεως καὶ συκοφαντήσεως τοῦ γεγονότος, ἀπὸ τὴν ἡγεσίαν τῶν Ἑβραίων. Τοῦτο δέ, διότι ἡ Ἀνάστασίς του, ὡς πλάνου καταδικασθέντος καὶ Σταυρωθέντος Ἰησοῦ πρὸ δύο μόλις ἡμερῶν, καθιστοῦσε τούτους δολοφόνους ἑνὸς Ἁγίου καὶ ἀθῴου. Βεβαίως, ἡ προσπάθεια αὐτὴ ἔγινε στηριζομένη εἰς πολὺ σαθρὰ ἐπιχειρήματα. Παρήγγειλαν εἰς τοὺς φύλακας τοῦ τάφου, «εἴπατε ὅτι οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ νυκτὸς ἐλθόντες ἔκλεψαν αὐτὸν ἡμῶν κοιμωμένων. **Καὶ ἐὰν ἀκουσθῇ τοῦτο ἐπὶ τοῦ ἡγεμόνος, ἡμεῖς πείσομεν αὐτὸν καὶ ὑμᾶς ἀμερίμνους ποιήσομεν» (Ματθ. ΚΗ΄ 13-14).**

Εἶναι ὅμως δυνατὸν νὰ σιωπήσουν οἱ φύλακες καὶ νὰ ἀποκρύψουν τὸν τρόμον τους; Πόσον θὰ ἠδύναντο κάποια «ἀργύρια», ἀκόμη καὶ πολλά, νὰ κρατήσουν ἀπόκρυφο ἕνα τέτοιο γεγονός; Ὅταν μάλιστα ὁ Κύριος ἤρχισε νὰ ἐμφανίζεται εἰς τὰς Μυροφόρους καὶ εἰς τοὺς Μαθητάς Του κατ' ἐπανάληψιν˙ ὅταν δὲν ὑπάρχῃ τὸ παραμικρὸν στοιχεῖον, τὸ ὁποῖον νὰ ἐπιβεβαιώνῃ ὅτι ὁ Χριστὸς δὲν ἀνέστη καὶ τὰ ὀθόνια κείτονται μόνα εἰς τὸν τάφον καὶ μαρτυροῦν τὸ ἀντίθετον˙ ὅταν, ἀντὶ νὰ τιμωρηθοῦν οἱ στρατιῶται διὰ «παράβασιν καθήκοντος» (ἀφοῦ ὁμολογοῦν ὅτι «ἡμῶν κοιμωμένων»), πριμοδοτοῦνται˙ ὅταν οἱ μαθηταὶ τοῦ Ἰησοῦ παραμένουν κεκρυμμένοι διὰ τὸν φόβον τῶν Ἰουδαίων καὶ ἀρνοῦνται τὴν Ἀνάστασιν εἰς τὰς γυναῖκας, αἱ ὁποῖαι τοὺς βεβαιώνουν ὅτι εἶδον τὸν Ἀναστάντα˙ πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ μὴ διαρρεύσῃ τὸ τοιοῦτον γεγονός; Ἀκόμη δὲ περισσότερον, πῶς θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ ἀποκρυβῇ τοῦτο τὸ γεγονὸς ὅταν, τὴν «διαρροήν» του τὴν ἀναλαμβάνει ὁ ἴδιος ὁ Ἀναστάς;

«ἐν πολλοῖς τεκμηρίοις»

Αἱ ἀποδείξεις καὶ τὰ τεκμήρια τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Θεανθρώπου Κυρίου μας, εἶναι, θὰ ἐλέγομεν, περισσότερον ἰσχυρὰ ἀπὸ ὅσον θὰ ἠδύνατο κανεὶς νὰ διαπιστώσῃ. Αἱ περισσότερον δὲ ἰσχυραὶ ἀποδείξεις, μᾶς προσφέρονται, - καὶ τοῦτο ἴσως ἀκούεται ὀξύμωρον - ἀπὸ τοὺς ἰδίους τοὺς ἐχθροὺς καὶ σταυρωτὰς τοῦ Ἰησοῦ. Ἤδη προανεφέραμεν μερικὰς περιπτώσεις, εἰς τὰς ὁποίας οἱ Ἑβραῖοι εἰς τὴν ἀγωνιώδη προσπάθειάν των, ὅπως ἀποσιωπήσουν τὸ γεγονὸς τῆς Ἀναστάσεως, διαφημίζουν καὶ προβάλλουν αὐτὴν περισσότερον καὶ ἐντονώτερον.

Ποία ἄραγε ἰσχυροτέρα ἀπόδειξις θὰ ἠδύνατο νὰ ὑπάρξῃ, παρὰ ἡ κίνησις τῆς ἡγεσίας τῶν Ἑβραίων νὰ χρηματοδοτήσουν τοὺς φύλακας τοῦ Τάφου καθ' ἥν στιγμὴν μάλιστα θὰ ἔπρεπε νὰ τοὺς καλέσουν εἰς ἀπολογίαν καὶ νὰ τιμωρηθοῦν παραδειγματικῶς; Πολὺ σαθρὰ ἐπίσης ἡ δικαιολογία τῆς ὁμαδικῆς ὑπνώσεως τῶν μελῶν τῆς κουστωδίας καὶ δὴ ἐν ὥρᾳ καθήκοντος! Ἀκόμη δὲ ἀστειότερον τὸ «ἐπιχείρημα» τῆς κλοπῆς ἑνὸς πτώματος τὸ ὁποῖον ἀκόμη ... παραμένει κεκρυμμένον ὑπὸ τῶν μαθητῶν τόσον «ἀσφαλῶς», ποὺ ἀκόμη δὲν ... εὑρέθη !!! Στοιχειωδῶς, ἴσως θὰ ἔπρεπε νὰ προνοήσουν καὶ νὰ ἐξαφανίσουν τὰ **«ὀθόνια ... καὶ τὸ σουδάριον ὃ ἦν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς Αὐτοῦ»** τὰ ὁποῖα, «μερίμνησαν» οἱ «κλέπται» μαθηταί Του νὰ τὰ ἀφήσουν μέσα εἰς τὸν Τάφον - διατὶ ἄραγε;;; - καὶ ὅλη αὐτὴ ἡ διαδικασία ὑπὸ τὸν κίνδυνον, μήπως ἐξυπνήσουν οἱ «ὑπνοῦντες» φύλακες !!! Ὦ ἀνόητοι ἐχθροὶ τοῦ Κυρίου καὶ τῆς Ἀναστάσεώς Του **«Τίς εἶδε; τίς ἤκουσε νεκρὸν κλαπέντα ποτέ; μάλιστα ἐσμυρνισμένον καὶ γυμνόν, καταλιπόντα καὶ ἐν τῷ τάφῳ τὰ ἐντάφια αὐτοῦ;» (Στιχηρὸν τῶν Αἴνων τοῦ πλ. Α΄ ἦχου).**

Ὅμως, καὶ ὁ ἴδιος ὁ Ἀναστὰς Κύριος, ὡς ἠκούσαμεν εἰς τὸ Ἀποστολικὸν ἀνάγνωσμα, **«ἐν πολλοῖς τεκμηρίοις, δι' ἡμερῶν τεσσαράκοντα ὀπτανόμενος» (Πράξ. Α΄ 3),** δίδει καὶ εἰς τοὺς Ἀποστόλους ἀλλὰ καὶ εἰς κάθε καλόπιστον μελετητήν, τὰς ἀπαραιτήτους ἐκείνας ἀποδείξεις διὰ τὴν Ἀνάστασίν Του ὡς αὐταὶ περιγράφονται καὶ εἰς τοὺς τέσσαρας Εὐαγγελιστάς, κατ' ἐξοχὴν δὲ εἰς τὸν Εὐαγγελιστὴν Λουκᾶν. Καὶ ὁ χῶρος ἀλλὰ καὶ ὁ χρόνος μᾶς περιορίζουν ἀπείρως. Θὰ ἠδυνάμεθα νὰ καταγράψωμεν πληθώραν ἀποδείξεων˙ περιοριζόμεθα ὅμως εἰς δύο πολὺ χαρακτηριστικὰς.

Πρώτην θεωροῦμεν τὰς ἐμφανίσεις τοῦ Κυρίου εἰς τοὺς μαθητὰς ἀφ' ἑνὸς καὶ μετὰ μίαν ἑβδομάδα καὶ εἰς τὸν Θωμᾶν. Ἀξίζει ἐδῶ νὰ ὑπογραμμίσωμεν ὅτι οἱ μαθηταὶ ἀπιστοῦν εἰς τὸν ἐμφανιζόμενον Ἰησοῦν καὶ ὁ Θωμᾶς ἀπαιτεῖ, διὰ νά πιστεύσῃ, ὄχι μόνον νὰ ἴδῃ ἀλλὰ καὶ νὰ βάλῃ τὸ δάκτυλόν του εἰς τὸν τύπον τῶν ἥλων καὶ νὰ βάλῃ τὴν χεῖρα του εἰς τὴν πλευρὰν Αὐτοῦ. Ὁ καθεὶς ἀντιλαμβάνεται ἀπὸ τὴν παροῦσαν συμπεριφοράν, πόσον «κλέπται» τοῦ νεκροῦ Ἰησοῦ «ἀποδεικνύονται» οἱ Μαθηταί.

Δευτέραν δὲ ἀπόδειξιν ἄκρως χαρακτηριστικήν, νομίζομεν τὴν ἐν συνεχείᾳ στάσιν καὶ συμπεριφορὰν τῶν Ἀποστόλων, ὅταν οὗτοι πορεύωνται εἰς τὰ ἔθνη, ὅπως φέρουν τὸ μήνυμα τῆς Ἀναστάσεως εἰς τὸν «κόσμον ἅπαντα». Ἡ ἀποφασιστικότης καὶ ὁμολογία των, τὸ ἀτρόμητον εἰς τὰς ἀπειλὰς τὰς ὁποίας δέχονται, ἀλλὰ καὶ ἡ προθυμία των εἰς τὸν μαρτυρικὸν καὶ ὀδυνηρὸν θάνατον, καταδεικνύουν περιτράνως τὴν ἀλήθειαν τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου μας.

Τὸ Ἅγιον Φῶς

Μίαν ἀκόμη ἀπόδειξιν, ὡς κατακλεῖδα εἰς τὴν παροῦσαν, θεωροῦμεν τὴν θαυμαστὴν ἐμφάνισιν τοῦ Παναγίου Φωτὸς κατ' ἔτος τὸ Μέγα Σάββατον τὴν μεσημβρίαν, ἀναδυόμενον ἐκ τοῦ Παναγίου Τάφου. Πολλὰ θὰ ἠδυνάμεθα νὰ γράψωμεν ἐπ'αὐτοῦ. Ἴσως μᾶς δοθῇ ἡ εὐκαιρία ἄλλην στιγμὴν νὰ καταθέσωμεν καὶ τὰς ἐμπειρίας καὶ τὰς ἀπόψεις μας.

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ

Ἀρχιμ. Τιμόθεος Γ. Παπασταύρου
Ἱεροκήρυξ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Πατρῶν

ΑΝΤΙΑΙΡΕΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Τί δὲν κατανοοῦν οἱ Παπικοὶ ἀπὸ τὴν Ὀρθοδοξίαν

Τοῦ ***κ. Λέοντος Μπράνγκ****, Δρος Θεολογίας*

(62ον)

Σταυροφορίαι, προσκυνηταὶ μὲ ὅπλα

Ὁ Ἀρνοῦλφος ποὺ ἀρχικὰ εἶχε ἐκλεγεῖ στὸν Πατριαρχικὸ θρόνο τῶν Ἱεροσολύμων δὲν φανέρωσε καθόλου πολιτικὲς διεκδικήσεις, δὲν ζήτησε μὲ κανένα τρόπο νὰ ἐλέγχει τὸν πρῶτο κυβερνήτη τῆς πόλης τὸν Γοδεφρεῖδο. Προφανῶς οἱ ἀμφιβολίες ποὺ ἐξαρχῆς εἶχαν ἐκφραστεῖ σχετικὰ μὲ τὴν ἠθικότητα τοῦ προσώπου του καὶ

ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ ΚΑΙ ΓΕΩΠΟΛΙΤΙΚΗ

Μικρά, ἀλλὰ ὄχι ἀσήμαντα, γεγονότα φανερώνουν τὴν ἀποχριστιανοποίησιν τῆς Ἑλλάδος

Εἶναι σίγουρα λυπηρὸ νὰ παρακολουθεῖ κανεὶς τὴν εἰδησιογραφία τῆς Πατρίδος μας, ἰδιαίτερα σὲ ὅ,τι ἀφορᾶ στὰ νομοθετήματα τῶν ἀρχόντων, ποὺ ἔχουν ἀπώτερο σκοπό, ὁλοένα καὶ πιὸ ἀπροκάλυπτα, τὸν ἀποχριστιανισμὸ τοῦ Ἔθνους καὶ τὴν ἐκρίζωση κάθε στοιχείου ποὺ προέρχεται ἢ παραπέμπει στὴν Ὀρθόδοξη Πίστη.

Δὲν φθάσαμε, ὅμως, σὲ αὐτὸ τὸ σημεῖο ξαφνικά. Ἀπὸ τὴν δολοφονία τοῦ Μαρτυρικοῦ Κυβερνήτου Ἰωάννη Α. Καποδίστρια καὶ ἔπειτα βρίσκεται σὲ ἐξέλιξη ἕνα σχέδιο, ποὺ μέσα στὸ πέρασμα τῶν αἰώνων ἀποδομεῖ κάθε στοιχεῖο τῆς Πίστεως μέσα ἀπὸ μικρὰ καὶ μεγάλα γεγονότα. Κάποια γίνονται ἐμφανῶς, κάποια γίνονται ἀφανῶς. Ἄλλα πάλι γίνονται τόσο ὕπουλα, ποὺ ἁπλὰ μία μέρα ξυπνᾶμε, συνειδητοποιοῦμε τὸ κατάντημα καὶ ἀναρωτιόμαστε πῶς φθάσαμε ἐδῶ!

Ἀπὸ τὸ βιβλίο ποὺ ἐξέδωσε τὸ Γενικὸ Ἐπιτελεῖο Στρατοῦ, ὑπὸ τὴν ἐπιμέλεια τοῦ Ἴλαρχου Βασίλειου Ἀναστασόπουλου, μὲ θέμα τὴν Ἑλληνικὴ σημαία, πληροφορούμαστε ὅτι κατὰ τὴν σύγκληση τῆς Α΄ Ἐθνοσυνελεύσεως στὴν Πιάδα τῆς Ἐπιδαύρου τὴν 1η Ἰανουαρίου τοῦ 1822, ἀποφασίστηκε, μεταξὺ ἄλλων, ἡ υἱοθέτηση καὶ ἡ καθιέρωση μιᾶς ἐνιαίας κοινῆς σημαίας γιὰ τὸν Ἀγώνα. Στὸ ἄρθρο ρδ΄ τοῦ Προσωρινοῦ Πολιτεύματος ὁρίστηκε πὼς ἡ νέα σημαία πρέπει νὰ φέρει τὸ σύμβολο τοῦ Σταυροῦ καὶ τὰ χρώματά της νὰ εἶναι τὸ κυανὸ καὶ τὸ λευκό. Στὶς 15 Μαρτίου 1822 τὸ Ἐκτελεστικὸ Σῶμα συνεδρίασε στὴν Κόρινθο καὶ μὲ τὸ Διάταγμα 540 καθόρισε τὸ σχῆμα καὶ τὶς λεπτομέρειες τῆς σημαίας.

Συγκεκριμένα, γιὰ τὶς Δυνάμεις τοῦ Στρατοῦ Ξηρᾶς (τάγματα Πεζικοῦ καὶ Φρούρια), ἡ σημαία ἦταν τετράγωνη, κυανοῦ χρώματος καὶ ἔφερε στὸ μέσο λευκὸ Σταυρό, ποὺ τὴν χώριζε σὲ τέσσερα ἴσα μέρη ἐκτεινόμενος σὲ ὅλο τὸ ὕψος καὶ τὸ πλάτος της.

Γιὰ τὸ Ναυτικὸ καθορίστηκαν δύο τύποι σημαιῶν, μία γιὰ τὰ πολεμικὰ πλοῖα καὶ μία γιὰ τὸν ἐμπορικὸ στόλο.

Ἡ πολεμικὴ ναυτικὴ σημαία διαιροῦνταν σὲ ἐννέα ἰσοπλατεῖς ὁριζόντιες ταινίες, ἐναλλασσόμενου χρωματισμοῦ ἀνάμεσα στὸ κυανὸ καὶ στὸ λευκό. Στὴν ἄνω ἐσωτερικὴ γωνία της σχηματιζόταν ἕνα κυανὸ παραλληλόγραμμο ὕψους ἴσο μὲ τῶν πέντε πρώτων ὁριζόντιων ταινιῶν, μὲ ἕνα λευκὸ Σταυρὸ στὴ μέση ποὺ ἐκτεινόταν σὲ ὅλο τὸ ὕψος καὶ τὸ πλάτος τοῦ παραλληλογράμμου.

Ἡ σημαία τῶν ἐμπορικῶν πλοίων ἦταν κυανοῦ χρώματος καὶ στὴν ἄνω ἐσωτερικὴ γωνία σχηματιζόταν ἕνα λευκὸ παραλληλόγραμμο, ὅπου στὴν μέση του ὑπῆρχε ἕνας κυανὸς Σταυρὸς ποὺ ἐκτινόταν σὲ ὅλο τὸ ὕψος καὶ τὸ πλάτος του.

Ἀρχικά, ἡ γαλανόλευκη σημαία δὲν ἔτυχε ἀποδοχῆς ἀπὸ ὅλους τούς ὁπλαρχηγοὺς λόγω τοῦ ἔντονου τοπικισμοῦ, ἀλλὰ καὶ τῆς ἐμμονικῆς (γιὰ νὰ μὴ ποῦμε ξεροκέφαλης) ἐγωιστικῆς νοοτροπίας τους, ποὺ δυστυχῶς, χαρακτηρίζει ὄχι μόνο αὐτοὺς ἀλλὰ καὶ ὅλους ἐμᾶς τοὺς ἀπογόνους τους. Αὐτὸς ἦταν ὁ λόγος ποὺ κατὰ τὴν Γ΄ Ἐθνοσυνέλευση στὴν Τροιζήνα, τὸν Μάιο τοῦ 1827, ἔγινε ἰδιαίτερη μνεία στὴν Σημαία ἐπικυρώνοντας τὶς ἀποφάσεις τῆς Α΄ καὶ τῆς Β΄ Ἐθνοσυνελεύσεως.

Σύμφωνα μὲ τὰ ὅσα ἰσχυρίζεται ὁ Σπυρίδων Τρικούπης, ἡ ἀπόφαση νὰ μὴ ἐπιλεγεῖ ὡς σημαία τοῦ Ἔθνους αὐτὴ τῆς Φιλικῆς Ἑταιρείας ἢ τοῦ Ἀλέξανδρου Ὑψηλάντη ἀποσκοποῦσε στὴν προσπάθεια νὰ διαψευσθοῦν καὶ νὰ μετριαστοῦν οἱ ἐσφαλμένες ἐντυπώσεις ποὺ ἐπικρατοῦσαν στοὺς Δυτικοὺς κύκλους, καὶ ἰδιαίτερα στὴν Ἱερὰ Συμμαχία, σχετικὰ μὲ τὸν σκοπὸ τῆς Ἐπανάστασης, τὴν ὁποία θεωροῦσαν ἕνα ἐπαναστατικὸ κίνημα κάποιας μυστικῆς ὀργάνωσης, ποὺ εἶχε ὡς ἐπιδίωξη τὴν ἀνατροπὴ τῶν ὑφιστάμενων πολιτικῶν καὶ κοινωνικῶν ἰσορροπιῶν στὴν περιοχὴ τῶν Βαλκανίων. Αὐτὴ εἶναι ἡ πρώτη καταγεγραμμένη προσπάθεια προκειμένου νὰ ὑποτιμηθεῖ ἡ ἐπιλογὴ τοῦ συμβόλου τοῦ Σταυροῦ καὶ νὰ δοθεῖ μία πιὸ "λογικοφανὴς" δικαιολογία.

Στὶς 30 Ἰουλίου 1828, ὁ Πρῶτος Κυβερνήτης τῆς Ἑλλάδος, Ἰωάννης Α. Καποδίστριας, μὲ τὸ ψήφισμα ΙΒ΄, ὑπ' ἀριθ. 3529, ἐξομοίωσε τὴν σημαία τῶν ἐμπορικῶν πλοίων μὲ ἐκείνη τῶν πολεμικῶν, ὡς ἀναγνώριση τῶν πολύτιμων ὑπηρεσιῶν τους στὸν Ἀγώνα. Ἡ ἐκτίμησή μας εἶναι πὼς καὶ αὐτὴ ἡ κίνηση συγκαταλέγεται στὶς πολλὲς προσπάθειες τοῦ Κυβερνήτου προκειμένου νὰ ἑνώσει τὰ «πρὶν διεστῶτα».

Ἡ σημαία τῶν Δυνάμεων τοῦ Στρατοῦ Ξηρᾶς εἶχε ἐπικρατήσει ὡς ἡ σημαία τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους, ἀφοῦ ἐξέφραζε μὲ τὸν καλύτερο τρόπο τὶς προδιαγραφές, ποὺ εἶχε θέσει ἡ Α' Ἐθνοσυνέλευση, δηλαδὴ τὴν ὕπαρξη τοῦ σημείου τοῦ Σταυροῦ σὲ χρωματισμὸ ποὺ συνδυάζει τὸ γαλάζιο καὶ τὸ ἄσπρο.

Αὐτό, ἄλλωστε, ἐπικυρώθηκε στὴν σύγχρονη Ἱστορία τῆς Ἑλλάδος μὲ τὸν Νόμο 48/1975, ποὺ δημοσιεύθηκε στὸ ΦΕΚ 108/7-6-1975, σελίδα 617, ἄρθρο 1, παράγραφος 1: «Ἡ Ἐθνικὴ Σημαία τῆς Ἑλλάδος εἶναι κυανόλευκος, ἀποτελεῖται ἐξ ὀρθογωνίου ὑφάσματος τοῦ ὁποίου ἡ ἐπιφάνεια εἶναι κυανή, διαιρούμενη εἰς τέσσαρα ἴσα ὀρθογώνια διὰ λευκοῦ Σταυροῦ, ἐκτεινομένου μέχρι τῶν πλευρῶν αὐτῆς». Ἡ ἀπόφαση αὐτὴ κατοχυρώθηκε καὶ μὲ τὸ Προεδρικὸ Διάταγμα 515/1975, ποὺ δημοσιεύθηκε στὸ ΦΕΚ 170/13-8-1975, σελίδα 1143, πού, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, καθόριζε λεπτομερῶς τὶς προδιαγραφὲς τῆς σημαίας.

Ὡστόσο, τὸ "πατριωτικὸ" κόμμα τῆς ΝΔ τοῦ προέδρου τῆς Ἑλληνικῆς Δημοκρατίας Κωνσταντίνου Δ. Τσάτσου, τοῦ πρωθυπουργοῦ Κωνσταντίνου Γ. Καραμανλῆ, τοῦ ὑπουργοῦ Ἐθνικῆς Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων Ἰωάννη Βαρβιτσιώτη, ἀλλὰ καὶ τῶν Ἀθανασίου Κανελλοπούλου (ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν), Γεωργίου Σταμάτη (ὑπουργοῦ τῆς Δικαιοσύνης) καὶ Χριστοφόρου Στράτου (ὑπουργοῦ τῶν Ἐσωτερικῶν) ψήφισαν τὸν περίφημο νόμο 851, σύμφωνα μὲ τὸν ὁποῖο ἐπίσημη σημαία τῆς Ἑλλάδος γινόταν αὐτὴ τοῦ πολεμικοῦ ναυτικοῦ.

Τὸ γεγονὸς ὅτι τὰ ὀνόματα ὅλων τῶν προαναφερθέντων (καὶ ὄχι μόνο) εἶναι συνδεδεμένα μὲ φῆμες ποὺ τοὺς θέλουν νὰ εἶναι ὑπηρέτες μασονικῶν στοῶν, ἀλλὰ καὶ ἡ ὕπουλη μέθοδος ποὺ χρησιμοποιήθηκε γιὰ τὴν δημοσιοποίηση τοῦ συγκεκριμένου νόμου, μᾶς ὁδηγεῖ στὸ συμπέρασμα πὼς πρόκειται γιὰ μία κίνηση –ἐντὸς τῶν τότε ἐπιτρεπτῶν ἀπὸ τὴν κοινωνία ὁρίων– γιὰ τὴν ὑποβάθμιση τοῦ σημείου τοῦ Σταυροῦ ὡς διακριτικό τοῦ Ἔθνους. Ὁ Σταυρὸς στὴν σημαία τοῦ πολεμικοῦ ναυτικοῦ εἶναι σαφῶς μικρότερος σὲ διαστάσεις καὶ περιορισμένος στὴν ἄνω γωνία, σὲ ἀντίθεση μὲ τὴν δεσπόζουσα θέση ποὺ κατεῖχε στὴν ἀρχικὴ Ἐθνικὴ σημαία.

Ὁ συγκεκριμένος νόμος σκόπιμα καὶ ἐντελῶς ἀνέντιμα "κρύφτηκε" μέσα στὸ ΦΕΚ μὲ ἀριθμὸ φύλλου 233, στὶς σελίδες 2250-2252 τοῦ τεύχους Α', ποὺ περιεῖχε τὸν παντελῶς ἄσχετο νόμο 850, μὲ θέματα (ἄκουσον, ἄκουσον!), «Περὶ τῆς Ὑγειονομικῆς περιθάλψεως καὶ ἐπικουρικῆς ἀσφαλίσεως τῶν τακτικῶν ὑπαλλήλων τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ τοῦ Ὀργανισμοῦ Ἐκδόσεως Διδακτικῶν Βιβλίων»(!), καὶ δημοσιεύθηκε στὶς 22-12-1978, δηλαδὴ τρεῖς μέρες πρὶν ἀπὸ τὰ Χριστούγεννα, ὅταν ἡ προσοχὴ ὅλων τῶν πολιτῶν ἦταν σαφῶς στραμμένη στὴν ἀργία!

Ἡ συνέχεια εἶναι γνωστή. Σταδιακὰ ἀφαιρέθηκε ἀπὸ τοὺς ἱστοὺς τῶν σημαιῶν ὁ Σταυρός, ἐνῷ στὶς μέρες μας καταλήξαμε νὰ παρακολουθοῦμε μαθητικὲς παρελάσεις μὲ σημαιοφόρους ἀλλόθρησκους μαθητὲς καὶ μαντηλοφοροῦσες μουσουλμάνες.

Εἶναι πραγματικὰ θλιβερὸ νὰ παρακολουθήσει κανεὶς τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο, ἀπὸ τὸν καιρὸ τοῦ Καποδίστρια μέχρι σήμερα, ἡ Ἑλλάδα μεθοδικὰ καὶ προγραμματισμένα ἀπώλεσε ὅλες τὶς παρακαταθῆκες ποὺ εἶχε παραλάβει ἀπὸ τοὺς Πατέρες μας μέσα ἀπὸ τὴν Ὀρθόδοξο Πίστη. Ἐπιπλέον, ἡ Ἑλλάδα τοῦ 21ου αἰώνα ἔχει φθάσει στὸν ὕψιστο βαθμὸ τῆς ὕβρεως, ἐμπαίζοντας τὴν Πίστη τῶν Πατέρων μας μὲ τὴν νόθευση καὶ τὶς αἱρετικὲς δοξασίες ἀκόμα καὶ ἀπὸ μερίδα τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου.

Ὅμως, δὲν πρέπει νὰ ξεχνᾶμε τὴν ρήση τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, ποὺ μᾶς προειδοποιεῖ λέγοντας πὼς εἶναι «φοβερὸν τὸ ἐμπεσεῖν εἰς χεῖρας Θεοῦ ζῶντος» (Πρὸς Ἑβραίους ἐπιστολή, κεφάλαιο Ι΄, στίχος 31) ἀλλὰ καὶ «Μὴ πλανᾶσθε, Θεὸς οὐ μυκτηρίζεται· ὃ γὰρ ἐὰν σπείρῃ ἄνθρωπος, τοῦτο καὶ θερίσει» (Ἐπιστολὴ πρὸς Γαλάτας, κεφάλαιο ΣΤ', στίχος 7). Σήμερα δὲν βιώνουμε αὐτὰ ποὺ σπείραμε τόσα χρόνια;

Μ.Β.

Ἀποκλείουν τὴν Π.Ε.Θ. ἀπό τόν διάλογον διά τά Θρησκευτικά!

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 3ης ΣΕΛ.

Μὲ μεγάλη ἔκπληξη διαπιστώνουμε ὅτι στὴ διαμόρφωση τοῦ πλαισίου τοῦ διαλόγου Ἐκκλησίας – Πολιτείας, ὅπως διαπιστώνουμε ἀπὸ τὴν εἰσήγηση τοῦ Προέδρου τῆς Ἐπιτροπῆς Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτη Ὕδρας κ. Ἐφραίμ, δὲν προβλέπεται νὰ τεθεῖ καὶ μάλιστα κατὰ προτεραιότητα σύμφωνα μὲ τὴ δική μας ἄποψη, τὸ θέμα τῆς ἀνισονομίας ποὺ ὑφίσταται ἐκ μέρους τοῦ Ὑπουργείου σὲ βάρος τῶν Ὀρθοδόξων μαθητῶν στὰ ἑλληνικὰ σχολεῖα. Ἐνῶ δηλαδὴ οἱ Μουσουλμάνοι, οἱ Ἑβραῖοι καὶ οἱ Ρωμαιοκαθολικοὶ ἀπολαμβάνουν τὸ δικαίωμά τους νὰ διδάσκονται τὰ τέκνα τους τὴ δική τους πίστη, οἱ ὀρθόδοξοι γονεῖς εἶναι οἱ μόνοι ποὺ ὑφίστανται, ἐκ μέρους τῆς Πολιτείας, ἄνιση μεταχείριση καὶ ὑποτίμηση, ἐφόσον, μὲ βάση τὸ νέο Πρόγραμμα, δὲν διδάσκονται τὰ τέκνα τους ἀμιγῶς τή δική τους ὀρθόδοξη πίστη, ἀλλὰ ἕνα πολυθρησκειακὸ – διαθρησκειακὸ καὶ συγκρητισμικὸ μάθημα, ὡς νὰ εἶναι κατώτερη ἡ ὀρθόδοξη πίστη τους ἀπὸ τὴν πίστη τῶν ἄλλων θρησκευόμενων πολιτῶν τῆς Χώρας. Ὁ Ὀρθόδοξος Ἕλληνας πολίτης, ὡς ἄνθρωπος καὶ μέλος τοῦ κοινωνικοῦ συνόλου ἀλλὰ καὶ τῆς Ἐκκλησίας, θὰ πρέπει νὰ ἀπολαμβάνει ἰσότιμα τὰ ἴδια συνταγματικὰ δικαιώματα μὲ ὅλους τούς ἄλλους καί, μάλιστα, ὑπὸ τὴν ἐγγύηση τοῦ κράτους, μὲ βάση τὴν ἀρχὴ τῆς ἰσονομίας καὶ τῆς ἀναλογικότητας (Σύνταγμα, ἄρθρ. 4 καὶ 25).

6. Ὀφείλουμε νὰ ἀντιδράσουμε δυναμικὰ καὶ μὲ κάθε τρόπο

Δηλώνουμε ὅτι δὲν πρόκειται, ποτὲ καὶ μὲ κάθε τίμημα, νὰ νομιμοποιήσουμε καὶ νὰ ἀποδεχθοῦμε τὰ ἀποτελέσματα ἑνὸς διαλόγου ποὺ γίνεται γιὰ μᾶς, ἀλλὰ χωρὶς ἐμᾶς. Ἀκόμη περισσότερο μάλιστα, ὀφείλουμε νὰ ἀντιδράσουμε δυναμικὰ καὶ μὲ κάθε τρόπο -ἂν διαπιστώσουμε ὅτι ὁ διάλογος Ὑπουργείου - Ἐκκλησίας χρησιμοποιεῖται ὡς ἐργαλεῖο, γιὰ νὰ υἱοθετηθεῖ καὶ νὰ πάρει καὶ τὴν εὐλογία τῆς Ἐκκλησίας ἡ προώθηση τοῦ θρησκευτικοῦ συγκρητισμοῦ καὶ ἡ ἀτομικὴ/πολλαπλὴ θρησκεία (θρησκεία τοῦ «Σοῦπερ Μάρκετ») στὰ σχολεῖα μας, δηλαδὴ μία διδασκαλία ἀντίθετη μὲ τὴν ἀλήθεια τῆς Ἐκκλησίας μας. Θεωροῦμε χρέος καὶ εὐθύνη μας νὰ ἀγωνιστοῦμε ἐνάντια σὲ κάθε προσπάθεια, ἀπὸ ὅπου καὶ ἂν προέρχεται, ποὺ ἔχει ὡς στόχο τὴν εἰσαγωγὴ τέτοιων ἐπικίνδυνων ἀντιλήψεων στὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν.

7. Σύνταξη νέων Προγραμμάτων γιὰ τὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν

Ἐπίσης, δηλώνουμε γιὰ ἄλλη μία φορά, πάντα συνεπεῖς στὶς θέσεις μας, ὅτι ζητᾶμε διάλογο ἐκ τοῦ μηδενὸς καὶ σύνταξη νέων Προγραμμάτων γιὰ τὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν.

Αἰτούμεθα ἄμεση συνάντηση

Μακαριώτατε, γνωρίζετε ὅτι ὅλοι οἱ σκεπτόμενοι Ἕλληνες Ὀρθόδοξοι χριστιανοὶ εἶναι ἀναστατωμένοι ἐδῶ καὶ ἔξι χρόνια μὲ αὐτὰ τὰ Προγράμματα καὶ ἀναμένουν ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία τὶς σωστὲς ἀποφάσεις ποὺ θὰ λύσουν τὸ πρόβλημα καὶ δὲν θὰ τὸ διαιωνίσουν. Γιὰ ὅλους τούς παραπάνω λόγους αἰτούμεθα ἄμεση συνάντηση μαζί Σας, γιὰ νὰ ἐκθέσουμε ἀναλυτικότερα τὶς ἀπόψεις καὶ τὶς θέσεις μας γιὰ ὅλα ὅσα ἀναφέραμε.

Γιὰ τὸ ΔΣ τῆς ΠΕΘ
Ὁ Πρόεδρος
Κωνσταντῖνος Σπαλιώρας
Δρ Θεολογίας
Ὁ Γενικὸς Γραμματεύς
Παναγιώτης Τσαγκάρης
Mr Θεολογίας

Ἀνακοίνωσις - Πρόσκλησις

Τὸ **Σάββατο 8 Ἀπριλίου καὶ ὥρα 7:00 μ.μ.** στὴν αἴθουσα **Ἐπάλξεις, Ζήνωνος 3**, β' ὄρ., πλ. Ὁμονοίας, θὰ πραγματοποιηθῇ βραδυνὸ προετοιμασίας γιὰ τὰ Ἅγια Πάθη τοῦ Κυρίου μὲ ἐπίκαιρους ὕμνους ἀπὸ τὴν χορῳδία «Ἐπάλξεις» καὶ σχετικὴ ὁμιλία ἀπὸ τὸν θεολόγο-κοινωνιολόγο Β. Τσούπρα μὲ θέμα: **«Ἄνθρωπος-Σταυρὸς-Ἀνάσταση»**. Εἴσοδος ἐλεύθερη.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΒΑΪΩΝ

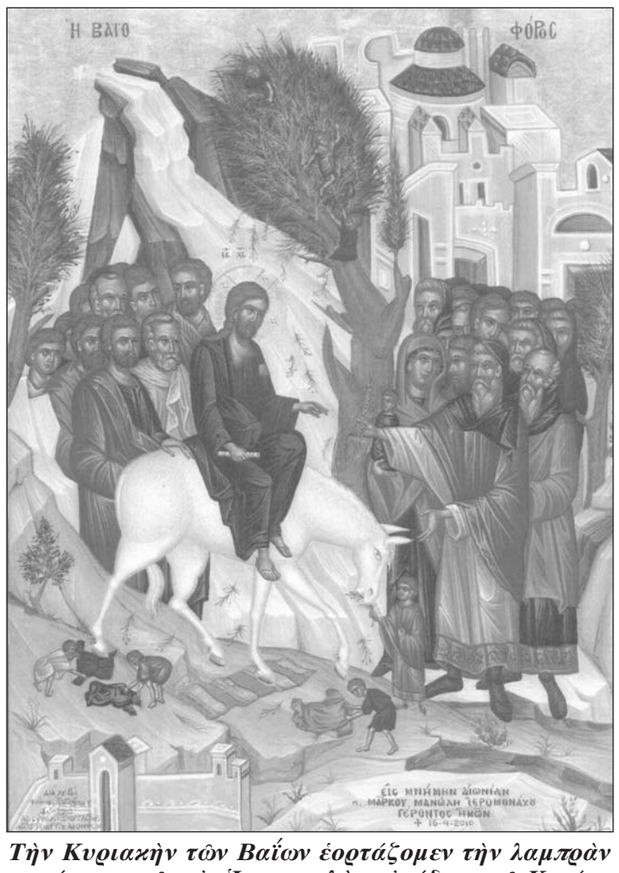

Τὴν Κυριακὴν τῶν Βαΐων ἑορτάζομεν τὴν λαμπρὰν πανήγυριν τῆς εἰς Ἱερουσαλὴμ εἰσόδου τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ἀνωτέρω εἰκὼν τῆς ἁγιογράφου κ. Φ. Παπαντωνίου.

Τὰ δύο ἄκρα

Τοῦ Ἀρχιμ. Δανιὴλ Ἀεράκη

Ἀφορμὲς σκανδαλισμοῦ δίνονται ἀπὸ τοὺς λεγομένους οἰκουμενιστές. Πολλοὶ μάλιστα εἶδαν ἐπικίνδυνα βήματα στὴ λεγομένη «Μεγάλη καὶ Ἁγία Σύνοδο», στὴν Κρήτη, τὸν παρελθόντα Ἰούνιο.

Στὸ φυλλάδιο «Πρὸς τὸν Λαὸ» τῆς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας μας (φ. 49), τονίζεται ἡ ἑνότητα τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας:

«Ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία ἐκφράζει τὴν ἑνότητα καὶ τὴν καθολικότητά της διὰ τῶν ἱερῶν Μυστηρίων... Ἀξίζει νὰ σημειωθεῖ, ὅτι ἡ Ἁγία Σύνοδος δὲν ἀναφέρθηκε μόνο στὸ κῦρος τῶν γνωστῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων, ἀλλὰ σὲ αὐτὴν γιὰ πρώτη φορὰ ἀναγνωρίσθηκαν ὡς Σύνοδοι "καθολικοῦ κύρους", δηλαδὴ ὡς Οἰκουμενικές, ἡ Σύνοδος ἐπὶ Μεγ. Φωτίου (879-880), οἱ ἐπὶ ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ (1341, 1351, 1368), καὶ οἱ ἐν Κωνσταντινουπόλει γιὰ τὴν ἀποκήρυξη τῆς Συνόδου τῆς Φλωρεντίας (1438 - 1439), τῶν προτεσταντικῶν δοξασιῶν (1638, 1642, 1672, 1691) καὶ τοῦ ἐθνοφυλετισμοῦ ὡς ἐκκλησιολογικῆς αἱρέσεως (1872)».

Βέβαια ὑπάρχουν καὶ πολλοί, οἱ ὁποῖοι στὴ Σύνοδο τῆς Κρήτης βλέπουν μόνο προδοσίες τῆς Ὀρθοδόξου πίστεως! Δικαίωμα νὰ διαφωνῆ ἔχει ὁ ὁποιοσδήποτε. Ἐκεῖνο ποὺ δὲν χωρᾶ εἶναι ὁ φανατισμός, ὁ ἐκτὸς ὁρίων ζηλωτισμός, ἡ ἀπόσχισις ἀπὸ τὸ σῶμα τῆς Ἐκκλησίας. Τὸ «διαφωνῶ» μὲ οἰκουμενιστικὲς ἐνέργειες π.χ. τοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, δὲν σημαίνει καὶ «ἀποκόπτομαι» ἀπὸ τὸ σῶμα τῆς Ἐκκλησίας!

Τὰ σχίσματα εἶναι δυσίατες πνευματικὲς ἀσθένειες.

Τώρα τελευταῖα, μερικοὶ κληρικοί, ἀντὶ γιὰ τὴ λέξι «σχίσμα», χρησιμοποιοῦν καὶ τὶς λέξεις «ἀποτείχισις», «διακοπὴ μνημοσύνου», «ἀκοινωνησία». Καὶ στηρίζουν τὶς ἐνέργειές τους ὅλοι, σ' ἕνα κανόνα, στὸν ιε΄ τῆς Πρωτοδευτέρας Συνόδου.

Ἀλλ' ὁ κανόνας αὐτὸς δὲν εἶναι ὑποχρεωτικός. Εἶναι δυνητικός. Δίνει τὸ δικαίωμα, δηλαδή, νὰ διακόπτη κάποιος τὸ μνημόσυνο τοῦ ἐπισκόπου, στὸν ὁποῖον ἀνήκει, ἐφ' ὅσον ὁ ἐπίσκοπος κηρύττει «γυμνῇ τῇ κεφαλῇ» αἵρεσιν. Καὶ γεννᾶται τὸ ἐρώτημα: Ὁ Σεβασμ. π.χ. Μητροπ. Φλωρίνης κ. Θεόκλητος κήρυξε καμμία αἵρεσι, καὶ δὴ «γυμνῇ τῇ κεφαλῇ», δηλαδὴ προκλητικά; Ὅλοι μιλᾶνε γιὰ τὴν ὀρθὴ πίστι καὶ τὸν προσεκτικό του βίο! Γιατί, λοιπόν, ν' ἀποκοποῦν κληρικοί, ποὺ ἀνήκουν στὴν ἐπισκοπή του;

Δικαιολογοῦν οἱ ἀποσχιζόμενοι τὴν πρᾶξι τους: «Ἂν ὁ ἐπίσκοπος μνημονεύη τὸν Πατριάρχη κ. Βαρθολομαῖο, εἶναι... αἱρετικός, ὅπως ἐκεῖνος!». Κατὰ πρῶτον, ὁ ἐπίσκοπος (ἂν ἀκούη ἀπὸ τὸν Πατριάρχη ἐγνωσμένη αἵρεσι), μόνο αὐτὸς ἔχει δικαίωμα (ὄχι ὑποχρέωσι) νὰ διακόψη τὸ μνημόσυνό του. Τὸ δικαίωμα αὐτὸ δὲν τὸ ἔχει πρεσβύτερος, ποὺ ἀνήκει σὲ ἄλλον ἐπίσκοπο, ἐγνωσμένης μάλιστα πίστεως καὶ ἀρετῆς.

Ποιὸς ἄλλος ἔγραψε πρὸς Πατριάρχη Κων/λεως περισσότερα ἀπὸ τὸν μακαριστὸ π. Ἐπιφάνιο Θεοδωρόπουλο; Καὶ ὅμως, οὐδέποτε συνέστησε διακοπὴ μνημοσύνου, δηλαδή, διακοπή κοινωνίας μὲ ἐπίσκοπο! Στὸ βιβλίο του «Τὰ δύο ἄκρα» (ἔκδοσις Μονῆς Κεχαριτωμένης) καυτηριάζει ἐπικίνδυνα οἰκουμενιστικὰ βήματα, ἀλλὰ καὶ διαφωνεῖ μὲ ἀποσχιστικὲς ἐνέργειες ἐξαιτίας οἰκουμενιστικῶν βημάτων.

Οὔτε σκανδαλίζουμε μὲ οἰκουμενιστικὲς ἐνέργειες, οὔτε ἐνεργοῦμε κατὰ τὸ δοκοῦν. Διαφωνοῦμε καὶ μὲ τὰ δύο ἄκρα!

Ὁ δρόμος τῆς μακαριότητος

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 3ης ΣΕΛ.

ρέει ἀπὸ τὸ νόμο τοῦ Θεοῦ. Μιλᾶμε γιὰ ἀγάπη, μακροθυμία καὶ ἐπιείκεια. Γι' αὐτὸ ὁ Ἅγιος Παΐσιος λέει ὅτι ἡ λογικὴ εἶναι ἡ ἀσθένεια τῶν ἀνθρώπων καὶ ἰδιαίτερα τῶν διανοουμένων. Ὁ ἴδιος βάζει στὴν πρώτη θέση τὴν καρδιὰ καὶ ὄχι τὴν κρίση τοῦ νοῦ. Σὲ μοναχὴ ποὺ ἔνιωθε ἐμπόδια στὴν πνευματικὴ πρόοδο τὴν κρίση, τὴ λογικὴ καὶ τὴν ἀνθρώπινη δικαιοσύνη εἶπε: «εἶναι ἐμπόδια γιὰ τὴν πνευματικὴ πρόοδο, γιατί φεύγει ἡ Χάρις τοῦ Θεοῦ. Μένει μετὰ ὁ ἄνθρωπος χωρὶς τὴν θεία βοήθεια καὶ πέφτει καὶ σπάει τὰ μοῦτρα του. Ἡ κρίση καὶ ἡ ἀνθρώπινη δικαιοσύνη εἶναι κατὰ κανόνα ἄδικες. Ἡ δικαιοσύνη τοῦ Θεοῦ εἶναι ἀγάπη, μακροθυμία, ἐπιείκεια. Τὸ μικρόβιο τῆς πνευματικῆς σου ἀρρώστιας εἶναι ὅτι ἐξετάζεις τὰ πράγματα μὲ τὴν ἀνθρώπινη λογική. Τὸ φάρμακο τὸ δραστικὸ εἶναι οἱ καλοὶ λογισμοί. Ὅταν ὁ ἄνθρωπος σκέφτεται δεξιά, ἔχει δηλαδὴ καλοὺς λογισμούς, αὐξάνει ἡ χωρητικότητα τῆς καρδιᾶς. Ἐπειδὴ χρησιμοποιεῖς πολὺ τὴ λογική, χρειάζεται νὰ προσέξης πολὺ τοὺς λογισμούς σου, γιατί καὶ τὰ συμπεράσματα, ποὺ βγάζεις μὲ τὴν λογικὴ εἶναι ἀνθρώπινα καὶ ὄχι πνευματικὰ καὶ ἁγιασμένα» (Λόγοι Α΄, Μὲ πόνο καὶ ἀγάπη γιὰ τὸν σύγχρονο ἄνθρωπο, 1998, σελ. 234).

Ὁ Ἅγιος Παΐσιος λέει ἀκόμα ὅτι: «Ἡ ἀνθρώπινη δικαιοσύνη δὲν εἶναι γιὰ τοὺς πνευματικοὺς ἀνθρώπους· εἶναι φρένο γιὰ τοὺς κοσμικοὺς ἀνθρώπους. Ὁ πνευματικὸς ἄνθρωπος εἶναι ἀνόητος, ἂν ἀποβλέπει σὲ αὐτήν, γιατί μπροστὰ στὴν θεία δικαιοσύνη ἡ ἀνθρώπινη εἶναι μηδέν» (Λόγοι Γ΄, Πνευματικὸς ἀγώνας, 2001, σελ. 100).

Τὴ θεία δικαιοσύνη τὴν ἀποκτᾶ κάποιος μὲ τὸν ἔντονο κατὰ Θεὸν ἀγώνα, ὁ ὁποῖος φέρνει τὸ θεῖο φωτισμὸ καὶ ἡ κρίση του κινεῖται πάντα στὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ καὶ ὄχι στοὺς κοσμικοὺς νόμους. Οὐσιαστικὰ ἡ θεία δικαιοσύνη καταργεῖ τὴν κοσμικὴ καὶ ὁ συνειδητὸς χριστιανὸς δὲν καταφεύγει ποτὲ στὰ δικαστήρια γιὰ δικές του ὑποθέσεις.

Ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος, ὑπερασπιζόμενος τὸν ἀγαθὸ καὶ δίκαιο ἄνθρωπο, λέει: «Ὅπως ἀκριβῶς ἐκεῖνος ποὺ γρονθοκοπεῖ τὴ σκιὰ καὶ δέρνει τὸν ἀέρα, δὲν μπορεῖ νὰ χτυπήσει κανένα, ἔτσι καὶ ἐκεῖνος, ποὺ πολεμάει τὸν δίκαιο, μάχεται μὲ τὴ σκιὰ μόνο καὶ ἐξαντλεῖ τὴ δύναμή του, ἐνῶ στὸν δίκαιο δὲν μπορεῖ νὰ προξενήσει κανένα τραῦμα» (Βασιλείου Δ. Χαρώνη, Παιδαγωγικὴ Ἀνθρωπολογία Ἰωάννου Χρυσοστόμου, Τόμος Β΄, 1994, σελ. 439-440).

Πρεσβ. Διονύσιος Τάτσης

Ἀρχιμανδρίτου Σπυρίδωνος Μπιλάλη (†)
«Η ΑΙΡΕΣΙΣ ΤΟΥ FILIOQUE»

Ἐπίκαιροι ἐκδόσεις τοῦ «Ὀρθ. Τύπου». Τιμᾶται δεμένον 26€

Νεανικά Ζητήματα

Ὀνομαστικὴ ἑορτὴ ἢ γενέθλια;

1ον
«Ὁ Κύριος καθόρισε τὶς ἐποχὲς καὶ τὶς ἑορτές»
(Σοφία Σειρὰχ 33,8)

Εἶναι ἀλήθεια, καλοί μου φίλοι, πὼς εἶναι πολὺ μεγάλη ἡ σύγχυση ποὺ ἐπικρατεῖ σήμερα στὸ θέμα αὐτό. Δηλαδὴ στὸ νὰ ἑορτάζουμε κατὰ τὴν ὀνομαστική μας ἑορτὴ ἢ στὰ γενέθλιά μας;

**Οἱ μεγαλύτεροι στὴν ἡλικία ἑορτάζουν κατὰ τὴν ὀνομαστική τους ἑορτή, ὄχι ὅμως καὶ οἱ μικρότεροι. Ἰδιαίτερα στὰ μικρὰ παιδιά, σ' αὐτ

Ὁ διάλογος διὰ τὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν

*Τοῦ **Σεβ. Μητροπολίτου Ναυπάκτου καὶ Ἁγίου Βλασίου κ. Ἱεροθέου***

Ἔγινε καί γίνεται πολλή συζήτηση γιά τό μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν στά Σχολεῖα Στοιχειώδους καί Μέσης Ἐκπαιδεύσεως.

Ἐνδιαφέρον γιά τό θέμα ἔχουν οἱ γονεῖς τῶν μαθητῶν, οἱ ὁποῖοι σύμφωνα μέ τήν Σύμβαση τῆς Ρώμης ἔχουν τήν εὐθύνη νά διδάσκωνται τά παιδιά τους στά Σχολεῖα σύμφωνα μέ τίς φιλοσοφικές καί θρησκευτικές πεποιθήσεις τους· οἱ θεολόγοι καθηγητές καί τά ὄργανά τους· καί ἡ Ἐκκλησία, ἡ ὁποία σύμφωνα μέ τό Σύνταγμα καί τόν Καταστατικό Χάρτη (ἄρθρα 2 καί 9, παρ. ε΄) εἶναι ὑποχρεωμένη νά παρακολουθῆ τό δογματικό περιεχόμενο τῶν βιβλίων τῶν Θρησκευτικῶν.

Στήν πρόσφατη Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας (Μάρτιος 2017) ἐτέθη καί πάλι τό θέμα τοῦ μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν, ὕστερα ἀπό σχετική εἰσήγηση τοῦ Προέδρου τῆς Ἐπιτροπῆς διαλόγου τῆς Ἐκκλησίας μέ τήν Πολιτεία καί ἀκούσθηκαν πολλές ἀπόψεις.

Ἔγινε στήν συνέχεια ψηφοφορία πάνω στήν ἑνωτική πρόταση τοῦ Ἀρχιεπισκόπου καί ἀποφασίσθηκε νά συνεχισθῆ ὁ διάλογος μέ ὁρισμένους ὅρους καί ἀπαραίτητες προϋποθέσεις.

Αὐτά εἶναι γνωστά ἀπό τό Δελτίον Τύπου τῆς ἡμέρας ἐκείνης καί ἀπό ὅσα ἐγράφησαν στόν ἔντυπο καί ἠλεκτρονικό τύπο. Ἐκεῖνο πού θέλω νά σημειώσω ἐδῶ εἶναι ὅτι στήν Συνεδρίαση τῆς Ἱεραρχίας ὑποστήριξα μία ἄποψη, πού κατά τήν γνώμη μου κινεῖται στήν προοπτική ἐπιλύσεως τοῦ θέματος, κατά τόν καλύτερο τρόπο.

Θά καταγραφοῦν οἱ βασικές ἀρχές τῆς σκέψεώς μου.

Εἶναι δεδομένο ὅτι ἡ Διαρκής Ἱερά Σύνοδος τῆς περιόδου 2015-2016, ἔλαβε ἀπόφαση κατά τόν μήνα Ἰανουάριο 2016 σέ κοινή Συνεδρίαση μέ τούς Κοσμήτορες καί τούς Προέδρους τῶν Θεολογικῶν Σχολῶν, ὅπως καί μέ τήν Πανελλήνια Ἕνωση Θεολόγων νά κάνη διάλογο μέ τήν Πολιτεία πάνω στό προηγούμενο Πρόγραμμα, τό λεγόμενο Ἀναλυτικό Πρόγραμμα, μέ σκοπό νά τό διορθώση, νά προσθέση ἕνα ποσοστό θρησκειολογικοῦ ὑλικοῦ καί νά χρησιμοποιήση ὡς ἐφαρμογή μερικά καλά στοιχεῖα τοῦ νέου Προγράμματος.

Αὐτή ἦταν καί ἡ ὁμόφωνη ἀπόφαση τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τοῦ παρελθόντος Μαρτίου (2016).

Γιά νά γίνη αὐτό ἀντιληπτό, πρέπει νά ὑπογραμμισθῆ ὅτι τό προηγούμενο Πρόγραμμα ἦταν Ἀναλυτικό, ὅπως ἴσχυε, κατά τούς εἰδικούς, ἐδῶ καί 2.500 χρόνια στόν χῶρο μας, δηλαδή σέ αὐτό τό Πρόγραμμα ὑπάρχει μιά ἱστορική δόμηση τῆς ὕλης τῶν μαθημάτων ἀπό τήν ἀρχαία ἐποχή μέχρι σήμερα.

Γιά παράδειγμα, γιά τό μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν ἀρχίζει ἡ διδασκαλία ἀπό τήν Παλαιά Διαθήκη, προχωρεῖ στήν ἵδρυση τῆς Ἐκκλησίας, καταγράφει ὅλα τά ἐκκλησιαστικά γεγονότα, ἀντιμετωπίζει τίς ἄλλες Ὁμολογίες καί Θρησκεῖες καί φθάνει μέχρι τήν ἀντιμετώπιση συγχρόνων θεμάτων.

Ὅμως, τό Πρόγραμμα Σπουδῶν πού εἰσήχθη στά Σχολεῖα μέ ὑπουργική ἀπόφαση, τόν Σεπτέμβριο τοῦ 2016, ἀνατρέπει αὐτήν τήν ἀναλυτική μεθοδολογία καί εἰσάγει τήν θεματική μεθοδολογία, σύμφωνα μέ τήν ὁποία τό μάθημα διδάσκεται κατά θέματα, γιά παράδειγμα, τί εἶναι ἡ προσευχή καί πῶς προσεύχονται οἱ ὀπαδοί διαφόρων θρησκειῶν. Πρόκειται γιά μιά μεγάλη ἀλλαγή πού ἐπιφέρει τήν σύγχυση καί ἀνατρέπει τόν τρόπο διδασκαλίας στό μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν.

Πάντως, τόν Ὀκτώβριο τοῦ 2016 ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας ἄλλαξε τήν δική της ἀπόφαση τοῦ Μαρτίου 2016 καί ἀντί νά κάνη διάλογο μέ τήν Πολιτεία γιά βελτίωση τοῦ παλαιοῦ Ἀναλυτικοῦ Προγράμματος, ἤ ἔστω ἀπό «μηδενική βάση», δέχθηκε νά κάνη διάλογο γιά βελτίωση τοῦ νέου Προγράμματος Σπουδῶν.

Θεωρῶ ὅτι σέ κάθε διάλογο ὑπάρχουν ἐπιτυχίες καί ὑποχωρήσεις κάθε πλευρᾶς.

Ἡ ὑπουργική ἀπόφαση εἶναι σέ ἰσχύ, καί ἀπό τόν παρελθόντα Σεπτέμβριο μέχρι τώρα διδάσκεται τό νέο Πρόγραμμα Σπουδῶν, μέ τά ἰδιαίτερα προβλήματα σέ κάθε Σχολεῖο· τά βιβλία ἤ οἱ φάκελλοι τῶν μαθητῶν ἑτοιμάζονται καί ἐν πάσῃ περιπτώσει δέν μπορεῖ νά ἀνατραπῆ ἡ μεθοδολογία τῆς διδασκαλίας τοῦ μαθήματος παρά τίς ἀγαθές προθέσεις τῶν διαλεγομένων.

Ἔτσι, μέ τόν διάλογο μποροῦν νά γίνουν μερικές βελτιώσεις, ἀλλά τό πρόβλημα τῆς μεθοδολογίας τοῦ μαθήματος θά παραμείνη καί δέν θά ἀνατραπῆ.

Δηλαδή, δέν νομίζω ὅτι θά ἐπανέλθη τό Ἀναλυτικό Πρόγραμμα.

Κατόπιν τούτου θεωρῶ ὅτι ἡ Ἐκκλησία δέν θά ὠφεληθῆ ἀπό ἕνα τέτοιο διάλογο καί συγχρόνως θά ἀναλάβη τίς εὐθύνες τῶν συνεπειῶν ἑνός τέτοιου κακοῦ Προγράμματος.

Κατά κόρον διατύπωσα τήν ἄποψή μου στίς Ἱεραρχίες τοῦ Μαρτίου 2016, τοῦ Ὀκτωβρίου 2016, τοῦ Μαρτίου 2017 ὅτι ἡ Ἐκκλησία πρέπει νά ἀποστείλη τίς προτάσεις της στό Ἰνστιτοῦτο Ἐκπαιδευτικῆς Πολιτικῆς τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας καί Θρησκευμάτων, νά κάνη ἕνα διάλογο γιά τήν ὑλοποίηση τῶν προτάσεων αὐτῶν καί νά μή ἀσχοληθῆ περαιτέρω μέ τό θέμα, ὁπότε ἡ Πολιτεία ἄς ἀναλάβη τήν εὐθύνη γιά τήν μεγάλη αὐτή μεταρρύθμιση πού εἰσήγαγε.

Διερωτῶμαι: Γιατί ἡ Ἐκκλησία νά γίνη μέρος τοῦ προβλήματος;

Φυσικά, ἡ Πολιτεία πού ἔχει τήν εὐθύνη εἶναι ὑποχρεωμένη νά κάνη διάλογο μέ τούς ἀρμόδιους φορεῖς, ἤτοι τούς γονεῖς τῶν μαθητῶν καί τούς θεολόγους καθηγητές, δηλαδή τήν Πανελλήνια Ἕνωση Θεολόγων (Π.Ε.Θ.). Τό θεωρῶ ἀδιανόητο νά γίνεται διάλογος γιά τό μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν καί στόν διάλογο αὐτό νά μή συμμετέχουν οἱ θεολόγοι πού διδάσκουν τό μάθημα στούς μαθητές καί ἔχουν εἰδικό λόγο.

Τό γράφω αὐτό, γιατί ἕνας διάλογος Ἐκκλησίας καί Πολιτείας γιά τήν βελτίωση τοῦ νέου Προγράμματος Σπουδῶν θά εἶναι χρονοβόρος καί ἀτελέσφορος, ἐνῶ ὑφίσταται τό Πρόγραμμα αὐτό, καί ἐνῶ, κατά πληροφορίες, ἔχει ἀρχίσει νά καταρτίζεται τό νέο ὑλικό καί ἐνδεχομένως ἔχουν ἀρχίσει νά καταρτίζωνται οἱ φάκελλοι τῶν μαθητῶν καί ἴσως συντάσσονται τά νέα βιβλία μέ ὅποιον τρόπο καί ἄν προσφερθοῦν.

Βεβαίως, δέν εἶμαι ἐναντίον τοῦ διαλόγου, ἀλλά στήν προκειμένη περίπτωση ὑπάρχει μεγάλη σύγχυση γιά τήν βάση τοῦ διαλόγου.

Ἡ Ἱεραρχία τοῦ Μαρτίου τοῦ 2016 ἀπεφάσισε νά γίνη διάλογος στά παλαιά Ἀναλυτικά Προγράμματα· ὁ Ἀρχιεπίσκοπος καί ὁ Πρωθυπουργός συμφώνησαν νά γίνη διάλογος ἀπό «μηδενική βάση», πού γιά κάθε ἐχέφρονα αὐτό σημαίνει οὔτε μέ βάση τό Ἀναλυτικό Πρόγραμμα οὔτε μέ τό Πρόγραμμα Σπουδῶν πού ἰσχύει· ἡ Ἱεραρχία τοῦ Ὀκτωβρίου 2016 ἀπεφάσισε νά γίνη διάλογος πάνω στό νέο Πρόγραμμα Σπουδῶν· καί ἡ πρόσφατη Ἱεραρχία τοῦ Μαρτίου 2017 ὑπερψήφισε τήν πρόταση τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καί Πάσης Ἑλλάδος πού ἦταν συνισταμένη τῶν διαφόρων ἀπόψεων πού ἀκούσθηκαν στήν Ἱεραρχία.

Ἐν πάσῃ περιπτώσει, δέν μπορῶ νά καταλάβω τί σημαίνει «διάλογος ἀπό μηδενική βάση», ὅταν διαλέγωνται μέ βάση τά νέα Προγράμματα Σπουδῶν καί γιά τήν βελτίωσή τους.

Ἡ ἄποψή μου εἶναι ὅτι ἡ Ἐκκλησία πρέπει νά καταθέση τήν πρότασή της καί νά μή ἀσχοληθῆ μέ ἐπί μέρους λεπτομερειακές διορθώσεις.

Μέσα στά πλαίσια αὐτά ἐκινεῖτο ἡ πρόταση πού καταγράφηκε καί σέ ἕνα ἔγγραφό μου πρός τήν Διαρκῆ Ἱερά Σύνοδο τοῦ Ὀκτωβρίου 2016.

Τό δημοσιεύω στήν συνέχεια γιά τήν ἐνημέρωση, γιατί στήν εἰσήγηση πού ἔγινε στήν πρόσφατη Ἱεραρχία (Μάρτιος 2017) παρουσιάσθηκε περικεκομμένη.

* * *

«10 Ὀκτωβρίου 2016

Μακαριώτατε Προέδρε, Σεβασμιώτατοι ἅγιοι Ἀρχιερεῖς

Τήν Πέμπτη 6 Ὀκτωβρίου ἐ.ἔ., τήν τελευταία ἡμέρα πού συζητούσαμε στήν Ἱεραρχία τό μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν, σκεπτόμουν νά ὑποβάλω μιά πρόταση, ἀλλά βλέποντας τό κλῖμα πού ἐπικρατοῦσε δέν τό ἔπραξα. Τό πράττω τώρα καί σᾶς τήν ὑποβάλλω, μήπως βρεθεῖ μιά νηφάλια λύση στό θέμα αὐτό.

Εἶναι δεδομένο, κατά τήν γνώμη μου, ὅτι ἡ Κυβέρνηση, γιά ποικίλους λόγους, δέν θά ὑποχωρήση στήν ἀπόφασή της νά ἐπιβάλη τό νέο Πρόγραμμα Σπουδῶν, πού ἰσχύει ἤδη στά Σχολεῖα ὅλης τῆς Ἐπικράτειας.

Ὁ διάλογος πού θά γίνη πιθανόν νά κάνη διορθώσεις σέ μερικά σημεῖα, τά ὁποῖα ὅμως δέν θά θεραπεύσουν τό πρόβλημα.

Ἤδη τό νέο Πρόγραμμα Σπουδῶν εἶναι τελείως διαφορετικό ὡς πρός τήν φιλοσοφία του ἀπό τό προηγούμενο Ἀναλυτικό Πρόγραμμα.

Ἔτσι, ὁ διάλογος πού θά γίνη μεταξύ Ἐκκλησίας καί Πολιτείας στό θέμα τῶν Θρησκευτικῶν δέν θά ἔχη οὐσιαστικά ἀποτελέσματα, δέν θά ἀποτρέψη τήν ἐφαρμογή τοῦ νέου Προγράμματος, ἀλλά ἁπλῶς θά κάνη, ἐνδεχομένως, μερικές ἐπουσιώδεις ἀλλαγές στήν ἐπιλογή τῶν τραγουδιῶν καί στόν τρόπο διδασκαλίας τους καί θά ἀναζωπυρώση τίς ἐνστάσεις.

Ἤδη ὅταν διαβάση κανείς προσεκτικά τό νέο Πρόγραμμα Σπουδῶν διαπιστώνει ὅτι, πέρα τῶν ἄλλων, οἱ παραπομπές σέ ὀρθόδοξα θέματα γίνονται πάνω σέ κείμενα νέων θεολόγων, πού ἐν πολλοῖς ἐκφράζουν τήν νέα ἀντίληψη στήν σύγχρονη θεολογία, καί αὐτό δέν πρόκειται νά ἀλλάξη.

Κατόπιν τούτου, ἐπανέρχομαι στήν πρόταση τήν ὁποία εἶχα ὑποβάλει στήν Ἱεραρχία τοῦ Μαρτίου τοῦ 2016.

Τότε ὑποστήριξα ὅτι ἡ Ἱεραρχία πρέπει νά ἀποστείλη τήν πρότασή της στό Ὑπουργεῖο, μέ τήν ὁποία θά δηλώνεται ὅτι ἡ Ἐκκλησία εἶναι ἀντίθετη στό νέο Πρόγραμμα καί εἶναι πρόθυμη νά κάνη διάλογο πάνω στό προηγούμενο Ἀναλυτικό Πρόγραμμα, γιατί ἕνας διάλογος μέ διαφορετική βάση θά εἶναι ἀτελέσφορος.

Αὐτός ἦταν ὁ λόγος γιά τόν ὁποῖο δέν δέχθηκα καί τότε νά συμμετάσχω στήν Ἐπιτροπή ἐκείνη, καί δικαιώθηκα ἐκ τῶν πραγμάτων, γιατί καίτοι σχηματίσθηκε ἡ Ἐπιτροπή ἐξ Ἀρχιερέων καί λαϊκῶν, ἐν τούτοις οὐσιαστικός διάλογος δέν ἔγινε.

Τό ἴδιο θά γίνη καί τώρα. Ἡ Ἐκκλησία διά τῶν ἐκπροσώπων της θά ἐμπλακῆ στήν διαδικασία τοῦ διαλόγου, θά ἐπιτύχη ἴσως μερικές ἀνούσιες καί λεπτομερειακές ἀλλαγές, ἀλλά τό πρόβλημα θά παραμείνη, ὡς πρός τό ὀρθόδοξο μέρος, τό διαθρησκειακό καί τήν μεθοδολογία.

Καί σύν τοῖς ἄλλοις ἡ Ἐκκλησία θά γίνη μέρος τοῦ προβλήματος καί θά ἔχη εὐθύνη γιά τήν ἐπικράτηση αὐτοῦ τοῦ προγράμματος, γιά τό ὁποῖο εὔστοχες παρατηρήσεις ἔχει κάνει ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος στήν ἐπιστολή του πρός τόν Πρωθυπουργό καί τούς ἀρχηγούς τῶν Κομμάτων.

Ἑπομένως, θεωρῶ ὅτι δέν πρέπει νά ἐμπλακοῦμε σέ νέο ἀτελέσφορο διάλογο.

Βεβαίως, θά ἰσχυρισθῆ κανείς ὅτι ἐπί τοῦ θέματος ἔχει ἀποφασίσει ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς 6ης Ὀκτωβρίου ἐ.ἔ. καί δέν πρέπει νά ἀναιρέσουμε τήν ἀπόφαση αὐτή.

Αὐτό ὅμως εὔκολα μπορεῖ νά δικαιολογηθῆ, διότι ἤδη ἡ ἀπόφαση τῆς Ἱεραρχίας τοῦ Ὀκτωβρίου νά ἐμπλακοῦμε στόν διάλογο γιά βελτίωση τοῦ νέου Προγράμματος ὑπονομεύει καί ἀναιρεῖ καθ' ὁλοκληρίαν τήν ὁμόφωνη ἀπόφαση τῆς Ἱεραρχίας τοῦ Μαρτίου 2016.

Θεωρῶ λογικό ὅτι ἐμεῖς πρέπει νά ὑποστηρίξουμε τήν ἀπόφαση τῆς Ἱεραρχίας τοῦ Μαρτίου 2016, καί μέ αὐτό τό σκεπτικό πρέπει νά δικαιολογήσουμε στήν νέα Ἱεραρχία πού θά συνέλθη τήν μή ἐμπλοκή μας στόν διάλογο καί νά διαφυλάξουμε τίς δυνάμεις μας, γιά νά ἀντιμετωπίσουμε τίς ἐπερχόμενες οὐσιαστικότερες ἀλλαγές στίς σχέσεις Ἐκκλησίας καί Πολιτείας πού ὅλα δείχνουν ὅτι θά ἀντιμετωπίσουμε.

Ἐπί τούτοις διατελῶ

Ἐλάχιστος ἐν Χριστῷ ἀδελφός

† Ὁ Ναυπάκτου καί Ἁγίου Βλασίου Ἱερόθεος».

* * *

Ἑπομένως, νομίζω ὅτι ὁ διάλογος Ἐκκλησίας καί Πολιτείας γιά τό μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν θά εἶναι ἀτελέσφορος γιά τήν Ἐκκλησία καί πάνω ἀπό ὅλα ἡ Ἐκκλησία θά ἀναλάβη μεγάλες εὐθύνες γιά ἕνα τέτοιο Πρόγραμμα, γιά τό ὁποῖο γίνεται κριτική ἀπό πολλές πλευρές, κυρίως ἀπό ἐπιστημονικῆς πλευρᾶς, καί ἡ ἱστορία δέν θά τήν δικαιώση. Θά ἀναφανοῦν πολύ γρήγορα ὅλα τά μειονεκτήματα τοῦ νέου Προγράμματος Σπουδῶν καί θά δημιουργηθῆ σύγχυση.

Εὔχομαι πραγματικά νά διαψευσθῶ.

Ἡ δημοσίευση τῶν ἀπόψεών μου εἶναι ὑποχρέωσή μου ἔναντι τῆς ἱστορίας καί τῆς Ἐκκλησίας.

Πνευματικὴ ἐκδήλωσις διὰ τὸ Πάσχα τῆς ὑπηρεσίας Θρησκευτικοῦ τῆς ΕΛΑΣ

Τὴν Κυριακὴ 8 Ἀπριλίου (ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΒΑΪΩΝ) μετὰ τὴν Πανηγυρικὴ Θ. Λειτουργία καὶ τὴν λιτανεία τῆς «Βαϊοφόρου » στὸν Ἱ.Ν Παμ. Ταξιαρχῶν τῆς ΕΛΑΣ (Μεσογείων 96) θὰ πραγματοποιηθεῖ στὸ Πνευματικὸ Κέντρο τοῦ Ναοῦ ἐκδήλωση γιὰ τὸ Πάσχα μὲ θέμα «Πορεία πρὸς τὸ πάθος » μὲ ἐπίκαιρη ὁμιλία ἀπὸ τὸν Ἀρχιμ. Νεκτάριο Κιοῦλο καὶ προβολὴ ταινίας μὲ θέμα «Ἅγιοι Τόποι τὰ παγκόσμια προσκυνήματα τοῦ Χριστιανισμοῦ».

Διωγμὸς ἐν Ἁγίῳ Ὄρει ἐν ἔτει 2017

Μία πρώτη ἀπάντησις πρὸς τὴν Ἱερὰ Κοινότητα καὶ τοὺς ἁγίους Καθηγουμένους, οἱ ὁποῖοι κωφεύουν ἐμπρὸς εἰς τὴν παναίρεσιν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ἡ ὁποία μετὰ τὴν ψευδοσύνοδον τοῦ Κολυμπαρίου, σχίζει τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ.

Ὅταν πρωτοήρθαμε στὸ Ἅγιον Ὄρος καὶ διαβάζαμε τὰ Συναξάρια τῶν μαρτύρων καὶ εἰδικώτερα τῶν ὁσιομαρτύρων Ἁγιορειτῶν πατέρων ἐπὶ Βέκκου μαρτυρησάντων, ἱερὸ ρῖγος διαπερνοῦσε τὴν ψυχὴ μας, βλέποντας τὰ μαρτύρια καὶ τὴν ἀγάπη ὅπου εἶχαν οἱ πατέρες γιὰ τὸν Κύριόν μας Ἰησοῦ Χριστόν. Ἔτρεχαν στὰ μάτια μας δάκρυα κατανύξεως, βλέποντας αὐτοὺς ποὺ ἔτρεχαν μὲ χαρὰ τὸν δρόμο τοῦ μαρτυρίου, ἀποδεικνύοντας ὅτι τὸ μεγαλύτερο ἀγαθὸ γιὰ τὸν Χριστιανὸ εἶναι ἡ ἀγάπη πρὸς τὸν Κύριο καὶ αὐτὴ ἐπιβεβαιώνεται μὲ τὴν ἀσκητικὴ ζωή, ἔτι καὶ ἔτι μὲ τὸ μαρτύριο: τὸ νὰ δώσει κάποιος ὅ,τι πολυτιμότερο ἔχει, δηλαδὴ τὴν ἴδια του τὴν ζωή. Ἱερὸς πόθος ἀνέβαινε στὰ μύχια τῶν ψυχῶν μας νὰ μιμηθοῦμε, ἔστω καὶ στὸ ἐλάχιστο, τὴν ὁμολογία τους καὶ νὰ ἀγαπήσουμε καὶ ἐμεῖς τὸν Σωτῆρα Ἰησοῦ μὲ λίγη, ἔστω, ἀπὸ τὴν ἀγάπη ποὺ εἶχαν αὐτοί. Καὶ ἔτσι δίναμε νόημα στὴν μάταιη καὶ μίζερη ζωή μας. Οἱ ἅγιοι νοηματοδοτοῦν καὶ φωτίζουν τὸν δρόμο μας.

Ὅταν πρωτοήρθαμε στὸ Ἅγιον Ὄρος, οὔτε κὰν φανταζόμασταν πὼς οἱ δικοὶ μας ἀδελφοί, οἱ ἁγιορεῖτες μοναχοί, θὰ κινοῦσαν διωγμὸ ἐναντίον μας καὶ μάλιστα θὰ συμφωνοῦσαν μὲ τὶς συμπροσευχὲς μὲ τοὺς αἱρετικοὺς καὶ θὰ συνομολογοῦσαν ἴδια πίστη μὲ τὸν ἀρχιαιρεσιάρχη Πατριάρχη Βαρθολομαῖο. Οὔτε φανταζόμασταν, πὼς θὰ δέχονταν τὴν ψευδοσύνοδο τοῦ Κολυμπαρίου ὡς Ὀρθόδοξη καὶ θὰ ἀκούγαμε ἀπὸ τὰ χείλη τους ὅτι: ὁ Πατριάρχης εἶναι ἅγιος καὶ ὅποιος εἶναι ἐνάντιος σὲ αὐτὰ ποὺ πράττει, θὰ κολασθεῖ!!!! Αὐτὸ εἰπώθηκε ἀπὸ Λαυριῶτες πατέρες!

Ὅταν πρωτοήρθαμε στὸ Ἅγιον Ὄρος, οὔτε κὰν φανταστήκαμε πὼς θὰ ἀναλαμβάναμε ἐμεῖς οἱ ἀνάξιοι καὶ ἁμαρτωλοί, ἀλλὰ ὅμως ὀρθόδοξοι, ἱερὸν ἀγῶνα ὑπὲρ τῆς πίστεώς μας ποὺ βάλλεται τόσο βάναυσα ἀπὸ τὴν αἵρεση τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καὶ τοὺς ἐκφραστὲς αὐτῆς.

Οἱ πρῶτοι ποὺ ἐκδιώχθηκαν ἀπὸ τὸ Ἅγιον Ὄρος, λόγῳ τῆς διακοπῆς μνημοσύνου τοῦ Πατριάρχου Βαρθολομαίου, ἦταν οἱ τέσσερεις πατέρες ἀπὸ τὴν Ἱερὰ Μονὴ Χιλανδαρίου. Ἐν μιᾷ νυκτί, χωρὶς δίκη, χωρὶς νὰ τοὺς ἐγκαλέσουν, χωρὶς νὰ ἀπολογηθοῦν, τοὺς ἐκδίωξαν ἀπὸ τὰ ὅρια τῆς Μονῆς ἀπειλώντας τους πὼς, ἂν δὲν φύγουν ἀπὸ μόνοι τους, θὰ τοὺς ἀπελάσουν καὶ θὰ τοὺς πάρουν τὶς ταυτότητές τους καὶ δὲν θὰ μποροῦν οὔτε στὴν Ἑλλάδα νὰ παραμείνουν.

Τὴν 7-3-2017, οἱ πατέρες ἀπὸ τὴν Ἱ. Μ. Κουτλουμουσίου, ὅπου ἔχουν διακόψει τὸ μνημόσυνο τοῦ Πατριάρχου, ἔλαβαν γράμμα ἀπὸ τὴν Σύναξη νὰ ἀναχωρήσουν ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν ἀπὸ τὸ Μοναστήρι, ἐπειδὴ δὲν κοινωνοῦν μαζί τους. Χωρὶς δίκη, χωρὶς ἀκρόαση, χωρὶς ἀπολογία, ἁπλὰ δέχονται τὶς ἐντολὲς ἀπὸ τὸ Φανάρι καὶ ἐκτελοῦν ὡς πειθήνια ὄργανα, «κοπέλια τοῦ Βαρθολομαίου», τὶς ἐντολὲς γιὰ διωγμὸ τῶν Ὀρθοδόξων.

Στὶς ἀρχὲς τοῦ Μαρτίου, ἡ Σύναξη τῆς Λαύρας ἀποφάσισε παρανόμως τὴν διαγραφὴ τοῦ Γέροντος Σάββα ἀπὸ τὸ μοναχολόγιο, διότι μένει ἀμετανόητος γιὰ αὐτὰ ποὺ ἔχει πεῖ καὶ ἐπειδὴ δὲν κοινωνεῖ μαζί τους, λόγῳ διακοπῆς μνημοσύνου τοῦ (ἁγίου κατ' αὐτούς) Πατριάρχου, χωρὶς περαιτέρω διαδικασίες. Φυσικά, ἀκόμα ἐκκρεμεῖ ἡ ἐκδίκαση τῆς ὑποθέσεώς του γιὰ τὴν ἔξωσή του ἀπὸ προϊστάμενο, παρ' ὅλα αὐτά, οἱ ἀγαπητοὶ πατέρες σπεύδουν δρομέως νὰ μιμηθοῦν τοὺς ἐξωμότες τῆς πίστεώς μας, Λαυριῶτες πατέρες ἐπὶ Βέκκου καὶ νὰ ἱκανοποιήσουν τὸν νέο καὶ χειρότερο Βέκκο, τὸν Πατριάρχη Βαρθολομαῖο, στὶς ἐντολὲς ὅπου τοὺς ἐπιβάλλει. Νὰ φιμώσουν, δηλαδή, κάθε φωνὴ διαμαρτυρίας ἐντὸς Ἁγίου Ὄρους.

Τὰ ἴδια συμβαίνουν καὶ μὲ τὸν πατέρα Χερουβείμ, τοῦ Ἱ. Κ. Ἀρχαγγέλων, ὅπου ἐνῶ ἐκκρεμεῖ ἡ δικάσιμη γιὰ τὶς κατηγορίες ποὺ τοῦ ἐκτοξεύουν, αὐτοὶ προχώρησαν στὸ νὰ τὸν διαγράψουν καὶ νὰ τοῦ ἀνακοινώσουν πὼς πρέπει νὰ ἀναχωρήσει ἀπὸ τὸ Κελλίον του καί, ἄκουσον- ἄκουσον, ἀπὸ τὰ ὅρια τῆς Μονῆς!!!

Φυσικὰ ἡ Ἱερὰ Κοινότης κάνει, κατὰ τὸ λαϊκό, τὰ στραβὰ μάτια καὶ ὁ Πολιτικὸς Διοικητής, ἐνῶ οἱ πατέρες ἔχουν κάνει ἐφέσεις γιὰ τὶς παράνομες καὶ χωρὶς δίκη ἀποφάσεις τῆς Μονῆς, ποὺ μάλιστα παρέδωσαν μὲ Δικαστικὸ Ἐπιμελητή, δὲν ἔχει κινήσει καμμία διαδικασία. Παρανομία στὴν παρανομία. Οὔτε κὰν τοὺς ἐπέτρεψαν νὰ ἀπολογηθοῦν. Βιάζονται νὰ τοὺς ξεφορτωθοῦν, διότι εἶναι ἐνοχλητικοί καὶ τοὺς χαλᾶνε τὴν ἡσυχία. Τοὺς ἀποκαλοῦν σχισματικούς, ὅτι κάνουν προσηλυτισμό (!!!), ὅτι εἶναι ἀνυπάκουοι, ἀντάρτες καὶ διασποῦν τὴν ἑνότητα τοῦ Ἁγίου Ὄρους (τῆς αἱρέσεως μᾶλλον). Αὐτοὶ ὑπακούουν στὸν Πατριάρχη, καὶ ἔτσι ἔχουν καθαρὴ τὴν συνείδησή τους, ὡς τέκνα ὑπακοῆς. Ὅμως, φυσικῷ τῷ τρόπῳ, γεννᾶται τὸ ἐρώτημα: ὁ Ἅγιος Μάξιμος ὁ Ὁμολογητής, ὁ Ἅγιος Θεόδωρος ὁ Στουδίτης, ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς καὶ γενικὰ ὅλοι οἱ Ἅγιοι, ἦταν ἀνυπάκουοι καὶ ἀντάρτες; Διασποῦσαν τὴν ἑνότητα τῆς Ἐκκλησίας, ἐπειδὴ δὲν ἔκαναν ὑπακοὴ στοὺς αἱρετικοὺς πατριάρχες καὶ ἐπισκόπους; Δὲν βλέπουν οἱ ἀγαπητοί, κατὰ τὰ ἄλλα, ἁγιορεῖτες πὼς ἂν οἱ Ἅγιοι ἔκαναν ὑπακοὴ σὲ θέματα πίστεως, σήμερα δὲν θὰ εἴχαμε Ἐκκλησία; Δὲν βλέπουν πὼς αὐτοὺς πρέπει νὰ μιμηθοῦμε καὶ ἐμεῖς, ἂν θέλουμε νὰ τιμήσουμε τὴν ὀνομασία μας ὡς Ἁγιορεῖτες; Τὶ διαβάζουν καθημερινὰ στοὺς βίους τῶν Ἁγίων καὶ στὶς ἀκολουθίες ποὺ κάνουν; Πῶς μποροῦν καὶ προσεύχονται σὲ αὐτούς, ἐνῶ ἡ ζωὴ τους εἶναι ἐντελῶς ἀντίθετη μὲ τὴν ὀρθόδοξη ὁμολογία;

Γιὰ μία ἀκόμη φορά, δηλώνουμε πὼς δὲν θὰ σταματήσουμε τὸν ἀγῶνα μας ἔναντι τῆς παναίρεσης τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ποὺ θέλει νὰ καταπιεῖ ὁλόκληρο τὸ Ἅγιον Ὄρος καὶ ποὺ ἤδη οἱ περισσότεροι ἡγούμενοι, μὲ πρῶτον καὶ καλύτερο τὸν π. Πρόδρομο τῆς Μ. Λαύρας, ἔχουν πιαστεῖ στὰ δίκτυα τῆς αἱρέσεως. Ἀνάξιοι ὄντες, θὰ προσπαθήσουμε νὰ μιμηθοῦμε κατὰ τὴν δύναμή μας, τοὺς ἀληθινοὺς πατέρες μας, τοὺς πραγματικοὺς Ἁγιορεῖτες, τοὺς μαρτυρήσαντες διὰ τὴν πίστη μας, ζητώντας τὴν εὐχὴ τους καὶ τὶς μεσιτεῖες τους, γιὰ νὰ μπορέσουμε νὰ τελειώσουμε τὸν ἀγῶνα μας καλῶς. Δὲν θὰ καταθέσουμε τὰ ὅπλα, δὲν θὰ ὑποχωρήσουμε στὴν αἵρεση, δὲν θὰ ὑποστείλουμε τὴν σημαία.

Λυπούμαστε γιὰ τοὺς διωγμοὺς ποὺ ἔχουν ἐξαπολύσει ἐναντίον μας, διότι καταδικάζουν τὴν ἀθάνατη ψυχὴ τους καί συντάσσονται μὲ τοὺς αἱρετικούς, ποὺ ὅπως ὅλοι ξέρουμε, δὲν ὑπάρχει σωτηρία γιὰ αὐτούς. Χαιρόμαστε ὅμως καὶ τοὺς εὐχαριστοῦμε διὰ τὴν εὐκαιρία ποὺ μᾶς δίνουν, νὰ ὁμολογήσουμε Ὀρθοδοξία καὶ Χριστὸ καὶ ἔτσι νὰ προσπαθήσουμε νὰ σβήσουμε τὶς πολλὲς μας ἁμαρτίες, ἀλλὰ κυρίως, νὰ δείξουμε στὸν Κύριό μας πὼς καὶ ἐμεῖς θέλουμε νὰ πάσχουμε γιὰ αὐτόν. Τὶ μεγαλύτερο δῶρο!

Ἂς κρατήσουν λοιπόν οἱ πατέρες τοὺς οἴκους καὶ ἐμεῖς κρατᾶμε τὸν ἔνοικο. Ἂς κρατήσουν τὰ εὐρωαργύρια τῶν μασόνων καὶ ἐμεῖς θὰ βαστάξουμε τὰ στίγματα τοῦ Χριστοῦ. Ἂς κρατήσουν τὶς ὑπέροχες καὶ ἀναπαυτικὲς τους θέσεις, ἐμεῖς ἀποζητοῦμε μία ταπεινὴ θέση στὸν παράδεισο. Ὅμως, νὰ τὸ ξέρουν, πάντοτε θὰ εὐχόμαστε νὰ ξυπνήσουν ἀπὸ τὸν θανατηφόρο ὕπνο τῆς αἱρέσεως ποὺ ὁδηγεῖ στὴν ἀπώλεια, ἔτσι ὥστε μαζὶ νὰ πολεμήσουμε τὴν αἵρεση καὶ νὰ ξαναλάμψει ἡ Ὀρθοδοξία μας. Ἐμεῖς αὐτὸ θέλουμε, νὰ εἴμαστε μαζί. Μακάρι αὐτοί, ὡς Ἡγούμενοι, νὰ ἦταν μπροστὰ στὸν ἀγῶνα καὶ ἐμεῖς θὰ τοὺς ἀκολουθούσαμε ταπεινὰ καὶ σταθερά. Ἂν ὅμως αὐτο

Λόγοι Μεγάλης Ἑβδομάδος

Τοῦ ***Πανοσ. Ἀρχιμ. Κωνσταντίνου Γ. Χαραλαμποπούλου, Πρωτοσυγκέλλου Ἱ. Μ. Κηφισίας, Ἀμαρουσίου καί Ὡρωποῦ***

Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Λαζάρου

Ἡ διήγησις τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Λαζάρου ἀποτελεῖ χωρίς ἀμφιβολίαν τήν κορύφωσιν τῶν ἑπτά θαυμάτων, τά ὁποῖα περιέχονται εἰς τό κατά Ἰωάννην Εὐαγγέλιον, δεικνύει δέ τήν νίκην τοῦ Ἰησοῦ ἐπί τῆς πραγματικότητος τοῦ θανάτου· παρουσιάζεται πρός ὅλους τούς ἀκούοντας τό δισχιλιετές ἱερόν εὐαγγέλιον τῆς ἰωάννειας χριστολογίας καί σωτηριολογίας, πού στηρίζεται σέ αὐτήν διά τρόπου ἐντυπωσιακοῦ.

Ἡ πορεία τοῦ Ἰησοῦ πρός τήν Ἰουδαίαν, γιά νά ἀναστήσῃ τόν Λάζαρον ἀπό τόν θάνατον, εἶναι πορεία, ἡ ὁποία ὁδηγεῖ τόν ἴδιο τόν Ἰησοῦ στόν θάνατον. Αὐτό δέν νοεῖται ἁπλῶς ὡς μία ἱστορική διαπίστωσις, ἀλλά ὡς βαθύ θεολογικό νόημα. Γιά νά ζήσῃ ὁ Λάζαρος πρέπει νά πεθάνῃ ὁ Ἰησοῦς, ὁ ὁποῖος θυσιάζει τήν ζωήν Του γιά τούς ἴδιους αὐτούς πού ἀγάπησε διά τῆς προσφορᾶς τῆς ζωῆς Του ἐπί τοῦ Σταυροῦ.

Παρόλο πού ὁ Λάζαρος πεθαίνει καί κατά τήν ἔλευσιν τοῦ Ἰησοῦ στήν Βηθανίαν κεῖται εἰς τόν τάφον τέσσαρας ἡμέρας καί παρόλο πού ἔχει ἤδη στιγματισθῆ ἀπό τήν ἀποσύνθεσιν, ἐκεῖ θά ἀποκαλυφθῆ ἡ δόξα τοῦ Θεοῦ, ἡ ὁποία περιλαμβάνει τήν παντοδυναμία Του καί μαζί μέ αὐτήν ἀκριβῶς καί τήν δύναμιν ἐπί τοῦ θανάτου.

Ἡ ἀποκάλυψις τῆς δόξης τοῦ Ἰησοῦ δέν εἶναι ἄλλη ἀπό τήν δόξα τοῦ Πατρός καί ἡ δόξα τοῦ Πατρός ἐμφανίζεται μόνον στή δόξα τοῦ Υἱοῦ. Ὁ Ἰησοῦς θέτει τέρμα στόν θάνατον τοῦ Λαζάρου καί αὐτό τό πράττει ὡς Υἱός τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος διαλύει μέ τόν θάνατον καί τήν Ἀνάστασίν Του τήν δύναμιν τοῦ θανάτου.

Ἕνα θαῦμα, ὅμως, ὅπως καθίσταται παραδεκτόν ἀπό πολλούς, ἔτσι καθίσταται «μή ἀναγνωρίσιμο» ἀπό ἄλλους, τούς ὀλιγοπίστους ἤ ἀπίστους. Καί ἐδῶ εἰς τήν θείαν καί ἱεράν διήγησιν ὑπάρχουν «μή ἀναγνωρίσιμοι» ἄπιστοι ἤ ὀλιγόπιστοι· εἶναι οἱ ἴδιοι οἱ Μαθηταί καί αἱ δύο ἀδελφαί τοῦ κεκοιμημένου Λαζάρου, ἡ Μάρθα καί ἡ Μαρία ὡς ἐπίσης καί οἱ Ἰουδαῖοι, οἱ ὁποῖοι εἶχαν ἔλθει «ἵνα παραμυθήσωσι αὐτάς περί τοῦ ἀδελφοῦ» (στ. 19). Ὁ Ἰησοῦς καλεῖ τόν Λάζαρον ἀπό τόν θάνατον στήν ζωήν, διότι εἶναι ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ, τόν ὁποῖον ἀπέστειλε ὁ Πατήρ, καί ὡς Υἱός ποτέ δέν ἐνεργεῖ «ἀφ' ἑαυτοῦ», ἀλλά πάντοτε καί παντοῦ σέ πλήρη ἑνότητα μέ τόν Πατέρα καί διά τῆς Ἀναστάσεως αὐτῆς τοῦ προσφιλοῦς φίλου ἀποκαλύπτεται ἡ δόξα Του ὡς δόξα τοῦ Πατρός καί ἡ δόξα τοῦ Πατρός ὡς δόξα Του.

Ἡ ὑπέρβασις τοῦ σωματικοῦ θανάτου ἀντιστοιχεῖ πρός τήν ὑπέρβασιν τῆς ἀπιστίας. Ἐδῶ, δηλαδή, στήν εὐαγγελικήν διήγησιν ἔχομεν ἑκτός τῆς σωματικῆς Ἀναστάσεως τοῦ Λαζάρου καί ψυχικήν ἀνάστασιν πάντων τῶν ὀλιγοπίστων καί ἀπίστων, ἤτοι τῶν μαθητῶν, τῶν δύο ἀδελφῶν τοῦ Λαζάρου καί τοῦ ἰουδαϊκοῦ λαοῦ πού εἶναι αὐτόπτης μάρτυς.

Καλεῖ, δηλαδή, ὁ Ἰησοῦς ἀπό τόν πνευματικόν θάνατον ὅλους τούς ὀλιγοπίστους καί ἀπίστους, τῶν ὁποίων ἡ ψυχή ἀμφιταλαντεύεται ὡς πρός τήν κατανόησιν τοῦ θαύματος, λόγῳ τῆς ἐλλείψεως σχέσεως μετά τοῦ Θεοῦ. Διά τοῦ συγκλονιστικοῦ αὐτοῦ θαύματος τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Λαζάρου, ἀνοίγεται σήμερον ἐνώπιόν μας ἡ πύλη τῆς Ἁγίας καί Μεγάλης Ἑβδομάδος, ἡ ὁποία θά μᾶς εἰσαγάγει εἰς τήν Μυσταγωγίαν τῶν Παθῶν. Αὐτό τό θαυμαστόν γεγονός τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Λαζάρου, ὁ ὁποῖος ἀντιπροσωπεύει τόν ἄνθρωπον πού ἔχει μεταβῆ ἀπό τόν θάνατον στήν αἰώνιον ζωήν καί διά τοῦ ὁποίου τήν σωτηρίαν ἔπρεπε ὁ ἴδιος ὁ Ἰησοῦς νά πορευθῆ στόν θάνατον, αὐτό τό θαυμαστό γεγονός, περικλείει καί τό θαῦμα τῆς ἐγέρσεως διά τοῦ λόγου ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι ἔχουν περιέλθει σέ πνευματικόν θάνατον, λόγῳ τῆς ἐλλείψεως σχέσεως των μέ τόν Θεόν καί, ἐνῶ ζοῦν εἰς τήν ἐπίγειον ζωήν των, εὑρίσκονται ταυτοχρόνως εἰς τήν κατάστασιν τοῦ αἰωνίου θανάτου. Ἀπό αὐτόν τόν θάνατον θά κληθοῦν νά ἐξέλθουν μέσῳ τῆς φωνῆς τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος διανοίγει τά ὦτα των καί τούς κάνει νά πιστεύσουν καί νά ἔχουν σέ αὐτήν τήν πίστιν τους τήν αἰώνιον ζωήν.

Αὐτή ἡ φωνή καθίσταται πλέον ἠχηρά κατά τήν Ἁγίαν καί Μεγάλην Ἑβδομάδα, ὅπου ἀναπαρίστανται διά τῶν κειμένων τῆς Ἁγίας Γραφῆς καί τῆς Ἁσματικῆς Ἀκολουθίας τό Σταυρικόν Πάθος τοῦ Κυρίου, τοῦ ὑπέρ ἡμῶν παθόντος, καί ἀποδεικνύεται περιτράνως ἡ ἀνυπολόγιστος ἀξία τῆς Σταυρικῆς Του θυσίας, ἡ ὁποία παρέδωκε τήν θέσιν της εἰς τήν δόξαν τῆς Ἀναστάσεως.

Λόγος εἰς τὴν Ἁγίαν Ἀποκαθήλωσιν

Ὁ Σταυρός, ἐν τῷ κέντρῳ τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τούτου καί πασῶν τῶν Ἁγίων τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησιῶν, ἀποτελεῖ δόξα καί καύχημα, συγχρόνως δέ λιμένα σωτηρίας. Συμβολίζει τήν θυσίαν καί τόν θρίαμβον. Ὡς φάρος πολύφωτος καί σωτήριος προβάλλει ἐν μέσῳ τῶν καταιγίδων καί τρικυμιῶν. Ἐνθαρρύνει τούς κοπιῶντας καί ἀναπαύει τούς πεφορτισμένους, ὁδηγῶν ὡς παμμεγέθης φωτεινός δείκτης πρός τήν ἀληθῆ ζωήν. Ἵσταται ὡς ἀφετηρία καί τέρμα παντός χριστιανοῦ. Ἀφετηρία, διότι «διά πολλῶν θλίψεων δεῖ ἡμᾶς εἰσελθεῖν εἰς τήν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν». Ἀφετηρία, διότι ἐκ τοῦ Σταυροῦ ἀρχίζει ἡ λύτρωσις καί αὐτή ὁδηγεῖ εἰς τό τέρμα τόν σπόρον τῆς Ἀναστάσεως, τό ὁποῖον δέν εἶναι τέρμα, διότι ἀρχίζει ἡ νέα ζωή, ἡ ἀληθινή. «Δεῖ ὑψωθῆναι τόν Υἱόν τοῦ ἀνθρώπου», λέγει ὁ γλυκύς Ναζωραῖος προβάλλων τόν σταυρόν ὡς θεμέλιον τῆς νέας πίστεως καί ζωῆς.

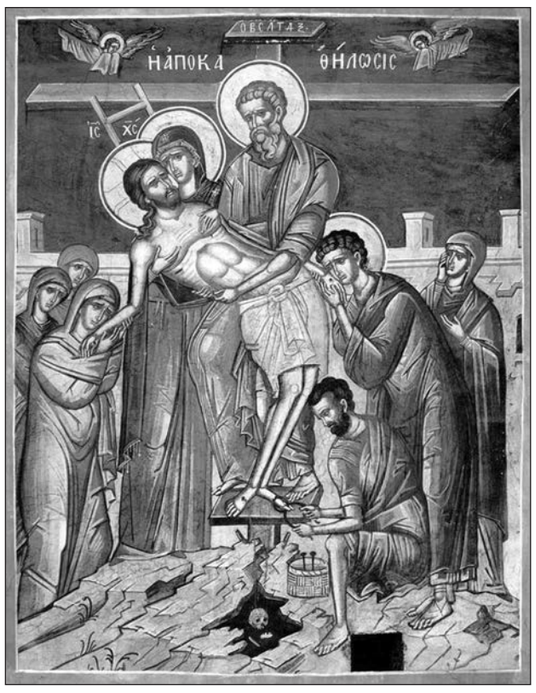

Ὁλόκληρος ἡ ζωή μας καλύπτεται ὑπό τήν σκιάν τοῦ Σταυροῦ. Μόνον ὑπό τήν σκιάν ταύτην εἶναι δυνατή ἡ ἄνθησις νέας ἐν Χριστῷ ζωῆς. Ὁ Σταυρός προϋποθέτει τήν θυσίαν τοῦ παλαιοῦ ἀνθρώπου, τήν τοῦ κακοῦ ἐκμηδένισιν καί εἰς τήν θυσίαν ἐκτεινομένην γνησίαν ἀγάπην, ἡ ὁποία εἶναι καί ἡ βασική προϋπόθεσις τῆς τελειοποιήσεως καί τῆς ἀναγεννήσεως.

Ὁ Σταυρός δέν ἐστήθη εἰς μάτην. Καί ἡ θυσία τοῦ Κυρίου δέν ἦτο ἀνωφελής. Τοῦ Πάθους ἐπηκολούθησεν ἡ Ἀνάστασις καί ἡ θυσία ἐκαρποφόρησεν τήν ζωήν. Ὅποιος πονεῖ, ἅς κρατηθῆ ἐκ τοῦ ἀσαλεύτου τῆς Πίστεως βράχου, ἐπί τοῦ ὁποίου κυματίζει ὁ Σταυρός καί τό ἐξαίσιον ὅραμα τοῦ Ἐσταυρωμένου. Ἦτο ἀνάγκη νά κατατεθῆ ἡ Ζωή ἐν Τάφῳ, διά νά δώσῃ τήν ζωήν εἰς τούς θνητούς. Καί ἡ ζωή χειραγωγεῖται πρός τήν αἰωνιότητα. Ὁ νέος Ἀδάμ ζωογονεῖ τό ἀνθρώπινον γένος μέσα εἰς ἕνα κῆπον, ὅπως ἄλλοτε μέσα εἰς τήν Ἐδέμ ἐγεννήθη ὁ θάνατος. Ὁ ἀνθισμένος κῆπος τοῦ ἀπό Ἀριμαθαίας Ἰωσήφ γίνεται θέατρον τοῦ ὑπερκοσμίου γεγονότος. Τό ἐξαίσιον καί παράδοξον θαῦμα τῆς Ἀναστάσεως γίνεται τό γλυκύτερον ἄκουσμα καί τό πλέον ἀκαταμάχητον κήρυγμα.

Ὁ ἐπί τοῦ Σταυροῦ Κύριος μένει, ὁμορφαίνει καί ἀναζωογονεῖ τήν ζωήν. Πλησίον του θραύονται οἱ πάγοι τῆς ἀπιστίας καί τοῦ ἐγωισμοῦ καί διασκεδάζονται τά σκότη τῶν μικροτήτων καί ἀδυναμιῶν μας. Ὁ Ἐσταυρωμένος εἶναι ὅλος Ἀγάπη καί ἐμπνέει ἐμπιστοσύνην καί ἐλπίδα. Οὐδείς φόβος καί οὐδεμία ἀνησυχία ἀντέχει εἰς τήν ἀκτινοβολίαν τῆς θείας Στοργῆς. Εἶναι φῶς καί χαρίζει φῶς, διά νά λείψουν αἱ καχυποψίαι καί ἡ δυσπιστία μεταξύ τῶν ἀνθρώπων. Εἶναι ἡ χαρά πού ἁπλώνει τήν ἠρεμίαν καί τήν καλωσύνην εἰς ὑγρά βλέφαρα. Εἶναι Αἰώνιος καί ὁμιλεῖ εἰς τήν σιωπήν τῶν μνημάτων. Εἶναι ἀθάνατος καί προσφέρει τήν ἀθανασίαν. Εἶναι τό ἔαρ πού χαμογελᾶ εἰς τήν θύελλαν, ὁ ἥλιος πού προβάλλει μέσα εἰς τήν καταιγίδα. Εἰς τόν Γολγοθᾶ δέν ἔδυσεν, ἀλλά ἀνέτειλεν ἡ ζωή. Καί ὁ θεοδόχος Τάφος εἶχε συνέχειαν τό «οὐκ ἔστιν ὧδε».

Ἰησοῦ Ἐσταυρωμένε, θεέ τῆς Εἰρήνης, ὁ κόσμος εὑρίσκεται ἐν ἀγωνίᾳ. Τό φάσμα τοῦ πολέμου πλανᾶται ἀνά τόν κόσμον. Ὅ,τι ἐδημιούργησεν ἡ Σταυρική Σου θυσία ζητεῖ νά καταστρέψῃ ὁ ἄνθρωπος τοῦ μηχανικοῦ αἰῶνος μας. Ὅταν Σέ γνωρίσουν καί Σέ ἀγαπήσουν, δέν θά ὑπάρχῃ ἀνάγκη ἁλύτων λύσεων. Αἰώνιε θησαυρέ, δίδαξέ μας νά ἀγαπῶμεν. Ἀθάνατε Νυμφίε, ἀναμένομεν τόν ἐρχομόν Σου ὡς φρόνιμοι Παρθένοι. Κύριε Ἰησοῦ «ἐλθέτω ἡ Βασιλεία Σου», βασιλεία πάντων τῶν αἰώνων, «δεῖξον ἡμῖν καί τήν ἔνδοξόν Σου Ἀνάστασιν».

Ὁ ἐπιτάφιος θρῆνος

Βαριοκυλᾶνε κι οἱ πηγὲς ἀπόψε οἱ κελαρύστρες,
σκορπᾶ ὁ γκιώνης παράπονα, μὲς στῆς νυχτιᾶς τ' ἀπόγια
καὶ στὴ μαυρόντυτη ἐκκλησιὰ θρηνοῦν μοιρολογῆστρες
κλαιν' τὸν ἀθάνατο Νεκρό, τοῦ λένε μοιρολόγια.

* * *

Ἀλγεῖ ἡ ψυχὴ καὶ μοίρεται, βουβὸ κλάμα τὴν τρώει
καὶ κάπου- κάπου ἀπ' τὴ ματιὰ κᾶνα δάκρυ ρυακίζει.
Κύριε, γιὰ Σένα ὁ πόνος μας κι ἂν εἶναι μοιρολόι,
κάνεις, μέσ' ἀπ' τὸ δάκρυ του, χαρὰ γιὰ ν' ἀναβλύζει.

* * *

Χαρὰ κάνεις τὸν πόνο μας, χαρὰ καὶ τὴν ὀδύνη,
Ἐσὺ ποὺ εἶσαι ἡ χαρὰ κι ἡ ἀρχὴ τῆς νέας τῆς ζήσης,
καὶ τὸ κακὸ ἀθάνατό τῆς Εὔας νὰ μὴ μείνει,
πεθαίνεις, μὲ τὸ θάνατο ἐμᾶς γιὰ ν' ἀναστήσεις.

* * *

Στὰ πόδια καὶ στὰ χέρια Σου, Χριστέ, καὶ στὴν πλευρά Σου,
φέρνουμε κι ἀποθέτουμε τοὺς μυρανθοὺς τ' Ἀπρίλη,
μᾶς τρέμουν, καθὼς φθάνουμε, τὰ γόνατα μπροστά Σου
καὶ σκύβουμε στὸ Σῶμα Σου μὲ θεῖο πόθο τὰ χείλη.

* * *

Κι εἶναι οἱ πληγὲς στὰ πόδια Σου κι εἶναι οἱ πληγὲς στὰ χέρια,
ἀθανασίας κρουνοὶ κι ἐκεῖ π' αὐτοὶ αἱματοσταλάζουν,
τόσους μόσχους δὲ χύνουνε τὰ λούλουδα τὰ αἰθέρια,
ὅσο τὰ μυστικόπαθα φιλιὰ μας εὐωδιάζουν.

Γιάννης Ἀν. Σαντάρμης

Μέγα ἅλμα εἰς τὸ κενόν

Τοῦ ***ἁγιορείτου μοναχοῦ Νικολάου***

Στὸν ἱστορικὸ ναὸ τοῦ Πρωτάτου, ὅπου φυλάσσεται ἡ θαυματουργὸς εἰκόνα τοῦ Ἄξιόν Ἐστι, πρόσφατα ἑορτάσαμε μὲ ἰδιαίτερη λαμπρότητα τὴν μνήμη τοῦ ὁσιομάρτυρος καὶ ὁμολογητοῦ Ἁγίου Κοσμᾶ τοῦ πρώτου τοῦ Ἁγίου Ὄρους, ποὺ μαρτύρησε ἐπὶ λατινόφρονος (οἰκουμενιστοῦ) Ἰωάννου Βέκκου. Ἐπειδὴ ἡ ἑορτὴ αὐτὴ συμπίπτει σχεδὸν μὲ τὴν ἑορτὴ τοῦ Ἀποστόλου Ἀνδρέου, ποὺ ἑορτάζεται πανηγυρικὰ στὴν Βασιλεύουσα πόλη ἀπὸ τὸ οἰκουμενικὸ πατριαρχεῖο, τὰ τελευταῖα χρόνια συμβαίνει τὸ ἑξῆς παράδοξο. Ἐνῶ ἐμεῖς στὸν ἱστορικὸ Ναὸ τοῦ Πρωτάτου ψάλλουμε ὕμνους στηλιτεύοντας τὴν παπικὴ κακοδοξία καὶ αἵρεση, ὁ πατριάρχης μας στὴν Βασιλεύουσα πόλη ὑποδέχεται μὲ δοξολογικὲς τιμὲς κάθε χρόνο τὴν παπικὴ ἀντιπροσωπία τοῦ αἱρεσιάρχου Πάπα, ποὺ παρέστησαν καὶ συμπροσευχήθηκαν στὴν ὀρθόδοξη πατριαρχικὴ θεία Λειτουργία στὸ Φανάρι. Στὴ σημερινὴ ἐποχὴ τῆς ἀποστασίας οἱ συχνὲς προκλητικὲς παράνομες καὶ αὐθαίρετες συμπροσευχὲς τῶν οἰκουμενιστῶν μὲ τοὺς αἱρετικοὺς παπικούς, ἔχουν ὡς σκοπὸ νὰ ἀμβλύνουν τὸ φρόνημα τῶν ὀρθοδόξων πιστῶν καὶ τοὺς προτρέπουν μὲ τὸ παράδειγμά τους νὰ δεχθοῦν τὸ σκότος τῆς αἱρέσεως τοῦ παπισμοῦ καὶ νὰ ἀποβάλουν τὸ φῶς τῆς ὀρθοδόξου πίστεως. Ἐφ' ὅσον εἶδαν τὰ ἀδιέξοδα τῶν θεολογικῶν διαλόγων, ἐπέλεξαν τὴν ὁδὸ τῶν συμπροσευχῶν, γιὰ νὰ ἐπιταχύνουν τὴν ψευδοένωση τῶν ἐκκλησιῶν.

Δικαίως λοιπὸν ὀνόμασαν τὸν οἰκουμενισμὸ παναίρεση. Οἱ τόσο προχωρημένες συμπροσευχὲς μαρτυροῦν ὅτι εἴμαστε ἕνα βῆμα πρὶν τὴν παράνομη ἕνωση τῶν ἐκκλησιῶν. Μήπως πίσω ἀπ' αὐτὸ τὸ οἰκουμενιστικὸ ἔνδυμα προβάτου ποὺ ἐπαγγέλλεται ὁ ἄθεος οἰκουμενισμός, κρύβεται ὁ λύκος τῆς Ν. Ἐποχῆς; Ὅπως τὰ τελευταῖα χρόνια στὸ χῶρο τῆς πολιτείας οἱ σκοτεινὲς δυνάμεις τῆς Ν. Ἐποχῆς τοῦ Ἀντιχρίστου ἔρριξαν τὸν ἑλληνικὸ λαὸ πρῶτα στὴν ψεύτικη εὐμάρεια καὶ μετὰ στὰ σκληρὰ μνημόνια καὶ κατόρθωσαν μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ καὶ κοιμωμένων τῶν ποιμένων νὰ περάσουν μία πλειάδα ἀντιχριστιανικῶν νομοσχεδίων, μὲ κορυφαῖο τὸ νομοσχέδιο γιὰ τὴν συμβίωση τῶν Σοδομιτῶν, ἔτσι καὶ στὸ χῶρο τῆς Ἐκκλησίας προωθώντας τὸν ἄθεο οἰκουμενισμὸ μὲ τοὺς πολυχρόνιους καὶ ὑποκριτικοὺς διαλόγους μετὰ τῶν προδοτικῶν συμπροσευχῶν καὶ τελευταῖα παίρνοντας καὶ τὴν βούλα τῆς νομιμότητας ἀπὸ τὴν ψευδοσύνοδο τῆς Κρήτης, ἑτοιμάζονται τώρα γιὰ τὸ μεγάλο πήδημα στὸ κενὸ ὃ ἐστὶ μεθερμηνευόμενο νὰ οὐνιτοποιήσουν τὴν Ἁγία Ὀρθοδοξία μας. Στὸ μεγάλο αὐτὸ ζῆλο καὶ πόθο τῶν οἰκουμενιστῶν ἐγὼ ὁ ἁμαρτωλὸς ἔχω νὰ πῶ τὰ ἑξῆς. Ἐὰν χωρὶς τὴν σταυρικὴ θυσία τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐπὶ ἡμερῶν τοῦ προφήτου Ἠλιού, δὲν ἔκλιναν γόνυ πολλὲς χιλιάδες ἀνθρώπων στὸν ψευδοθεὸ Βάαλ, μετὰ τὴν σταυρικὴ θυσία καὶ τὴν Ἁγία Πεντηκοστὴ καὶ τὴν κάθοδο τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἀμέτρητα πλήθη πιστῶν φέροντας ὡς ἐγκόλπιο τὴν ὀρθόδοξη χριστιανικὴ ἀλήθεια δὲν θὰ ἀκολουθήσουν τοὺς πλανεμένους οἰκουμενιστάς ποιμένας, ποὺ θέλουν νὰ τοὺς ὁδηγήσουν στὸ σκοτάδι τῆς παπικῆς αἱρέσεως.

Πολλοὶ ἱερομόναχοι καὶ μοναχοὶ βλέποντας τὰ ὅσα παράνομα γίνονται στὸ χῶρο τῆς Ὀρθοδοξίας προβληματίζονται, ἐὰν πρέπει στὸ ἑξῆς νὰ μνημονεύουν τὰ ὀνόματα τῶν οἰκουμενιστῶν ποιμένων στὶς ἱερὲς ἀκολουθίες.

Στὶς σημερινὲς προκλήσεις τῶν οἰκουμενιστῶν, κάνω ἔκκληση ἐγὼ ὁ ἀγράμματος μοναχὸς γιὰ ἐγρήγορση καὶ ἀγώνα καὶ ὅποιες δυνάμεις ἔχουν ἐξουσία καὶ δύναμη, ποὺ στὸ παρελθὸν ἔδιναν μεγάλο ἀγώνα ἐναντίον τῶν οἰκουμενιστῶν καὶ σήμερα ἔχουν δώσει λευκὴ ἐπιταγή, τηροῦν σιγὴ ἰχθύος ἂς τὴν πάρουν πίσω καὶ ἂς λύσουν τὴν σιωπὴ τους πρὶν νὰ εἶναι πολὺ ἀργά.

Στὴ σημερινὴ ἐποχὴ τῆς ἀποστασίας, ποὺ τὸ ὁρμητικὸ ποτάμι τοῦ ἠθικοῦ ἐκπεσμοῦ καὶ τῶν δογματικῶν ἀποκλίσεων ρέει μὲ ἀπίστευτη δύναμη γύρω μας καὶ παρασέρνει τὰ πάντα στὸ πέρασμά του, ἂς μὴ τὸ ἀφήσουμε νὰ εἰσέλθῃ καὶ στὴν Ἁγία Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ καὶ διαταράξῃ τὰ δόγματα τῶν Ἁγίων Πατέρων, βάζοντας ὡς ἐμπόδιο τὸ μοναχικό μας σχῆμα.

Ἡ ὀνομασία τῆς Κυριακῆς τῶν Βαΐων

Τοῦ ***κ. Ἰωάννου Φορτούνα, Κοπτολόγου***

Ὡς γνωστόν, τὴν Κυριακὴ τῶν Βαΐων εἰς ὅλας τὰς ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος εὐλογοῦνται καὶ μοιράζονται δάφνες εἰς ἀνάμνησιν τῆς ὑποδοχῆς, τὴν ὁποίαν ἐπεφύλαξεν ὁ λαὸς εἰς τὸν Χριστὸν κατὰ τὴν θριαμβευτικὴν εἴσοδόν Του εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, μὲ κλάδους φοινίκων.

Παρομοία παράδοσις ἐπικρατεῖ καὶ εἰς τὴν Μέσην Ἀνατολήν, μὲ τὴν διαφοράν, ὅμως, ὅτι ἐκεῖ, οἱ χριστιανοὶ τὴν πρωίαν τῆς Κυριακῆς τῶν Βαΐων προσέρχονται εἰς τοὺς ναοὺς κρατοῦντες ἀνὰ χεῖρας μεγάλους κλάδους φοινίκων, τὰ δὲ μικρὰ παιδιὰ μικρότερους κλάδους, ἐστολισμένους μὲ ὡραῖα ἄνθη.

Καὶ ὄντως, ἂν παρατηρήσωμεν παλαιάς, ἀλλὰ καὶ συγχρόνους, βυζαντινάς εἰκόνας, θὰ διαπιστώσωμεν ὅτι τὰ πλήθη τῶν ἀνθρώπων, ἅτινα ἀπεικονίζονται εἰς αὐτάς, κρατοῦν ἀνὰ χεῖρας κλάδους φοινίκων καὶ μὲ αὐτοὺς τοὺς κλάδους τῶν φοινίκων ὑποδέχονται τὸν Χριστόν. Ἀλλὰ καὶ ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης λέγει χαρακτηριστικῶς ἐπὶ τοῦ προκειμένου «καὶ ἔλαβον τὰ βαΐα τῶν φοινίκων καὶ ἐξῆλθον εἰς ὑπάντησιν αὐτῷ καὶ ἔκραζον: Ὡσαννά, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου, ὁ Βασιλεὺς τοῦ Ἰσραὴλ (Ἰω, 12,13).

Ἡ ἐπιλογὴ τῆς χρήσεως τῶν δαφνῶν εἰς τὴν θέσιν τῶν φοινίκων ἀπὸ ἡμᾶς εἰς τὴν Ἑλλάδα ὀφείλεται εἰς τὸ ἁπλούστατον γεγονὸς ὅτι δὲν εὐδοκιμοῦν οἱ φοίνικες εἰς τὴν Χώραν μας, καθόσον τὸ κλῖμα εἶναι εὔκρατον, ὅμως, παρὰ τὸ γεγονὸς ὅτι ἀντικαθιστοῦμε τοὺς φοίνικες μὲ τὴν χρήση τῶν δαφνῶν, διατηροῦμε παραδόξως τὸ ὄνομά τους καὶ ἀποκαλοῦμε τοὺς κλάδους δάφνην μόνον διὰ τὴν Κυριακὴν τῶν Βαΐων καὶ ἀποκλειστικῶς διὰ θρησκευτικὴν χρῆσιν μὲ τὴν κοπτικὴν λέξιν "βάια", καθόσον, εἰς τὴν πραγματικότητα, τὰ βάια εἶναι φοίνικες, διότι νά, vae (βά, βάι) ἀποκαλεῖται ὁ φοίνικας εἰς τὴν κοπτικὴν γλῶσσαν. Βεβαίως, ἀγνοοῦμε παντελῶς τὴν κοπτικὴν προέλευσιν τῆς ὀνομασίας ταύτης, ὡς καὶ ὅλων τῶν παραγώγων λέξεων, ὡς εἶναι αἱ: βαγιὰ (δάφνη), βαγιόκλαδα (δαφνόκλαδα), Βαϊφόρος (ὁ φέρων/ κρατῶν κλάδους φοινίκων), Βάι (Κρήτης), Βαΐτσης, Βαγιόπουλος (ἐπίθ.), Βάιος ἑορτὴ (ἡ πρὸ τοῦ Πάσχα Κυριακὴ τῶν Βαΐων), ὡς καὶ τὰ ὀνόματα Βάιος καὶ Βάια.

Τοῦτο δὲ τὸ πράττουμε καθότι ὁρισμένες λέξεις εἰς τὴν Ἁγίαν Γραφήν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν ἐκκλησιαστικήν μας παράδοσιν, διετήρησαν τὴν ὀνομασίαν των καὶ δὲν μετεφράσθησαν ἀντιστοίχως εἰς τὴν Ἑλληνικήν, ὡς οἱ λέξεις βάια, ἀλληλούια, ἀββᾶς, ἀμὴν κ.ἄ. Ἡ λέξις βάια ἐξάλλου ἐμπεριέχεται καὶ εἰς τὰς διηγήσεις τῶν ἀσκητικῶν βιβλίων, κυρίως τοῦ 4ου αἰῶνος, ἀλλὰ καὶ ἀναφέρεται εἰς τὴν ζωὴν τῶν ἀσκητῶν καὶ τῶν ἐρημιτῶν τῆς Μέσης Ἀνατολῆς καὶ ἰδιαιτέρως τῆς Αἰγύπτου, οἱ ὁποῖοι εἶχον ὡς σύνηθες ἐργόχειρον τὶς «πλεξοῦδες τῶν βαΐων», ἀλλὰ καὶ οἱ ὁποῖοι ἔκαμνον γενικότεραν χρῆσιν τῶν φοινίκων, ὡς φέρ', εἰπεῖν, διὰ τὴν κατασκευὴν τῶν προχείρων ἐνδιαιτημάτων τους.

Οἱ κλάδοι τῶν φοινίκων, οἱ ὁποῖοι ἐχρησιμοποιοῦντο εἰς πολλὰ μέρη τῆς ἀχανοῦς Βυζαντινῆς αὐτοκρατορίας, ἦσαν σύμβολα νίκης. Ἡ θριαμβευτικὴ εἴσοδος τοῦ Χριστοῦ εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα ἦτο κατὰ τὸν τύπον τῶν θριάμβων τῶν αὐτοκρατόρων, οἱ ὁποῖοι ἐπέστρεφον εἰς τὴν μητρόπολιν νικητὲς ἀπὸ ἰσχυροὺς πολέμους. Αὐτὸν ἄλλωστε προεικόνιζον καὶ Αὐτὸν ὄντως ἐξεικόνιζον, τὸν νικητὴν τοῦ θανάτου Χριστόν, τὸν ὄντως Βασιλέα καὶ Θεόν, προς τὸν Ὁποῖον τὰ πλήθη ἐκραύγαζον τὸ «Ὡσαννά», ἔχοντα ἀνὰ χεῖρας τοῦ κλάδους τῶν φοινίκων, ὅπως ἀκριβῶς καὶ ἡ ἀρχαία συνήθεια νὰ ὑποδέχωνται τοιουτοτρόπως τοὺς βασιλεῖς. Διότι ὁ φοίνικας ἦτο ἀφ' ἑνὸς μὲν ἀειθαλὲς δένδρον, ἀφ' ἑτέρου δὲ καὶ σύμβολον τῆς νίκης καὶ συνάμα τῆς αἰωνίου ζωῆς καὶ βασιλείας.

Προβλήματα εἰς τὸν Πανάγιον Τάφον

Ἡ ἐπανατοποθέτησις τοῦ Τιμίου Σταυροῦ εἰς τὸν τροῦλλον τοῦ Παναγίου Τάφου ἀπετέλεσεν ἀφορμὴν, διὰ νὰ ἐπανέλθῃ ἡ διχόνοια μεταξὺ τῶν τριῶν χριστιανικῶν κοινοτήτων, ὡς ἀναφέρει εἰς ἄρθρον της ἡ κ. Μαρία Ἀντωνιάδου εἰς τὴν ἐφημερίδα «Τὸ Βῆμα» τῆς 25ης Μαρτίου 2017:

«Σὲ τεντωμένο σχοινὶ μεταξὺ τῶν τριῶν χριστιανικῶν κοινοτήτων συνεχίζονται, μετὰ τὴν παρουσίαση τῆς ἀναστήλωσης τοῦ Ἱεροῦ Κουβουκλίου, οἱ προσπάθειες γιὰ τὴ συνολικὴ στήριξη καὶ ἀνακαίνιση τοῦ Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως στὰ Ἱεροσόλυμα. Ὁ Σταυρός, σύμβολο τῆς Σταύρωσης, τῆς Ἀνάστασης καὶ τῆς Σωτηρίας, ποὺ τοποθετήθηκε ἀπὸ τοὺς Ἁγιοταφίτες καὶ τὴν ὁμάδα τῶν ἐπιστημόνων τοῦ ΕΜΠ στὸν τροῦλλο τοῦ Παναγίου Τάφου προκαλεῖ, σύμφωνα μὲ πληροφορίες, «προβληματισμὸ» στὸ «στρατόπεδο» τῶν Ἀρμενίων. Καὶ ἐνδεικτικὸ τοῦ κλίματος ποὺ κυριάρχησε κατὰ τὴν τελετὴ στὴν ὁποία παρέστησαν ὅλοι οἱ ἐκπρόσωποι τῶν χριστιανικῶν κοινοτήτων, ὁ πρωθυπουργὸς κ. Ἀλέξης Τσίπρας καὶ οἱ κορυφαῖοι ὑπουργοὶ τῶν κυβερνήσεων τῆς Ἰορδανίας καὶ τῆς Ἀρμενίας στὸν Ναὸ τῆς Ἀναστάσεως ἀποτελεῖ τὸ γεγονὸς ὅτι οἱ ἀρμένιοι μοναχοὶ καὶ κληρικοὶ ἀπέφυγαν νὰ παρουσιαστοῦν, σὲ ἀντίθεση μὲ τοὺς Ρωμαιοκαθολικούς, στὴν ἐπίσημη τελετὴ τῆς παρουσίασης τοῦ ἔργου ἀπὸ τὴν καθηγήτρια κυρία Τόνια Μοροπούλου. Σύμφωνα μὲ τοὺς ψιθύρους ποὺ κυριάρχησαν, οἱ Ἀρμένιοι μὲ αὐτὸν τὸν τρόπο ἔδειχναν τὴ δυσφορία τους γιὰ τὸ γεγονὸς ὅτι ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης κ.κ. Βαρθολομαῖος στὴν ὁμιλία του, μπροστὰ στὸν Πανάγιο Τάφο, ἐπέλεξε νὰ μιλήσει στὰ ἑλληνικὰ ἀντὶ τῶν ἀγγλικῶν, τὰ ὁποῖα εἶχαν ἐπιλεγεῖ ὡς κοινὴ γλώσσα συνεννόησης. Ἐπὶ τῆς οὐσίας ὅμως, ὅπως τόνιζαν οἱ ἴδιοι, δὲν ξεπέρασαν τὴν τοποθέτηση στὸν τροῦλλ

Τὸ ἑπταετὲς Μνημόσυνον τοῦ μακαριστοῦ Ἱερομονάχου π. Μάρκου

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

εἰς τὴν «**κατὰ Χριστὸν ἀγαμίαν**» πρὸς ψυχικὴν ὠφέλειαν ὅλων:

«Ἀγαπητὲ κ. Τ.,

Εὐχαρίστως σᾶς ἀπαντοῦμεν σχετικῶς μὲ ὅσα θίγετε εἰς τὴν ἐπιστολὴν σας τῆς 27 Σεπτεμβρίου.

Κατ' ἀρχὴν λέγετε ὅτι μᾶς διακρίνει φανατισμός, ὁ ὁποῖος ὅταν συνοδεύῃ τὸν ἄνθρωπον εἰς ὁποιανδήποτε ἐκδήλωσιν τῆς ζωῆς του προκαλεῖ βεβαίως σκοτα-διὰ τοῦ νοός. Ἀλλὰ κάμετε μίαν ἀνεπίτρεπτον σύγκρισιν - ἡ ὁποία δὲν εἶναι κἄν σύγκρισις. Βεβαίως ὑπάρχει φανατισμὸς καὶ εἰς τὴν θρησκείαν, ὁ ὁποῖος τυφλώνει τὴν ψυχὴν καὶ ἐκβάλλει ἔξω τὴν πραότητα, ἡ ὁποία πρέπει νὰ κοσμῇ τὸν χριστιανὸν κατὰ τὸν θεῖον μακαρισμὸν τοῦ Κυρίου.

Μᾶς διακρίνει, ὅπως καὶ τοὺς εὐσεβεῖς καὶ προσηλωμένους εἰς τὰς παραδόσεις μοναχούς μας, μαχητικότης, ἡ ὁποία πηγάζει ὄχι ἀπὸ ἓν πάθος, τὸ ὁποῖον εἶναι φανατισμός, ἀλλ' ἀπὸ μίαν ἀρετήν, τὸν ζῆλον. Ζηλωταὶ εἶναι πολλοί, κληρικοί, μοναχοὶ καὶ λαϊκοί. Ὁ πραγματικὸς ζηλωτὴς κινεῖται εἰς τὰς σκέψεις του ἀπὸ ἕνα ἀπέραντον σεβασμὸν καὶ μίαν βαθεῖαν ἀγάπην πρὸς τὰς Ἱερὰς Παραδόσεις τῶν Ἁγίων Συνόδων καὶ τῶν Ἁγίων Πατέρων, ἀλλὰ καὶ μίαν μεγάλην τιμὴν πρὸς ὅλας τὰς πραγματικὰς παραδόσεις τῆς Ἐκκλησίας. Ὁ ζηλωτὴς παίρνει τοὺς θείους κανόνας κατὰ γράμμα. Ἡ καρδία του, ταπεινουμένη ἐνώπιον τοῦ θεοπνεύστου μεγαλείου τῶν ἱερῶν κανόνων δὲν συγχωρεῖ οὔτε αὐθαιρεσίαν οὔτε πολλῷ μᾶλλον περιφρόνησιν αὐτῶν. Εἶναι βαθύτατα ἐρριζωμένη ἐντός του ἡ πεποίθησις ὅτι ὅσα οἱ Ἅγιοι Πατέρες ἐφθέγξαντο, τὰ πάντα καλῶς ἔχουν. Ταράσσεται δέ, ὅταν βλέπῃ δι' οἱονδήποτε λόγον ν' ἀθετοῦνται ἢ νὰ παραγνωρίζωνται πάντα τὰ παραδοθέντα εἴτε ὡς γραπταὶ εἴτε ὡς προφορικαὶ παραδόσεις ὑπὸ τῆς Ἁγίας Ἐκκλησίας, τότε ἐκδηλώνεται ἡ μαχητικότης του, μὲ ἡπιότητα ὅμως καὶ ἀνεξικακίαν. Συνεπῶς, δὲν χωρεῖ σύγκρισις μεταξύ τοῦ φανατισμοῦ δι' οἱανδήποτε ἐκδήλωσιν τῆς ζωῆς καὶ τῆς μετὰ ζήλου προσηλώσεως καὶ ὑπερασπίσεως τῆς Ἀληθείας, ἡ ὁποία ἔχει παραδοθῆ εἰς ἡμᾶς ὑπὸ τῶν Ἁγίων Γραφῶν καὶ ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Παραδόσεως.

Καὶ τώρα ἐρχόμεθα εἰς τὸ κύριον θέμα τῆς ἐπιστολῆς σας, τὴν ἐν Χριστῷ ἀγαμίαν. Μᾶς κατηγορεῖτε ὅτι «κατεκεραυνώσαμεν» τὸν κ. Μπουγάτσον. Ὁ ζηλωτὴς χριστιανὸς πρέπει νά εἶναι ἐπιεικέστατος, ὅταν ἐλέγχῃ ἕνα ἀδελφόν του καὶ νὰ τὸ κάμῃ μὲ πολλὴν ταπείνωσιν, διὰ νὰ μὴ πέσῃ εἰς τὸ ἁμάρτημα τῆς κατακρίσεως. Ὅταν ὅμως θίγωνται θέματα τῆς πίστεως, τῆς λατρείας καὶ τοῦ πνεύματος ἐν γένει τῆς Ἐκκλησίας, καὶ θίγωνται κακῶς, πρέπει νὰ εἶναι αὐστηρὸς καὶ ἀκλόνητος εἰς τὸν ἔλεγχόν του, διὰ νὰ προφυλάξῃ καὶ τὸν ἀδελφόν του καὶ ὅσους τὸν ἀκούουν ἀπὸ πλάνας. Καὶ πράγματι πλανᾶται ὁ συγγραφεὺς τοῦ βιβλίου «Ἄγαμος καὶ Ἔγγαμος Ἐπίσκοπος» καὶ ὅσοι συμφωνοῦν μαζί του.

Ἡ ἀγαμία εἶναι ὑπὲρ φύσιν καὶ ὄχι παρὰ φύσιν κατάστασις, ὅπως καὶ σεῖς ἀναφέρετε. Ἀλλὰ δυνατὴ - καὶ ἐπιτρεπτὴ - εἶναι μόνον ἡ κατὰ Χριστὸν ἀγαμία. Ὁ ἀποφυγὼν τὸν ζυγὸν τοῦ γάμου ἐξ ἰδιοτελείας ἔχει ὑποπέσει εἰς βαρύτατον πταῖσμα. Οὐαὶ δὲ καὶ ἀλλοίμονον εἰς ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος παραμένει ἄγαμος μόνον, διὰ νὰ ἠμπορέσῃ ν' ἀνέλθῃ εἰς τὸ ἐπισκοπικὸν ἀξίωμα. Τὰ θλιβερώτατα ἔκτροπα μερικῶν ἐπισκόπων καταδεικνύουν ἀκριβῶς - ἀρνητικῶς βεβαίως - τὸ μέγεθος τοῦ κατορθώματος τῆς πραγματικῆς παρθενίας. Ἡ κατάστασις τῆς παρθενίας εἶναι κατὰ μεῖζονα λόγον θεοπαράδοτος ἢ ὁ γάμος.

Ὁ Κύριος ὡμίλησε συγκεκριμένως περὶ τῆς τάξεως τῶν παρθενευόντων, ὅταν εἶπεν «εἰσὶν εὐνοῦχοι οἵτινες εὐνούχισαν ἑαυτοὺς διὰ τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν» /Ματθ. ιθ΄ 12. Βεβαίως ὁμιλεῖ περὶ τῶν πνευματικῶς εὐνουχισθέντων. Ἡ παρθενία, ὅπως καὶ κάθε ἄλλη ἀρετὴ εἶναι δῶρον Θεοῦ. Ἀποκτᾶται μὲ προσευχὴν πολλὴν καὶ φυλάσσεται μὲ ἄκραν ταπείνωσιν καὶ δάκρυα πολλά. Ἡ πραγματικὴ παρθενία εἶναι παρθενία τῆς ψυχῆς καὶ ἀπαιτεῖ ἀγῶνα συνεχῆ, ὅπως διδάσκουν οἱ Πατέρες. Καλὸς εἶναι ὁ γάμος ἀλλὰ καλλιτέρα ἡ ἀγαμία. Ὁ θεῖος Χρυσόστομος λέγει: «Τοσούτῳ προὔχει τοῦ γάμου ἡ παρθενία, ὅσῳ τῆς γῆς ὁ Οὐρανὸς ἀπολείπεται καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ Ἄγγελοι» καὶ ὅλοι οἱ Πατέρες παρομοίως ἐκφράζονται περὶ τῆς παρθενίας, μᾶλλον δὲ ὕμνους ὑπερόχους πλέκουν διὰ τὴν ἰσάγγελον κατάστασιν τῆς παρθενίας. Οἱ παρθένοι λέγουν μετὰ τοῦ Πέτρου πρὸς τὸν Νυμφίον αὐτῶν: «Ἰδοὺ ἡμεῖς ἀφήκαμεν πάντα καὶ ἠκολουθήσαμέν σοι» / Λουκ. ιη΄ 28. Διότι, ὅπως λέγει ὁ Παῦλος: «ὁ ἄγαμος μεριμνᾶ τὰ τοῦ Κυρίου πῶς ἀρέσει τῷ Κυρίῳ, ὁ δὲ γαμήσας μεριμνᾶ τὰ τοῦ κόσμου, πῶς ἀρέσει τῇ γυναικί». Συνεπῶς εἶναι ἀσέβεια καὶ ἀπιστία τὸ νὰ λέγουν μερικοὶ Χριστιανοὶ ὅτι ἡ ἀγαμία συνοδεύεται ἀπὸ νευρώσεις καὶ ὅτι εἶναι ἀδύνατος. Ἐννοεῖται βεβαίως ἡ κατὰ Χριστὸν ἀγαμία.

Ἡ ἐπιστήμη καὶ ἡ ἀνθρώπινη λογικὴ δὲν ἠμποροῦν νὰ εἰσέλθουν εἰς τὸ μυστήριον τῆς παρθενευούσης ψυχῆς, ἡ ὁποία εἶναι τόπος ἅγιος.

Τώρα ἐρχόμεθα εἰς τὸ θέμα τῆς ἀγαμίας τοῦ Κλήρου. Ἀσφαλῶς ὅποιος εἴπῃ ὅτι ὁ γάμος καὶ ἡ ἱερωσύνη δὲν συμβιβάζονται, κακοδοξεῖ. Δι' αὐτὸ καὶ ἡ Ἐκκλησία κατὰ τὴν Α΄ Οἰκουμενικὴν Σύνοδον δὲν ἀπηγόρευσεν εἰς τοὺς κληρικοὺς νὰ νυμφεύωνται, νά νυμφεύωνται ὅμως πρὶν χειροτονηθοῦν. Θὰ ἦτο ἄτοπον νὰ ἐπεβάλλετο ἡ ἀγαμία εἰς ὅλους τούς κληρικούς, καὶ αὐτὸ δὲν ἠμποροῦσε νὰ τὸ κάμῃ ἡ Ἐκκλησία. Κάκιστα ποιοῦσα ὅπως καὶ εἰς ἄλλα σημεῖα ἡ Ρωμαιοκαθολικὴ Ἐκκλησία ἐπέβαλε τὴν καθολικὴν ἀγαμίαν.

Ἡ ἀγαμία τῶν ἀρχιερέων ὡρίσθη ὑπὸ τῆς ΣΤ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου/ κανὼν ιβ΄ / καὶ πάλιν ὄχι διότι ἡ ἀρχιερωσύνη ἐκρίθη ἀσυμβίβαστος πρὸς τὸν γάμον. Μάλιστα ὁ ε΄ Ἀποστολικὸς Κανὼν ὁρίζει ὁ ἐπίσκοπος ὁ ὁποῖος «προφάσει εὐλαβείας» χωρίζει βιαίως τὴν γυναῖκα του ν' ἀφορίζεται.

Ἡ ἀπόφασις τῆς ΣΤ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου δὲν ἀντιβαίνει πρὸς τὸν Ἀποστολικὸν Κανόνα οὔτε πρὸς τὴν παραγγελίαν τοῦ Ἀπ. Παύλου, ὅτι «δεῖ τὸν ἐπίσκοπον ἀνεπίληπτον εἶναι μιᾶς γυναικὸς ἄνδρα»... / Α΄ Τιμ. γ. 2. Ὁ Ἅγιος Χρυσόστομος ἑρμηνεύων τὸν λόγον τοῦτον τοῦ Ἀπ. Παύλου λέγει ὅτι δὲν ἔκαμε νόμον ὁ Παῦλος ὅτι ὁ ἀρχιερεὺς πρέπει νὰ εἶναι νυμφευμένος. Ὁ θεῖος Ἀπόστολος τὸ εἶπε αὐτὸ ἀπὸ συγκατάβασιν πρὸς τὴν ἀσθένειαν τῶν τότε καὶ τὰ ἔθη τῶν Ἰουδαίων καὶ τῶν Ἐθνικῶν. Διὰ τοὺς Ἕλληνας, οἱ ὁποῖοι εὑρίσκοντο ἐν πορνείᾳ ἦτο μεγάλο πρᾶγμα τὸ νὰ ἔχῃ κανεὶς μίαν γυναῖκα.

Ἀργότερον ὅμως, καὶ πρὸ τῆς ΣΤ΄ Συνόδου, ἡ Ἐκκλησία προετίμησε τοὺς ἀγάμους Ἀρχιερεῖς διὰ τρεῖς κυρίους λόγους. α΄: «Διὰ τί οἱ Ἀρχιερεῖς μὲ τὸ νὰ εἶναι ἐκ τῆς τελειωτικῆς τάξεως καὶ ἀνωτάτης ὅλων τῶν ἄλλων ἐκκλησιαστικῶν τάξεων, πρέπει νὰ εἶναι καὶ τέλειοι εἰς τὰς ἀρετάς, καὶ μάλιστα εἰς τὴν παρθενίαν καὶ καθαρότητα», ὅπως λέγει ὁ Ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἁγιορείτης εἰς τὸ Πηδάλιον, ἑρμηνεύων τὸν κανόνα. Οἱ πιστοὶ ἐσκανδαλίζοντο βλέποντες τοὺς Ἀρχιερεῖς των νυμφευμένους. Διὰ νὰ μὴ δίδεται λοιπὸν «μῶμος κατὰ τῆς ἱερατικῆς καταστάσεως» ἡ Σύνοδος ὥρισε τὴν ἀγαμίαν τῶν Ἀρχιερέων. β΄ Διότι οἱ Ἀρχιερεῖς πολλάκις ἐχάριζαν μετὰ θάνατον τὴν ἐπισκοπὴν εἰς τὰ τέκνα των ὡς κληρονομίαν καὶ γ΄ Διότι ἡ οἰκογενειακὴ μέριμνα ἐμπόδιζεν αὐτοὺς ἀπὸ τοῦ νὰ μεριμνοῦν ὑπὲρ τοῦ ποιμνίου των. Ὅπως λέγει ὁ Παῦλος εἰς τὸν Τιμόθεον «οὐδεὶς στρατευόμενος ἐμπλέκεται ταῖς τοῦ βίου πραγματείαις, ἵνα τῷ στρατολογήσαντι ἀρέσῃ» / Β. Τιμ. β΄ 4. Ἂν αὐτὸ ἰσχύῃ κατ' ἐξοχὴν βεβαίως διὰ τοὺς κληρικούς, πόσον πρέπει ὁ Ἀρχιερεύς νά εἶναι ἐλεύθερος βιοτικῶν μεριμνῶν. Οἱ Ἀρχιερεῖς δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ συμβάλλουν εἰς τὴν ἀναπαραγωγήν. Ἔχουν ἀσυγκρίτως μεγαλύτερον ἔργον νὰ ἐπιτελέσουν: τὴν δημιουργίαν πνευματικῶν τέκνων.

Ἡ Ἐκκλησία ἔκτοτε ἐλάμβανε τοὺς Ἀρχιερεῖς ἐκ τῶν τάξεων τῶν μοναχῶν. Σήμερον συμβαίνουν δύο τινά. Ὅλοι οἱ ἄγαμοι κληρικοὶ κακῶς θεωροῦνται μοναχοί, καί, δεύτερον, διὰ νὰ γίνῃ κανεὶς Ἀρχιερεὺς ἀπαιτεῖται πτυχίον Θεολογίας καὶ ἐκκλησιαστικὴ δρᾶσις. Ἔπαυσε ἡ Ἐκκλησία νὰ ἐκλέγῃ ἐναρέτους μοναχοὺς Ἀρχιερεῖς. Πολλοί, ὀρεγόμενοι μόνον τῆς δεσποτικῆς μίτρας παραμένουν ἄγαμοι, χωρὶς νὰ δώσουν ὑπόσχεσιν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, τῶν Ἀγγέλων καὶ τῶν ἀνθρώπων περὶ παρθενίας, ἀκτημοσύνης καὶ ὑπακοῆς, ὅπως κάμουν οἱ μοναχοί. Οἱ ἐν τῷ κόσμῳ ἄγαμοι κληρικοὶ καὶ μάλιστα χωρὶς τὴν ἄσκησιν τοῦ μοναστηρίου διατρέχουν βεβαίως μεγαλύτερον κίνδυνον νὰ ὑποπέσουν εἰς κάποιο παράπτωμα. Δυστυχῶς ἔπαυσαν οἱ κληρικοὶ νὰ μιμοῦνται τοὺς Χρυσοστόμους καὶ τοὺς Βασιλείους. Ὁ ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος ἐπιθυμεῖ νὰ γίνῃ κληρικὸς ἢ μᾶλλον, ὁ ὁποῖος ἔχει λάβει τὴν κλῆσιν ἐξ οὐρανοῦ πρέπει ν' ἀσκηθῇ, νὰ μετανοήσῃ καὶ μετὰ νὰ τολμήσῃ νὰ χειροτονηθῇ. Ἔχομεν βεβαίως ἐν μέσῳ ἡμῶν πολλοὺς ἐναρέτους ἀγάμους κληρικούς. Ὁ ἄγαμος κληρικὸς, τοῦ ὁποίου ἡ καρδία φλέγεται ἀπὸ τὸν θεῖον ἔρωτα, ὁ ὁποῖος ἀσκεῖται καθημερινῶς καὶ ταπεινοῦται ἐπικαλεῖται συνεχῶς τὴν Θείαν Χάριν καὶ δὲν ὀλισθαίνει εὐκόλως. Αὐτὸ ὅμως ἀπαιτεῖ συνεχῆ ἀγῶνα. Ἡ ἀγαμία δὲν πταίει διὰ τὰ ἔκτροπα τῶν κληρικῶν, πταίει ἡ καρδία των. Βλέπετε πόσον κακῶς τίθεται τὸ «πρόβλημα» τῆς ἀγαμίας τῶν Ἀρχιερέων, τὸ ὁποῖον δὲν εἶναι κἄν πρόβλημα. Ἂν μερικοὶ μεμονωμένοι Ἀρχιερεῖς ἢ λοιποὶ κληρικοὶ εἶναι ὑπὲρ τοῦ γάμου τῶν Ἐπισκόπων, αὐτὸ δὲν ἔχει καμμίαν σημασίαν. Περὶ τοῦ Ἀρχιμ. Δαμασκηνοῦ... προτιμῶμεν νὰ σιωπήσωμεν.

Μὴ βλέπετε τοὺς κακοὺς κληρικοὺς καὶ ἀγανακτεῖτε. Αὐτοὺς θὰ τοὺς κρίνῃ ὁ Θεός. Βλέπετε τοὺς καλοὺς καὶ εὐχαριστεῖτε τὸν Θεόν.

Μετ' εὐχῶν καὶ τῆς ἐν Κυρίῳ ἀγάπης

Μᾶρκος Μανώλης

Διάκονος

Οἱ Ἅγιοι Γέροντες π. Σίμων καὶ π. Μᾶρκος...

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

τοῦ 1968, ὅταν ἄρχισε νὰ κατεβαίνει πολὺς κόσμος, κατάλαβα ὅτι δὲν μποροῦσα πλέον νὰ μένω ἐκεῖ.

Ζήτησα, ἔτσι, τὴν ἄδεια τοῦ Γέροντος Σίμωνος, μέσῳ τῆς ἀειμνήστου Γεωργίας Ζαρακοβίτου, ἂν μὲ δεχόταν, νὰ μονάσω στὴν Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Παντελεήμονος Πεντέλης. Ὁ Γέροντας ἔδωσε μὲ προθυμία τὴν εὐλογία του, καθὼς καὶ ὁ Γεροντάς μου π. Χαράλαμπος, καὶ ἔτσι τὴ Μεγάλη Πέμπτη τὸ ἀπόγευμα τοῦ 1968, ἔφθασα στὴν Ἱερὰ Μονή.

Δυστυχῶς, εἶχε τελειώσει ἡ ἀκολουθία τῶν Παθῶν τοῦ Κυρίου, διότι ὁ Γέροντας, λόγω τῆς παθήσεως τῶν ὀφθαλμῶν του, δὲν μποροῦσε νὰ διαβάσει μόνος τὰ δώδεκα εὐαγγέλια. Εἶχαν ἔλθει, ὅμως, δύο ἱερεῖς γιὰ ἐξομολόγηση καὶ τοὺς παρακάλεσε ὁ Γέροντας νὰ τελέσουν ἐκεῖνοι τὴν ἀκολουθία ἐνωρίτερα, γιατί εἶχαν ἐνορίες. Ἔτσι εἶχε τελειώσει ἡ ἀκολουθία τῶν Παθῶν πολὺ νωρίς.

Τὴν ἑπομένη ἦταν ἡ ἀκολουθία τῆς Μεγάλης Παρασκευῆς, καὶ ἔλαβα μέρος ὡς διάκονος.

Ἐπηρεαζόμενος ἀπὸ ζηλωτικὲς ἀντιλήψεις, λόγω μοντερνισμοῦ καὶ οἰκουμενισμοῦ τοῦ ἀειμνήστου Ἀρχιεπισκόπου Ἱερωνύμου, δὲν ἤθελα νὰ τὸν μνημονεύσω καί εἶπα μόνον «ὑπὲρ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου». Ὁ Γέροντας, μέσα ἀπὸ τὰ Ἱερό, μὲ διόρθωσε καὶ πρόσθεσε: «Ἱερωνύμου». Τότε, λέγω μέσα μου: «Εἶσαι πιὸ σοφὸς ἀπὸ τὸν Γέροντα; Τί κάνεις; Νὰ κάνεις ὑπακοή». Ἀπὸ τότε μνημόνευα ἀνελλιπῶς τὸ ὄνομα τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἱερωνύμου στὴ θεία Λειτουργία καὶ στὶς ἄλλες ἱερές ἀκολουθίες».

Σημ. Ο.Τ.: Ὁ «Ο.Τ.» κάνει ἔκκλησιν πρὸς τοὺς Σεβασμωτάτους Μητροπολίτας νὰ μὴ τιμωρήσουν ὅσους διέκοψαν τὸ μνημόσυνον. Ἂν ὁ κυρὸς Ἀθηναγόρας, γνωστὸς διὰ τὸν βίον καὶ τὰ φρονήματά του, ἔδειξεν ἀνοχήν, δὲν πρέπει πρὸς χάριν τῆς ἑνότητος τὸ ἴδιον νὰ πράξουν καὶ οἱ Ἱεράρχαι σήμερον;

Ἡ μέση καὶ βασιλικὴ ὁδὸς κατὰ τὸν μακαριστὸν π. Ἐπιφάνιον

Γράφει ὁ Μοναχὸς Ἀρσένιος,
Σκήτη Κουτλουμουσίου, Ἅγιον Ὄρος

Χρέος λοιπὸν ἔχουμε νὰ συνεχίσουμε, παρουσιάζοντας τὴν Ὀρθόδοξη διδασκαλία τοῦ μακαριστοῦ π. Ἐπιφανίου Θεοδωροπούλου στὸ θέμα τῆς σύγχυσης ποὺ ἐπικρατεῖ, ἐξαιτίας τῶν δύο ἀκραίων φαινομένων τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καὶ τοῦ Ζηλωτισμοῦ. Μποροῦμε νὰ ποῦμε μὲ ἀπόλυτη σιγουριά, πὼς ὁ μακαριστὸς πατὴρ εἶναι ὁ μοναδικὸς ποὺ ξεσκέπασε τόσο τέλεια τὰ δύο αὐτὰ ἄκρα. Καὶ στοὺς προσφάτους ἁγίους ποὺ ἀνέδειξε ἡ Ἐκκλησία μας, δὲν βλέπουμε νὰ ἀσχολήθηκαν μὲ τόση σπουδὴ μὲ τὰ δύο αὐτὰ ἀκραῖα φαινόμενα, ὅσο ἀσχολήθηκε καὶ κυριολεκτικὰ ξεσκέπασε, ὁ σοφὸς στὰ θεῖα π. Ἐπιφάνιος.

Ὅσο γιὰ τὴν ἐμφάνιση τῶν δύο αὐτῶν ἄκρων θὰ ἐπαναλάβουμε, πὼς δὲν ἔχουν μεταξύ τους μεγάλη χρονικὴ διαφορά, μᾶλλον ἔχουν πολὺ ἐλάχιστη, διότι ὁ μὲν Οἰκουμενισμὸς ἐμφανίστηκε περίπου τὸ 1920, ὁ δὲ Ζηλωτισμὸς τὸ 1924. Καὶ ἐπειδὴ ὁ μακαριστὸς πατὴρ ὅταν ζοῦσε ἔβλεπε τὰ λογικὰ πρόβατα τοῦ Χριστοῦ νὰ φεύγουν ἀπὸ τὴ μάντρα Του, φοβούμενοι τὸν Οἰκουμενισμὸ μὲ ἀποτέλεσμα νὰ καταφεύγουν στὸν Ζηλωτισμό, ἐξαιτίας τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἡγετῶν ποὺ ἐπιχειροῦσαν τολμηρὰ ἀνοίγματα ὑπὲρ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ἀποφάσισε νὰ μιλήσει καὶ νὰ ρίξει ἄπλετο φῶς στὸ σκότος ποὺ ἀπειλοῦσε πολὺ τὴν Ἐκκλησία.

Ἂς ἀκούσουμε λοιπὸν τί ἔλεγε ὁ σοφὸς πατήρ:

«Ἐν πρώτοις, φίλτατε π. Νικόδημε, ὀφείλω νὰ σοι εἴπω μίαν πικρὰν ἀλήθειαν, ἥτις θὰ σοι φανῇ πλέον ἢ παράδοξος καὶ θὰ σὲ ἐκπλήξῃ. Μέχρι σήμερον ἀπέφευγον- οἰκονομίᾳ χρώμενος- νὰ διατυπώσω αὐτὴν τὴν θέσιν ἢ διετύπουν αὐτὴν συνεσκιασμένως, ἀλλ' ἤδη, ὅποτε τὰ πράγματα ἔφθασαν εἰς τὸ μὴ περαιτέρω καὶ πρόσωπα ἐκλεκτὰ -ἀλλ' ἔχοντα ἀτυχῶς περιδεῆ συνείδησιν- προσχωροῦσιν εἰς τοὺς Παλαιοημερολογίτας, πίπτοντα θύματα μιᾶς ἀδιστάκτου προπαγάνδας κατὰ τῆς Ἐκκλησίας, εἶνε καιρὸς νὰ λεχθῇ ἡ ἀλήθεια ἄνευ περιστροφῶν καὶ ἄνευ ἐπιφυλάξεων.

Λοιπόν, π. Νικόδημε, ὅσοι φοβούμενοι τὸν Οἰκουμενισμόν, προσχωροῦσιν εἰς τοὺς Παλαιοημερολογίτας, δὲν κερδαίνουσιν ἄλλο τι, εἰμή, φεύγοντες μίαν αἵρεσιν, προσχωροῦσιν εἰς μίαν ἄλλην. Βεβαίως δὲν ἔχουσι συνείδησιν ὅτι προσχωροῦσιν εἰς αἵρεσιν, ἀλλὰ τοῦτο οὐδαμῶς μεταβάλλει τὰ πράγματα.

Μὴ νομίσῃς ὅτι εἶμαι ἄδικος ἢ ὑπερβολικός. Θὰ ἀποδείξω ὡς ἀπολύτως ἀληθῆ τὸν ἰσχυρισμόν μου. Καὶ ἰδού: Τί εἶνε αἵρεσις, ἀγαπητὲ π. Νικόδημε; Ἡ νοθεία τῆς Πίστεως! Τί εἶνε ὅμως νοθεία τῆς Πίστεως; Ἡ ἀθέτησις Δογμάτων; Βεβαίως καὶ αὐτὸ εἶνε νοθεία τῆς Πίστεως, ἀλλὰ δὲν εἶνε μόνον αὐτό. Νοθεία τῆς Πίστεως εἶνε καὶ ἡ ἀναγωγὴ εἰς Δόγματα Πίστεως πραγμάτων μὴ ὄντων τοιούτων. Ἂν δηλαδὴ θελήσῃ τις νὰ ἀναγάγῃ εἰς Δόγμα Πίστεως, εἰς ὅρον σωτηρίας, πρᾶγμα τί δευτερεῦον, ἔστω καὶ καλόν, τότε καθίσταται αὐτομάτως αἱρετικός! Θέλεις παράδειγμα; Ἔχεις τοὺς περιφήμους Εὐσταθιανούς! Τί ἔπραξαν αὐτοί; Ἠθέτησαν Δόγματα Πίστεως; Ποῖον; Μήπως τὸ περὶ Ἁγίας Τριάδος; Μήπως τὸ περὶ τῶν δύο φύσεων τοῦ Κυρίου; Μήπως τὸ περὶ Ἀγγέλων; Μήπως τὸ περὶ Διαβόλου κλπ. κλπ.; Ὄχι! Οὐδὲν Δόγμα ἠθέτησαν. Ἀλλὰ τότε τί ἔπραξαν; Ἀνήγαγον εἰς Δόγματα Πίστεως, εἰς Ὅρους σωτηρίας, πράγματα δευτερεύοντα. Τὴν ἀγαμίαν καὶ τὴν ἀποχὴν κρεῶν. Ἡ Ἐκκλησία ἔλεγε: Καλὰ καὶ ἅγια καὶ θεάρεστα καὶ ἀξιοσύστατα εἶνε αὐτὰ τὰ πράγματα, ἀλλὰ δὲν εἶνε ὅροι σωτηρίας, δὲν εἶνε δόγματα Πίστεως. ΟΧΙ ἐφρίαττον οἱ Εὐσταθιανοί! Ὁ μὴ ἀπεχόμενος γάμου καὶ κρεῶν οὐ δύναται σωθῆναι! Τί συνέβη τότε; Ἡ Ἐκκλησία διὰ τῆς ἐν Γάγγρᾳ Συνόδου ἀπεκήρυξεν αὐτοὺς ὡς αἱρετικοὺς καὶ ἐξεφώνησε κατ'αὐτῶν ὁρμαθὸν ἀναθεμάτων».

Νὰ λοιπὸν πῶς ξεσκέπασε ὁ μακαριστὸς πατήρ, μὲ τὸν φωτισμὸ τοῦ Ἁγ. Πνεύματος ποὺ εἶχε, τὴν πλάνη τῶν ζηλωτῶν. Εἶναι φοβερὰ αὐτὰ ποὺ ἀναφέρει ὁ ἱερὸς πατήρ, διότι σὲ τι διαφέρει τὸ πειρασμικὸ πεῖσμα τῶν Εὐσταθιανῶν μὲ τὸ παρόμοιο τῶν Ζηλωτῶν; Κολάσιμο ἔλεγαν οἱ Εὐσταθιανοὶ πὼς εἶναι ὁ γάμος καὶ τὸ κρέας! Ἐπίσης κολάσιμο λένε οἱ ζηλωτὲς πὼς εἶναι ἡ ἀλλαγὴ τοῦ Ἑορτολογίου κατὰ 13 ἡμέρες. Καὶ ἐξαιτίας αὐτῆς τῆς ἀλλαγῆς, ἀποχώρησαν μόνοι τους ἀπὸ τὴν Μία Ἐκκλησία καὶ ἔκαναν δικιά τους «Ἐκκλησία», μᾶλλον πολλὲς «Ἐκκλησίες», μὲ ἀποτέλεσμα νὰ ἀλληλοαφορίζονται καὶ νὰ ἀλληλοανθεματίζονται. Μόνο αὐτὸ νὰ κοιτάξει κανείς, τοῦ ἀρκεῖ νὰ ἐννοήσει, πὼς τὸ κίνημα τῶν ζηλωτῶν εἶναι ἐξ ὁλοκλήρου πειρασμικό.

Καὶ συνεχίζει ὁ ἅγιος Γέροντας Ἐπιφάνιος τὸ λόγο του στὴν ἐπιστολή του:

«Καλὴ καὶ ἁγία, ἀγαπητὲ π. Νικόδημε, εἶνε ἡ ἑορτολογικὴ ὁμοιομορφία (ἤτις πάντως οὐδέποτε ὑπῆρξε καθολικῶς ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ), ἀλλὰ δὲν εἶνε Δόγμα Πίστεως, δὲν εἶνε ὅρος σωτηρίας. Ὄχι! κραυγάζουσιν οἱ Παλαιοημερολογῖται! Ἡ διάσπασις τῆς ἑορτολογικῆς ὁμοιομορφίας ἐστέρησε τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Χάριτος, κατέστησεν (ἄκουσον καὶ φρῖξον!) ἄκυρα τὰ Μυστήρια αὐτῆς καὶ ἑπομένως οἱ Νεοημερολογῖται εἶνε ἐκτὸς Χάριτος, ἤτοι ἐκτὸς σωτηρίας!! Αὐτὸς ὁ φρικαλέος ἰσχυρισμός, ἀδελφὲ Νικόδημε, συνιστᾶ φοβερὰν αἵρεσιν καὶ βλασφημίαν κατὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ἀνήγαγον οἱ ταλαίπωροι εἰς Δόγματα Πίστεως, εἰς ὅρους σωτηρίας, στοιχεῖα… ἡμερολογιακὰ καὶ ἑορτολογικά!...».

Ἀλήθεια ὕστερα ἀπὸ αὐτὸ τὸ ἄπλετο φῶς ποὺ ἔρριξε ὁ μακαριστὸς πατὴρ στὸ θέμα τοῦ παλαιοῦ ἡμερολογίου, ποιὸς παλαιοημερολογίτης θὰ ἰσχυριστεῖ πὼς τὸ θέμα τοῦ Ἑορτολογίου ἀποτελεῖ Δόγμα Πίστεως καὶ ὅρο σωτηρίας; Ἐάν, ὅ μὴ γένοιτο, συνεχίζουν νὰ ἐπιμένουν πάλι σ΄αὐτά, δὲν θὰ φοβηθοῦν τὴν κατάληξη τῶν Εὐσταθιανῶν, ποὺ καταδικάστηκαν ὡς αἱρετικοὶ γιὰ παρόμοιο θέμα; Καὶ τί πιὸ χειρότερο ὑπάρχει νὰ ὀνομάσει ἡ Ἐκκλησία μας ὁρισμένα μέλη τοὺς Σώματός της αἱρετικοὺς καὶ νὰ τοὺς ἀποκόψει ἀπὸ τὸ Σῶμα της; Στῶμεν καλῶς λοιπὸν καὶ στῶμεν μετὰ φόβου. Ἐπίσης, μία μεγάλη συκοφαντία ποὺ ρίχνουν οἱ ζηλωτὲς καὶ ὄχι μόνο, στὸν μακαριστὸ γέροντα εἶναι πὼς τεχνηέντως ὁ π. Ἐπιφάνιος μέσα ἀπὸ τὰ γραπτά του εὐνοεῖ τοὺς οἰκουμενιστάς!! Αὐτὸ εἶναι πέρα γιὰ πέρα ἀστήρικτη καὶ ἄδικη συκοφαντία, διότι ἂν μελετήσει κανεὶς καλὰ καὶ σὲ βάθος μόνον τὶς δύο μεγαλειώδεις ἐπιστολὲς ποὺ ἔστειλε στὸν Πατριάρχη Ἀθηναγόρα, ἐκεῖ θὰ δεῖ πῶς γελοιοποιοῦνται οἱ συκοφάντες, διότι τέτοιον δριμὺ ἔλεγχο πρὸς Πατριάρχη ποιὸς ἄλλος τόλμησε ποτέ; Καὶ μὴ μοῦ πεῖτε πὼς ἦταν λίγος ὁ κίνδυνος ἀπὸ τὴ μεγάλη τόλμη τοῦ ἐλέγχου πρὸς τὸν Πατριάρχη. Ὅμως ἡ φλόγα τῆς ἀγάπης γιὰ τὴν Ἐκκλησία ποὺ ἔκαιγε μέσα στὴν καθαρὴ καρδιὰ τοῦ πατρὸς δὲν ἄφηνε περιθώρια νὰ σιωπήσει.

Καὶ ἐπειδὴ δὲν ἐπιθυμῶ νὰ γράψω περισσότερα γιὰ τὸ ζήτημα τῶν ζηλωτῶν, θὰ ἀναφέρω ὡς ἐπίλογο τὸ τέλος τ

Δῶρα εἰς τὸ Φανάρι

Μὲ θλίψη ἐνημερωθήκαμε σχετικὰ μὲ τὶς συναντήσεις ποὺ εἶχε ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης Βαρθολομαῖος τὴν παρελθοῦσα ἑβδομάδα. Συναντήσεις ποὺ μᾶς προβληματίζουν καὶ μᾶς προκαλοῦν ἀπορίες καὶ ἐρωτηματικά.

Ὅπως ἀνακοινώθηκε ὁ ἡγούμενος π. Ἐφραίμ, μετὰ τὴν ἀθωωτικὴ ἀπόφαση τοῦ δικαστηρίου -γιὰ τὴν πολύκροτη ὑπόθεση Βατοπαιδίου- καὶ τὴν ἐπίσκεψή του στὴ Μητρόπολη Κορίνθου, ἀλλὰ καὶ τὴν δημοσιοποίηση τῆς οἰκονομικῆς προσφορᾶς του πρὸς τὴν Μητρόπολη Κίτρους αἰσθάνθηκε τὴν ἀνάγκη νὰ ἐπισκεφθῆ τὸν Οἰκουμενικὸ Πατριάρχη. Σκοπός του ἦταν νὰ τὸν εὐχαριστήση γιὰ τὶς προσευχές του γιὰ τὴν εὐόδωση τῆς δίκης. Βέβαια δὲν πέφτει λόγος σὲ ἐμᾶς γιὰ αὐτὴν τὴν πράξη του, ὅμως τὸ νὰ χαρακτηρίζη "ἀναρχικοὺς" ἀνθρώπους ποὺ ἔχουν ἀφιερώσει τὴν ζωή τους στὴν διακονία τῆς Ἐκκλησίας καὶ μάλιστα νὰ ἰσχυρίζεται, ὅπως ἀναφέρθηκε στὸ amen.gr, ὅτι: «δυστυχῶς ὑπάρχει μία κρυπτὴ ὑπερηφάνεια, ποὺ εἶναι καρπὸς τοῦ εὐσεβισμοῦ. Οἱ εὐσεβιστὲς κρίνουν τοὺς πάντες καὶ τὰ πάντα καὶ νομίζουν ὅτι αὐτοὶ εἶναι οἱ προύχοντες, οἱ πνευματικοὶ ποὺ θέλουν νὰ δώσουν γραμμὴ στὴν Ἐκκλησία πορεία καὶ αὐθεντικὴ πατερικὴ γραμμὴ εἶναι νὰ ἀκολουθοῦμε τὴν Ἐκκλησία καὶ ὅ,τι ἔχουμε νὰ τὸ λέμε στὴν Ἐκκλησία. Καὶ ἡ Ἐκκλησία φερομένη πατρικὰ εἰς τὰ τέκνα της ἀκούει καὶ καλὴ ὥρα ὁ Παναγιώτατος πάντοτε χαίρεται». Νομίζουμε ὅτι εἶναι ἀνεπίτρεπτο. Ἐδῶ, ὅλη ἡ Ἐκκλησιαστικὴ κοινότητα, εἴτε μὲ ἄρθρα εἴτε μὲ δημόσιες καταγγελίες ἐπικρίνει τὸν Πατριάρχη ὅτι ἔχει ὑπερβῆ τὰ ἐσκαμμένα καὶ τὸν κατηγορεῖ γιὰ οἰκουμενιστικὲς τάσεις. Αὐτὰ ὁ ἡγούμενος τῆς Ἱ. Μ. Βατοπαιδίου π. Ἐφραὶμ δὲν τὰ γνωρίζει; Τὸ νὰ ὀνομάζης τὸν ἄλλο ἀναρχικό, νομίζουμε ὅτι εἶναι βαρὺ καὶ ὅτι ἀποσκοπεῖ στὸ νὰ γίνη ἀρεστός.

Ἡ δεύτερη ἐπίσκεψη ποὺ πραγματοποιήθηκε πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν καὶ μᾶς στενοχώρησε ἰδιαίτερα, ἦταν αὐτὴ τῶν δύο ἀπεσταλμένων τοῦ Σεβ. Πειραιῶς κ. Σεραφείμ. Καὶ μάλιστα-ὅπως ἐγράφη-μετὰ δώρων. Τὴ στιγμὴ ποὺ οἱ ἀναρχικοί, κατὰ τὸν π. Ἐφραίμ, ἀγωνιοῦν γιὰ τὴν Ἐκκλησία καὶ πῶς πορεύεται αὐτή, ὁ Σεβ. Πειραιῶς -ἕνας ἀπὸ τοὺς τρεῖς Μητροπολίτες στοὺς ὁποίους οἱ πιστοὶ ἔχουν ἐναποθέσει τὶς ἐλπίδες τους γιὰ λόγο πατερικὸ- στέλνει ἀνθρώπους του μὲ δῶρα στὸν Πατριάρχη. Γιατί ἄραγε; Γιατί αὐτὴν τὴ στιγμή; Δὲ γνωρίζει ὅτι ὁ ἀγώνας βρίσκεται σὲ μία πολὺ δύσκολη καμπή; Τὰ λόγια ποὺ ἔλεγε, ὅτι ὁ Πατριάρχης εἶναι οἰκουμενιστής, τὰ ξέχασε; Ἀποσκοπεῖ καὶ αὐτὸς στὸ νὰ γίνη ἀρεστός; Τὸ περασμένο καλοκαίρι τὸν εἶχε ἐπικρίνει γιὰ τὴ σύγκληση τῆς μεγάλης συνόδου. Σήμερα τί ἔχει ἀλλάξει;

Γ.Κ.Τ.

Ὁ Σεβ. Φαναρίου παραπληροφορεῖ τοὺς Ἱεράρχας;

Ἡ Ἀποστολικὴ Διακονία ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Σεβ. Φαναρίου ἐξέδωσε πρὸ μηνῶν καὶ ἀπέστειλεν εἰς ἑκατοντάδας κληρικοὺς ἔγχρωμον δίπτυχον ἐπίσημον φυλλάδιον μὲ τίτλον «Ὑποδοχὴ Τιμίου Ξύλου καὶ Ἱεροῦ Σκηνώματος Ἁγίας Ἑλένης τῆς Ἰσαποστόλου». Πρὸ μόλις ὀλίγων ἡμερῶν ὁ Σεβ. Φαναρίου ἀπεκάλυψεν ὅτι δὲν πρόκειται διὰ «σκήνωμα», ἀλλὰ διὰ ἐλάχιστα τμήματα ὀστῶν, ἐνῶ παραμένει ἀκόμη καὶ ἐντὸς τῶν Παπικῶν ἡ ἀμφισβήτησις, ἂν αὐτὰ ἀνήκουν ὄντως εἰς τὴν Ἁγίαν Ἑλένην. Ἡ Ἀποστολικὴ Διακονία εἶναι ὄργανον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἢ τοῦ Σεβ. Φαναρίου; Ἡ Ἱεραρχία ἀποδέχεται ἐξ ὀνόματός της νὰ παραπλανᾶται ὁ λαός; Ὁ Σεβ. Φαναρίου ἐπιχειρεῖ νὰ ὑποβαθμίση τὸ ζήτημα μὲ τὰ ὅσα ἐδήλωσεν εἰς τὴν ἐφημερίδα «Ἔθνος» τῆς 28ης Μαρτίου 2017:

«Ὅσον ἀφορᾶ τὸ θέμα ποὺ παρουσιάστηκε γιὰ τὸ ποιὰ μέρη τοῦ σώματος τῆς Ἁγίας Ἑλένης περιέχει ἡ λειψανοθήκη καὶ ποιὸ θὰ εἶναι τὸ κόστος τῆς μεταφορᾶς, ὅπως σημειώνει ὁ ἴδιος, «ἡ Χάρις τοῦ Θεοῦ δὲν πηγαίνει μὲ τὴν ποσότητα. Κι ἂν χρησιμοποιήσουμε καὶ τὸν λόγο τῶν Πατέρων, ἂν θέλουμε νὰ μποῦμε σ' αὐτὴν τὴ λογική, ὅσο πιὸ μικρὸ εἶναι τὸ λείψανο τόσο μεγαλύτερη ἔχει τὴ Χάρη τοῦ Θεοῦ. Τὸ φαινόμενο τοῦ τεμαχισμοῦ τῶν λειψάνων εἶναι κάτι ποὺ τὸ ἔχουμε ὡς παράδοση μέσα στὸν χῶρο τῆς Ἐκκλησίας».

Ὁ Σεβ. Κίτρους κατὰ τῶν Ἐκκλ. Λυκείων;

Εἰς συνέντευξιν, τὴν ὁποίαν παρεχώρησεν ὁ Σεβ. Κίτρους, ἀνέφερεν ὅτι ἡ Ἱεραρχία διεπίστωσεν ὅτι δὲν προέρχονται οἱ ἀναμενόμενοι κληρικοὶ ἀπὸ τὰ ἐκκλησιαστικὰ λύκεια, δηλ. ὡς νὰ λέη ὅτι ἀναιρεῖται κατ' οὐσίαν ὁ λόγος ὑπάρξεώς των. Τὸ ἐρώτημα εἶναι ἂν αἱ Ἐκκλησιαστικαὶ Ἀκαδημίαι, εἰς μίαν ἐκ τῶν ὁποίων προΐσταται ὁ Σεβασμιώτατος, «παράγουν» ἱερεῖς; Ἂν ὄχι, τότε ὁ Σεβασμιώτατος ὀφείλει νὰ ἀναρωτηθῆ ἂν πρέπη νὰ ἀντικατασταθοῦν καὶ αὐταί, ὅπως τὰ ἐκκλησιαστικὰ λύκεια. Ὡς ἐδήλωσεν εἰς τὸν κ. Γιῶργον Ντάλαρην διὰ τὴν ἱστοσελίδα vimaorthodoxias.gr τῆς 27ης Μαρτίου 2017:

«Ἡ Ἐκκλησιαστικὴ ἐκπαίδευση πέρασε ἀπὸ διάφορες φάσεις. Στὴν Ἱεραρχία μᾶς ἀπασχόλησε ἡ δευτεροβάθμια ἐκπαίδευση καὶ ἡ μεταλυκειακή. Διαπιστώθηκε πὼς τὰ ἐκκλησιαστικὰ λύκεια δὲν ἐκπληρώνουν τὸν ἐκκλησιαστικὸ προσανατολισμό, δὲ βγάζουν Ἱερεῖς δηλαδή. Ὡστόσο, λειτουργοῦν καλὰ καὶ εἶναι πολὺ καλὰ σχολεῖα. Συνεπῶς, θὰ πρέπει νὰ διατηρηθοῦν καὶ παράλληλα, γιὰ νὰ θεραπεύσουμε τὴν ἀνάγκη ἐπιμόρφωσης τῶν Ἱερέων νὰ δημιουργηθοῦν τὰ Κέντρα Ἱερατικῆς Μαθητείας (ΚΙΜ), γιὰ νὰ ἀνταποκρίνονται στὸν ἱερατικὸ προσανατολισμό. Θὰ εἶναι σχολεῖα τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας ὑπὸ τὴν ἐποπτεία τῆς Ἐκκλησίας. Εἶναι θέμα τοῦ διαλόγου τῆς Ἐπιτροπῆς μὲ τὸ Ὑπουργεῖο. Ἡ Ἀκαδημία τῆς Θεσσαλονίκης εἶναι μία ἀπὸ τὶς τέσσερις ποὺ λειτουργοῦν στὴν Χώρα. Εἴμαστε σὲ στενὴ συνεργασία καὶ μὲ τὶς ὑπόλοιπες Σχολὲς, ἐνῶ ἀπὸ τὸν προηγούμενο Σεπτέμβριο καὶ οἱ τέσσερις διευθυντὲς εἴμαστε Ἐπίσκοποι καὶ αὐτὸ δημιουργεῖ καλύτερες προϋποθέσεις. Ἔχουμε στενὲς ἐπαφές, ὑποβάλλαμε κοινὰ ὑπομνήματα στὸ Ὑπουργεῖο Παιδείας, συνεργαζόμαστε, ὥστε καὶ συνοδικὰ νὰ καλύπτοντα τὰ αἰτήματά μας, γιὰ νὰ λειτουργοῦν καλύτερα οἱ σχολές».

Ὁ Καθηγητὴς κ. Σταμούλης κατὰ τῆς Ἱεραρχίας

Τὸ κόμμα «Ποτάμι», ποὺ ἔχει ἀντεκκλησιαστικὰς δέσεις, διεξήγαγεν ἡμερίδα μὲ θέμα «Ἀμοιβαία χειραφέτηση τοῦ Κράτους καὶ τῆς Ἐκκλησίας». Μεταξὺ ἄλλων εἰσήγησιν ἐπραγματοποίησεν ὁ Καθηγητὴς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τῆς Θεσσαλονίκης κ. Χρ. Σταμούλης. Ὁ κ. Σταμούλης ἐδήλωσε κατηγορηματικῶς ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἀποφασίζη ἡ Ἐκκλησία διὰ τὰ Θρησκευτικά! Δυστυχῶς ὁ Σεβ. Μεσσηνίας, ὁ ὁποῖος ἐκάθητο παραπλεύρως τοῦ κ. Σταμούλη, δὲν διεμαρτυρήθη, ὡς ὤφειλε. Διὰ τὰς Θεολογικὰς Σχολὰς ἐπιθυμοῦν νὰ ἀποφασίζουν μόνοι οἱ Καθηγηταὶ, ἀλλὰ ὄχι διὰ τὰ Θρησκευτικὰ ἡ Ἐκκλησία! Παραθέτομεν μέρος ἀπὸ τὸ ἐπίσημον ἀνακοινωθὲν τῆς 23ης Μαρτίου 2017:

«... Ὁ κ. Σταμούλης στάθηκε ἰδιαίτερα στὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν λέγοντας ὅτι ὅποτε ὑπῆρξαν ἀλλαγὲς στὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν ἀντιδρᾶ ἡ Ἐκκλησία, ἐνῶ θὰ ἔπρεπε νὰ ἔχει ἀποκλειστικὰ συμβουλευτικὸ ρόλο. «Αὐτὸ ποὺ ἀποδέχεται σήμερα τὸ «πετροβολοῦσε» πρὶν μερικὰ χρόνια, γιατί ἔχει τεράστιο πρόβλημα μὲ τὴν ἀλλαγὴ καὶ τὴν κίνηση» ἀνέφερε χαρακτηριστικά, ἐνῶ ἐπέκρινε καὶ τὴν Πολιτεία λέγοντας ὅτι δὲν ἔχει αἴσθηση τῆς πραγματικότητας καὶ γνώση τῶν προβλημάτων. Παράλληλα τόνισε ὅτι ἐντὸς κοσμικοῦ κράτους βρίσκεται καὶ ἡ Ἐκκλησία καὶ ἔκλεισε τὴν τοποθέτησή του ἀναφέροντας: «Ἂς τολμήσουμε καὶ ὡς Πολιτεία καὶ ὡς Ἐκκλησία μὲ εἰλικρίνεια καὶ εὐθύνη νὰ φτάσουμε σὲ οὐσιαστικὸ διάλογο, γιὰ νὰ προχωρήσει ὁ τόπος».

Διχάζει καὶ ἡ Πάτμος: Αἱ «Νέαι Χῶραι» ὑπηρετοῦν τὸν Οἰκουμενισμόν!

Γράφει ὁ ***κ. Γεώργιος Β. Παπαγεωργίου***

«Δὲν εἶναι ὁ καιρὸς κατάλληλος οὔτε ὁ χρόνος, γιὰ νὰ ζοῦμε σὰν ἑλληνικὸ ἔθνος Χριστιανῶν Ὀρθοδόξων διαφορὲς τέτοιας ποιότητος καὶ μεγέθους ποὺ δημιουργοῦν ἔτσι δυσάρεστες καταστάσεις, οἱ ὁποῖες μετὰ βεβαιότητος θὰ διαταράξουν τὴ θρησκευτικὴ ἑνότητα ἐν προκειμένῳ τῶν ἀδελφῶν μας Πατμίων, ὅταν ἀντιδροῦν γιὰ τὴν παραχώρηση ἐκκλησίας στοὺς Ρωμαιοκαθολικούς, ὅπως ἀναφέρει κείμενο τοῦ συλλόγου ἢ μᾶλλον τῶν μελῶν τοῦ συλλόγου Ὀρθοδόξων Πατμίων «Πάτμος Ἱερὰ» ἐρχόμενοι σὲ εὐθεῖα ἀντίθεση μὲ τὶς προθέσεις ἢ ἀποφάσεις τοῦ Οἰκουμενικοῦ μας Πατριάρχη.

Ἔγγονὸς παπᾶ ἀπὸ τὸ Βάτι, τοῦ Παπαγιώργη, ἐπίτροπος, ἀντιπρόεδρος ἐπὶ 50 χρόνια στὸν Ἱερὸ Ναὸ Ἁγίου Γεωργίου Καστοριᾶς, ποὺ ἀνήκει δυστυχῶς στὶς ἐκκλησίες τῶν «Νέων Χωρῶν», εἶχα τὴν ἰδιαίτερη χαρὰ καὶ τιμή, ἂν θέλετε καὶ τὴν εὐλογία, νὰ γνωρίσω ἀπὸ κοντὰ τὸν τότε Πατριάρχη τὸν Οἰκουμενικό μας Πατριάρχη Ἀθηναγόρα, ὁ ὁποῖος ἐσυνοδεύετο τότε ἀπὸ τοὺς ἀείμνηστους Μητροπολίτες Ρόδου κ.κ. Σπυρίδωνα καὶ Ἀπόστολο, τοὺς ὁποίους μάλιστα, κοίμησα, φιλοξένησα στὸ σπίτι μου μὲ πολὺ σεβασμὸ καὶ ἀγάπη. Ὅπως καὶ τὰ Δωδεκάνησα, καὶ ἡ Κρήτη, ἀλλὰ καὶ ἕνα μεγάλο τμῆμα τῆς Βορείου Ἑλλάδος, οἱ ἐκκλησίες, οἱ Μητροπόλεις μὲ τὸν παράξενο καὶ καθόλου δόκιμο ὅρο «Νέες Χῶρες» ὑπάγονται ἀπευθείας στὸ Πατριαρχεῖο Κωνσταντινουπόλεως, σὰν νὰ ἀποτελοῦν ἕνα ξεχωριστὸ μέρος τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους Ἔθνους καὶ ὄχι στὸ ἑνιαῖο σύστημα διοίκησης τῶν ὑπολοίπων ἄλλων ἑλληνικῶν Ὀρθοδόξων ἐκκλησιῶν μὲ ἐπικεφαλῆς τὴν Ἱερὰ Σύνοδο τῆς Ἑλλάδος καὶ τὸν ἑκάστοτε Ἀρχιεπίσκοπο Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος ἀείμνηστο Χριστόδουλο, σεβαστοῦ καθ' ὅλα καὶ λαοφιλῆ.

Δὲν μοῦ ἐπιτρέπεται καὶ δὲν εἶναι τῆς ἀρμοδιότητός μου οὔτε καὶ τῶν ἀναγκαίων γνώσεων τοῦ θέματος ἔχω αὐτὸ ποὺ ἀφορᾶ τὶς σχέσεις τῶν «Νέων Χωρῶν» ἐκκλησιῶν καὶ Μητροπόλεων σὲ σχέση μὲ τὸ Πατριαρχεῖο, καὶ αὐτὸ τῶν ὑπολοίπων Μητροπόλεων ποὺ δὲν ἀποκαλοῦνται «Νέες Χῶρες» εἶναι πολὺ λεπτὸ καὶ εὐαίσθητο, ἀλλὰ παρ' ὅλα αὐτὰ προσωπικὰ ἕνα ἑνιαῖο σύστημα διοίκησης καὶ διαχείρισης ὅλων τῶν ἐκκλησιῶν θὰ ἐπιθυμοῦσα ὑπὸ τὴν Ἱερὰ Σύνοδο τῆς Ἑλλάδος, ἀλλὰ μὲ ἀπόλυτο σεβασμὸ στοὺς κανόνες ποὺ διέπουν καὶ πρέπει σὲ σχέση μὲ τὶς ἀρμοδιότητες τοῦ Οἰκουμενικοῦ μας Πατριαρχείου.

Σὲ ὅ,τι ἀφορᾶ τὸ θέμα τῆς παραχώρησης ἢ μὴ ἐκκλησίας στοὺς Ρωμαιοκαθολικοὺς μὲ «ἐντέλλεσθε», ὅπως ἀναφέρει ὁ Σύλλογος Πατμίων Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν τοῦ Παναγιωτάτου Οἰκουμενικοῦ μας Πατριάρχη, θὰ πρέπει πρὸς ἀπόλυτη ἀποφυγὴ καὶ τῶν παραμικρῶν παρεξηγήσεων σὲ ἕνα τόσο εὐαίσθητο θέμα καὶ τὶς πιθανὲς δυσάρεστες προεκτάσεις του νὰ εἰσακουσθῶ ἀπὸ τὸν Οἰκουμενικὸ Πατριάρχη, τὸ αἴτημα, κείμενο τῆς ἐπιστολῆς ποὺ ἀπέστειλαν μὲ τὸν προσήκοντα σεβασμὸ ὁ σύλλογος τὰ μέλη τῶν Ὀρθοδόξων Πατμίων, πολιτῶν, δημοτῶν, μονίμων κατοίκων τῆς Πάτμου «Πάτμος Ἱερὰ» καὶ ὄχι πιθανὸν αὐτὴ τῶν συμβούλων. Ἡ ἐκκλησία, ἡ θρησκεία καὶ τὰ πιστεύω αὐτῶν, πρέπει πάντα νὰ μᾶς ἑνώνουν καὶ οὐδέποτε, καὶ σὲ καμία περίπτωση νὰ μᾶς χωρίζουν».

Πηγή: Ἐφημερὶς «Η ΡΟΔΙΑΚΗ» 29.03.2017

Σημ. Ο.Τ.: Ἀκόμη καὶ ἕνας ἁπλὸς πιστὸς ἀντιλαμβάνεται τὸ αὐτονόητον, ὅτι ἕνα ἑνιαῖον ἐκκλησιαστικὸν σύστημα διοικήσεως εἶναι ἀπαραίτητον, μόνον οἱ εὑρισκόμενοι εἰς τὸ Φανάρι προσποιοῦνται ὅτι δὲν τὸ κατανοοῦν. Διατί; Διὰ νὰ προωθοῦν εὐκολώτερον τὰ σχέδια τοῦ οἰκουμενισμοῦ π.χ. παραχώρησιν Ἱ. Ναοῦ εἰς τὴν Ἱερὰν Νῆσον τῆς Πάτμου. Ἂν αὐτὸ συμβαίνη εἰς μίαν νῆσον, τότε τί συμβαίνει, ὅταν ἡ ὁμὰς τοῦ Φαναρίου κρατεῖ ὅμηρον τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος διὰ τῶν «Νέων Χωρῶν»; Ἐπί πλέον αἱ παραβάσεις τῶν Κανόνων περὶ τὰ διοικητικὰ καὶ περὶ τὰς συμπροσευχὰς ἐξυπηρετοῦν τὸ ἴδιο σχέδιον τοῦ Οἰκουμενισμοῦ;

Ὁ Ἡγούμενος κ. Ἐφραὶμ ἐπιτίθεται εἰς ἀγιορείτας συνασκητάς του;

Εἶναι διαφορετικὸν νὰ ἐπιδιώκη κανεὶς νὰ ἀποτρέψη τὸ σχίσμα εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ ἐντελῶς ἄλλο νὰ δίδη ἄφεσιν εἰς τὸν Οἰκουμενισμόν.

Ἐνῶ ἀναμένονται τὰ ἀστικὰ δικαστήρια διὰ τὸν Ἡγούμενον τῆς Ἱ. Μ. Βατοπαιδίου ὁ ἴδιος ἔχει ἀναλάβει ἕνα ἰδιαιτέρως βεβαρυμένον πρόγραμμα. Ἐπεσκέφθη τὸν Σεβ. Ἱερισσοῦ, κατῆλθεν εἰς Καλαμάτα, διὰ νὰ διεκπεραιώση ὑποδέσεις καὶ εἶχε προγραμματισμένην ὁμιλίαν εἰς Θεσσαλονίκην. Παραλλήλως ὑπὸ τὴν καθοδήγησίν του ἡ Ἱ. Μονὴ ἀποστέλλει βοήθειαν εἰς Μητροπόλεις τῆς Ἑλλάδος. Εἶχεν ἀποστείλει τρόφιμα εἰς τὴν Ἱ. Μ. Κερκύρας, ἡ ὁποία τὰ εἶχε μοιράσει εἰς ἀναξιοπαθόντας μαζὶ μὲ δέματα ἀπὸ τοὺς «Ρόταρυ» (!). Προσφάτως ἀπέστειλε 11 τόνους (!) τρόφιμα εἰς τὴν Ἱ. Μ. Δημητριάδος καὶ ἄλλα τόσα εἰς τὴν Ἱ. Μ. Κίτρους, εἰς τὴν Ἱ. Μ. Καλαβρύτων κ.ἄ.

Τὸ κοινὸν ὅμως αἴσθημα προεκάλεσαν τὰ ὅσα εἶπεν εἰς ὁμιλίαν του εἰς Κόρινθον, προσκεκλημένος ὑπὸ τοῦ Σεβ. Κορίνθου, δικαιολογῶν πλήρως τὴν Ἱεροσύναξιν τοῦ Κολυμβαρίου, Ἡ ἀποκορύφωσις αὐτῆς τῆς στάσεως ἦτο ἡ ἐπίσκεψις εἰς τὸν Πατριάρχην κ. Βαρθολομαῖον καὶ ὅσα δημοσίως εἶπεν ἐκεῖ. Ὁ Πανοσ. Ἡγούμενος ὄχι μόνον προσφέρει κάλυψιν εἰς τὸν Πατριάρχην Κωνσταντινουπόλεως, ὁ ὁποῖος δὰ εἶχε καθαιρεθῆ, ἂν ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος συνήρχετο νὰ συζητήση περὶ τῆς «Καταγνώσεως Ἑτεροδιδασκαλιῶν», τὰς ὁποίας κατήγγειλεν ὁ Ἡγούμενος τῆς ἱστορικῆς Ἱ. Μ. Λογγοβάρδας Ἀρχιμ. Χρυσόστομος Πῆχος, ἀλλὰ καὶ ἐχρησιμοποίησεν ἀνοικείους χαρακτηρισμοὺς διὰ ἀγωνιστάς συνασκητάς του! Δὲν σπείρεται τοιουτοτρόπως ὁ διχασμός;

Εὐελπιστοῦμεν τουλάχιστον ὅτι δὲν δὰ ἐκλειφθῆ ἡ ἀναφορὰ του διὰ τὸν κυρὸν Ἀθηναγόραν ὡς ὑπεράσπισις τῆς μασονίας, καθὼς ὁ Ο.Τ. ἔχει δημοσιεύσει ἐπανειλλημένως τὴν ἀπόδειξιν ἀπὸ τὴν μασονικὴν στοάν, εἰς τὴν ὁποίαν ἦτο μέλος.

Τέλος, τὰ ἱστορικὰ τεκμήρια εἶναι ἀδιάσειστα ὅτι Κανονικὸς Ἐπίσκοπος τοῦ Ἁγίου Ὄρους εἶναι ὁ Ἐπίσκοπος Ἱερισσοῦ καὶ ὄχι ὁ Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως. Δημοσιεύομεν τὸν διάλογον Πατριάρχου καὶ Καθηγουμένου κατὰ τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ Ἀρχιμ. Ἐφραὶμ εἰς τὸ Φανάρι τὴν 29ην Μαρτίου 2017 πρὸς κρίσιν τῶν ἀναγνωστῶν:

«**Ἡγούμενος:** Εἶναι εὐλογία νὰ εἴμαστε ἐδῶ τῆς Ὀρθοδοξίας εἰς τὸ Οἰκουμενικό μας Πατριαρχεῖο, διότι ὅπως εἶπε ὁ Ἅγιος Τριπόλεως συγγενεύει τὸ τυπικὸν μὲ τοῦ Ἁγίου Ὄρους. Ἐμένα μοῦ ἔκανε ἐντύπωση παρόλο ποὺ ὑπῆρχε χοροστασία, παρόλο ποὺ εἶναι Κυριακὴ ἐντούτοις ἦταν κατανυκτικὴ ἡ λειτουργία, τόσο λιτή, τόσο ὡραία ποὺ πραγματικά μᾶς ἐβοήθησεν νὰ ἔχουμε συμμετοχήν. Ἄκουσα τὸ κήρυγμα τοῦ π. Ἀγαθαγγέλου, Παναγιώτατε, καὶ μοῦ ἄρεσε πάρα πολύ. Ἔθιξε ὡραῖα θέματα καὶ ἐγκωμιάζοντας τὸν ἅγιον ποὺ ἑορτάζει ἡ Ἐκκλησία σήμερα, τὸν Ἅγιο Ἰωάννη τῆς Κλίμακος. Πραγματικὰ βλέπουμε τὴν ἀξία τοῦ ἀσκητισμοῦ, τὴν ἀξίαν τοῦ μοναχισμοῦ. Ὅπως ξέρουμε ἡ Κλίμακα ποὺ ἔγραψε ὁ Ἅγιος Ἰωάννης εἶναι ὁ καταστατικὸς χάρτης τοῦ μοναχισμοῦ, ἀλλὰ ὁπωσδήποτε ὠφελοῦνται καὶ ἄνθρωποι ποὺ εἶναι ἐκτὸς μοναχισμοῦ. Δὲν ὑπάρχει μία πνευματικότης στοὺς μοναχοὺς καὶ μία πνευματικότης στοὺς κοσμικούς. Γι' αὐτὸ πραγματικὰ πόσον βοηθεῖται καὶ πόσον στὸ Ἅγιον Ὄρος αὐτὰ ποὺ λέγει ὁ Ἅγιος Ἰωάννης τῆς Κλίμακος, πόσο τονίζει τὸ θέμα τῆς Ἐκκλησίας καὶ πόσο τονίζει τὸ θέμα τῆς χάριτος. Καὶ πραγματικὰ δὲν θὰ ξεχάσω ποτέ, γιὰ τὸ θέμα τῆς Ἐκκλησίας θέλω νὰ πῶ κάτι, ὅταν ὁ παππούς μας ὁ Ἰωσὴφ ὁ Ἡσυχαστὴς προσευχόταν τότε μὲ τοὺς ζηλωτὲς, ὅταν ζοῦσε ἦταν στὸ ἔπακρο καὶ πῆρε τὴν πληροφορία ὅτι ἡ κανονικότης τῆς Ἐκκλησίας εὑρίσκεται εἰς τὸ Φανάρι καὶ γι' αὐτὸ τότε ἀπετειχίσθη ἀπὸ τοὺς πατέρες καὶ ἄκουσε τόσα πράγματα, τόσες ὕβρεις καὶ τόσες εἰρωνεῖες διότι πῆρε πληροφορία τὴν ὥρα τῆς προσευχῆς. Αὐτὸ ποὺ ἔκανε τότε ἦταν μεγάλο τόλμημα, διότι ὅλοι τὸν θεωροῦσαν κέντρον τῆς ζηλωτικῆς παρέας τὸν ἀσκητὴν καὶ παρ' ὅλα ταῦτα ἔφυγε ἀπὸ κεῖ καὶ πῆγε μὲ τὰ μοναστήρια. Καὶ δὲν θὰ ξεχάσω τὸν παπὰ Ἐφραὶμ τὸν Κατουνακιώτη, ἦταν ὑποτακτικός τοῦ παπποῦ τοῦ Ἰωσὴφ ποὺ αὐτὸς εἶχε ζηλωτή γιὰ πνευματικό, τί νὰ κάνεις ἐσὺ τώρα καὶ τοῦ λέει ὁ παπποὺς θὰ μνημονεύεις μυστικὰ μέχρι νὰ πεθάνει ὁ Γέροντας. Καὶ μοῦ εἶπε καὶ τὸ καταθέτω εἰς τὴν ἀγάπην σας, Παιδί μου ἐμνημόνευα μυστικὰ τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηναγόρα τότε. Ξέρετε ἦταν προκατειλημμένοι τότε οἱ Ἀγιορεῖτες.

Πατριάρχης: Εἶχαν διακόψει τὸ μνημόσυνο πολλὰ μοναστήρια

Ἡγούμενος: Μοῦ λέει, ἐγὼ θὰ σοῦ τὸ πῶ σὰν μαρτυρία ψυχῆς. Ἐμένα πολὺ μὲ ἀξίωσε ὁ Θεὸς καὶ βλέπω τὴν μεταβολὴ τῶν θείων δώρων σὲ κάθε θεία Λειτουργία, ἀλλὰ ὅταν δὲν μνημόνευα φανερὰ τὸν Ἀρχιεπίσκοπο ἐρχόταν ἡ χάρις μετ' ἐμποδίων. Μόλις κοιμήθηκε ὁ γέροντας καὶ ἄρχισα νὰ μνημονεύω κανονικὰ τὸν Ἀρχιεπίσκοπο Κωνσταντινουπόλεως τότε ἐρχόταν ἡ χάρις ἄνευ ἐμποδίων. Καὶ αὐτὸ τὸ καταθέτω ὡς ἕνα παράδειγμα γεγονὸς ὀντολογικὸ, τὸ ὁποῖο δεικνύει τὸ μέγεθος καὶ τὸ βάθος καὶ τὸ πλάτος καὶ τὴν ἀξία τῆς σωστῆς ἐκκλησιολογίας. Γι' αὐτὸ ποὺ λέει ὁ Ἅγιος Ἰωάννης τῆς Κλίμακος καὶ εἴμεθα καὶ ἐμεῖς στὸν Ἅγιον Ὄρος, μερικοὶ ποὺ ἀντιδροῦν τώρα γιὰ τὴ Μεγάλη Σύνοδο κ.λπ. ξέρετε εἶναι ἀναρχικοί, εἶναι ἀντάρτες, οἱ ὁποῖοι ἔφυγαν ἀπὸ τὰ μοναστήρια, γιατί δυστυχῶς ὑπάρχει μία κρυφὴ ὑπερηφάνεια, ποὺ τὸ ἐτόνισεν ὁ π. Ἀγαθάγγελος εἶναι καρπὸς τοῦ εὐσεβισμοῦ.

Πατριάρχης: Εἶναι δαιμονικὸ

Ἡγούμενος: Εἶναι δαιμονικό. Οἱ εὐσεβιστὲς ποὺ ἔχουν αὐτὴν τὴν ἀκαλλιέργητον κατάστασιν μέσα τους καὶ κρίνουν τοὺς πάντες καὶ τὰ πάντα καὶ νομίζουν ὅτι αὐτοὶ εἶναι οἱ προύχοντες οἱ πνευματικοὶ ποὺ θέλουν νὰ δώσουν γραμμὴν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν. Καὶ δυστυχῶς ἡ Ἐκκλησία πάσχει καὶ ἀπὸ αὐτὸν τὸν τομέα ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους καὶ γι' αὐτὸ ἡ σωστὴ θέση, ἡ σωστὴ πορεία, ἡ σωστὴ καὶ αὐθεντικὴ καὶ πατερικὴ γραμμὴ εἶναι νὰ ἀκολουθοῦμε τὴν Ἐκκλησία καὶ ὅ,τι ἔχουμε νὰ τὰ λέμε στὴν Ἐκκλησία. Καὶ ἡ Ἐκκλησία ὡς φερομένη πατρικὰ εἰς τὰ τέκνα της ἀκούει. Καλὴ ὥρα ὁ Παναγιώτατος πάντοτε χαίρεται καὶ μοῦ λέγει ὁ Ἅγιος Σταυρονικήτα πόσο τοῦ εἴπατε καὶ ἐσεῖς ὅτι μὲ χαρὰ εἴδατε τὴν ἀνταπόκρισιν τῶν ἁγιορειτῶν κ.λπ. καὶ χαρήκατε, γι' αὐτὸ καὶ ἐμεῖς χαιρόμεθα ποὺ εἴστε ἐδῶ στὸ Φανάρι ποὺ εἴσαστε ἐδῶ στὴν Κωνσταντινούπολη στὴν ἕδρα, στὴν καθέδρα τῆς Ὀρθοδοξίας γι' αὐτὸ δὲν σᾶς ὑποκρύπτω Παναγιώτατε ὅτι ἡ πόλις αὐτὴ παρ' ὅλο ποὺ εἶναι μὲν μουσουλμάνοι κ.λπ. ἐμεῖς αἰσθανόμαστε ὅτι εἶναι ἡ χάρις τῆς Παναγίας, διότι ἀφιερώθη αὐτὴ ἐπὶ Κωνσταντίνου Αὐτοκράτορος εἰς τὴν Παναγία. Γι' αὐτὸ καὶ ὁ Θεός, εἶναι μεγάλο θαῦμα αὐτὸ τὸ ὁποῖον γίνεται ἐδῶ τώρα, παρόλα τὰ ἐμπόδια, παρόλους τους πειρασμούς, ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ θέλει τὸν Πατριάρχη Κωνσταντινουπόλεως νὰ εἶναι στὴν Κωνσταντινούπολη καὶ ὅπως ἔλεγα καὶ σὲ ἕνα φίλο σήμερα: τί μεγάλη εὐλογία ὁ πρῶτος τῇ τάξει Ὀρθόδοξος ἐπίσκοπος νὰ εἶ